

Harlequin
High Life

Tarama Dzida75
Düzenleme Ser_reS

~ ROMANIN KARAKTERLERİ ~

Magda Jones :

Romanın kadın kahramanı.

Rafaello di Viscenti :

Romanın erkek kahramanı.

Benji :

Magda'nın oğlu

Enrico di Viscenti :

Rafaello'nun babası.

Lucia :

Rafaello'nun kuzeni

Sam/Samantha :

Magda'nın tek arkadaşı

Elizavetta Calvi :

Rafaello'nun halası

Bernardo Calvi :

Rafaello'nun eniştesi

Maria ve Giuseppe :

Di Viscenti villasında çalışan hizmetçi ve uşak

Lucca :

İtalya'da, ortaçağdan kalan binaları ve kalıntılarıyla tanınmış
ünlü, turistik bir kasaba.

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

~ BİRİNCİ BÖLÜM~

“İMZALAMAM da ne demek oluyor şimdi?”

Rafaello di Viscenti, yatağındaki kadına sert bir şekilde baktı. Dolgun vücudunun tüm cazibesini ona sunacak şekilde yatağına uzanmış olan sarışın kadın istifini bozmadı; gülümseyerek, “Evlilik sözleşmesi alçakça bir şey hayatım,” dedi.

“Sözleşmeyi imzalayacağını söylemiştin daha önce. Hatta avukatın da maddeleri kontrol etmişti. Ne değişti şimdi?”

“Raf, bizim evlilik sözleşmesine ihtiyacımız yok ki sevgilim! Dün akşam harika değil miydi?” Amanda kısık bir sesle, “İstersen her gece harika vakit geçirebiliriz,” diye devam etti. Ardından ustaca bir hareketle kendisini yastıkların üzerine yerleştirirken bacaklarının davetkâr bir şekilde kıvrılmasını sağladı. Bunu yaparken, yatak örtüsünün hafifçe üzerinden sıyrıp, bir göğsünü olanca güzelliğiyle sergilemeyi de ihmal etmemiştir.

Rafaello elini sabırsızca salladı. Amanda’nın yatak odası becerilerine artık bağışıklık kazanmıştı, bu numaralardan etkilenecek değildi.

“Amanda, hiç vaktim yok bunlar için. Anlaştığımız gibi, şu lanet

olası belgeyi imzala artık.”

Amanda'nın davetkâr tavrı bir anda yok olmuştu. Yatak örtüsünü üzerine çekerken hiddetle, “Hayır,” dedi. “Benimle evlenmek istiyorsan böyle saçma sapan evlilik sözleşmeleriyle çıkma karşına.”

Rafaello sabırla, “Sana daha önce de anlattım,” dedi. “Sadece geçici bir süre için evlenmem gerekiyor, seni bu konuda aldatacak falan değilim. Altı aylığına evli olmam gerekiyor, sonra sorunsuz bir şekilde boşanacağız. Bunun karşılığında, bu süre boyunca tüm masraflarını karşılayacağım. Birlikte İtalya'ya kısa bir seyahat yapacağız ve dönüşte yüklü bir tazminatla birlikte kendi yoluna gideceksin. Anlaşıldı mı?”

“Hem de nasıl anladım!” Amanda'nın sesi çok sert çıkıyordu. “Şimdi sen beni anla beyefendi, anlaşmayı ancak tazminatı iki katına çıkarırsan imzalarım!”

Rafaello bir şey demeden durdu. Amanda nihayet baklayı ağzından çıkarmıştı, buna şaşırması gerekirdi. Sarışın afet tam bir aptal olabilirdi ama iş paraya gelince bir anda canavar kesilirdi.

Ne var ki, Rafaello kimsenin onunla böyle oynamasına izin vermezdi. Yüzü bir anda ifadesizleşti, “Çok kötü,” dedi Amanda'ya. Rafaello'yla herhangi bir şekilde iş yapan herkes onun bu ses tonunu duyduğu anda geri adım atması gerektiğini bilirdi ama Amanda bu sağduyudan son derece uzaktı.

Mavi gözleri parlayarak, “Başka bir seçeneğin yok gibi görünüyor Rafaello,” dedi. “Hemen evlenmen gerekiyor, ben de bu aptal evlilik sözleşmesini imzalamayacağım.”

Rafaello kayıtsızca omuz silkip arkasını döndü. “Nasıl istersen.” Sonra omuzunun üzerinden Amanda'ya bakarak, “Senin için taksi çağırırım,” dedi. Bu sırada, kenardaki masanın üzerinde duran cep telefonunu almıştı.

Amanda bir anda yataktan atlayıp, “Hey, bekle bir dakika,” dedi.

Rafaello ona hiç aldırmış etmeden bir numara çevirdi. “Pazarlık bitti Amanda. Giyinsen iyi olur.”

“Bunu yapamazsın, bana ihtiyacın var!”

Rafaello kesin bir dille, “Hayır yok,” dedi. Bu sırada aramakta olduğu numara telefonu açmıştı. “Joe? Bir taksi çağırır mısın? On

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

dakika sonra.”

Sonra dönüp karşısında çırılçıplak duran sarışına baktı. “Serin bir duş sana iyi gelir ama çabuk ol, taksi birazdan burada olur.”

Tam odadan çıkmak üzereyken Amanda’nın kötülük sinmiş bir ses tonuyla, “Kiminle evleneceksin bakalım?” dediğini duydu.

Dönüp ona bakma gereği bile duymadan, “Karşıma çıkan ilk kadınla,” diyerek odadan çıktı.

Magda, temizlik eldiveninin içindeki yorgun parmaklarını esnettikten sonra mermer kaplı lüks banyoyu temizleme işine kaldığı yerden devam etti. Kendisini çok yorgun hissediyordu, bıraksalar tüm gün uyuyabilirdi.

Benji gece uyutmamıştı onu, esneyerek gözünün önüne düşen saçları kaldırdı. Benji’nin uykusu gerçekten çok düzensizdi, muhtemelen o anda uykuya dalmış olmalıydı.

Daha fazla bu şekilde çalışamayacağını biliyordu. Benji daha küçükken onu temizliğe beraberinde götürebiliyordu. O temizlik yapıp çalışırken bebek Benji kenarda uslu uslu duruyordu. Şimdi artık büyümüş, bebeklikten çıkmıştı oğlu. Her şeyden önce, yürümeye başlamıştı; artık oynamak, etrafı keşfetmek istiyordu. Magda’nın temizlik yaptığı, kristaller ve kırılacak değerli eşyalarla dolu evler ise oyun alanı olacak yerler değildi kesinlikle.

Magda lavaboyu ovmaya devam etti. Aslında hiçbir işin, yeni yürümeye başlayan bir çocukla yürütülemeyeceğinin farkındaydı. İş giderken Benji’yi bir bakıcıya bırakmayı düşünmemiş değildi ama o zaman kazandığı tüm parayı bakıcıya vermesi gerekecekti. Bir diğer seçenek kendisinin bakıcılık yapmasıydı. Evi uygun olsaydı başkalarının çocuklarına bakıp para kazanırken Benji’yle de ilgilenebilirdi.

Ev diye sığındıkları yer geldi gözünün önüne sonra. Orada yaşamaları bile mucizeyken insanların çocuklarını bırakmasını nasıl bekleyebilirdi? Benji’yi bile mümkün olduğunca o rutubetli, güneş almayan yerden çıkarmaya, parklarda vakit geçirmeye çalışırdı hep.

Tüm bu zorluklara rağmen, Benji onun için hayatın anlamı demekti. Magda, biricik oğlu için her şeyi göze alabilir, her şeyi yap-

bilirdi.

Rafaello hışımla evden çıkıp merdivenlere yöneldi. Amanda'ya da, tüm bunlara sebep olan babasına da lanet okuyordu içinden.

Babası onu kuzeni Lucia'yla evlenmeye zorlamasa kendisine evlenmek için bir eş aramak zorunda kalmayacaktı. Lucia çok güzel ve alımlı bir kadındı ama aynı zamanda çok paragöz ve huysuzdu. Her nasılsa, Rafaello'nun babasını, oğlu için ideal bir eş olduğuna ikna etmişti. Babası Rafaello'dan Lucio'yla evlenmesini istemiş, Rafaello bunu reddedince, elindeki son kozu oynayarak, eğer otuzuncu yaş gününe kadar biriyle evlenmezse, Viscenti Holding'i satacağını söylemişti.

Rafaello yüzünü buruşturdu. Babası onu nereden vuracağını çok iyi biliyordu ama o da babasına hiç ummadığı bir şekilde karşılık verecekti. Tam onun istediği gibi, otuzuncu yaş gününde babasının karşısına karısıyla birlikte çıkacaktı. Ne var ki, babasının asla onaylamayacağı bir gelin olacaktı bu. Tipik bir aptal sarışın olan Amanda son anda mesele çıkarmasa, bu rol için biçilmiş kaftandı aslında.

Birden durdu. Koridorda bir şeye takılmıştı gözü.

Koridorun ortasında uyuyan bir bebek vardı.

Magda lavaboyu son bir kez sildi. Hiç değilse lüks evlerdeki bu banyoları temizlemek zevkli oluyordu. Bu banyolardaki her şey pırıl pırıl ve yepyenydi. Magda bir an için, öyle bir evde yaşamının nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı. Zenginlik bambaşka bir şey olmalıydı.

“Sen ne yapıyorsun orada?”

Magda tam o sırada elindeki deterjanı klozetin kenarına döküyordu, bir anda deterjan kutusu elinden kaydı, içindeki sıvı olduğu gibi yere döküldü. Magda ufak bir çığlık atarak hemen eğilip yeri temizlemeye koyuldu.

“Sana bir şey sordum, cevap ver bana!”

Ses son derece memnuniyetsizdi. Magda telâşla arkasına dönüp

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

baktı.

Banyo kapısında duran yapılı adam bakışlarını ona dikmişti. Magda şaşkınlıkla ona baktı. Evde kimsenin olmaması gerekiyordu, bu adam da nereden çıkmıştı böyle? Üstelik nedense çok öfkeli görünüyordu.

Magda, “Afedersiniz efendim,” demeyi başardı. “Bu sabah bu daireyi temizlemem söylenmişti.”

Adam, “Koridorda uyuyan bir bebek var,” dedi.

Magda bir an tereddüt ettikten sonra, “O benim bebeğim,” dedi.

“Ben de öyle tahmin etmişim. Burası hiç ona göre değil, ne işi var bebeğin burada?”

O yaşta bir çocuğun evde, onunla ilgilenen annesinin yanında olması gerektiğini Magda da biliyordu elbette ama bu konuda bir şey yapamazdı.

“Afedersiniz,” dedi tekrar. Altan alırsa adamın öfkesinin geçeceğini umuyordu. Herhalde, Benji değerli evini kirletecek diye kızıyordu adam. “Şimdi çıkıyorum efendim, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi Magda.

Adamın yanından geçerek banyodan çıkarken onun tertemiz koktuğunu fark etti. Kendisi ise ter kokuyor olmalıydı. Hemen Benji’yi olduğu yerden kaldırıp kucağına aldı.

“Bekle!”

Adam öyle buyurgan bir ifadeyle söylemişti ki bunu Magda olduğu yerde kalakaldı. Yavaşça adama döndü sonra.

Adam dikkatle ona bakıyordu.

Magda’nın yüreği korkudan duracak gibiydi. Şimdi ne olmuştu?

Rafaellea temizlikçiye baştan aşağı süzdü. İnce yapılı, alabildiğine renksiz bir kızdı bu. Saçları çamur rengindeydi, yüz hatlarında belirgin hiçbir özellik yoktu. Üstelik Rafaello’nun burnunun direğini sızlatacak kadar kötü kokuyordu. Ondan çok korktuğu belli oluyordu.

“Böyle ürkmene gerek yok,” dedi ama karşısındakinde bir değişiklik olmadı. Rafaello ona biraz yaklaşarak,

“Evli misin?” diye sordu.

Kız ona hayretle baktıktan sonra başını olumsuz anlamda salladı. Rafaello kızın kucağındaki bebeğe baktı. Evet, bebek gerçekten harika olacaktı. Tekrar temizlikçiye çevirdi bakışlarını.

“Erkek arkadaşın var mı?”

Kızın gözleri kocaman açılmıştı. Başını yeniden hızla salladı. Bir yandan da yavaşça kapıya doğru yaklaşmıştı.

Rafaello, “Sana bir iş teklifim olacak,” dedi.

Kız çaresizlikle inler gibi tuhaf bir ses çıkarmıştı. Rafaello mutfağı işaret ederek, “Buraya geç,” dedi.

“Gitmem gerek!” Magda’nın sesi çığlık atar gibi çıkmıştı. “Gitmem gerek!”

Rafaello kaşlarını çatı. O sırada yukarıda bir kapının hızla kapandığını duydular. Hemen ardından Amanda göründü. Yüksek topuklu ayakkabılarının ve daracık eteğinin izin verdiği ölçüde hızlı hızlı merdivenlerden aşağı iniyordu. Magda ve Rafaello’yu görünce kötülük dolu bir gülümsemeyle, “Karşına çıkan ilk kadınla demek Raf?” dedi.

“Gerçekten de öyle Amanda, tam istediğim gibi bir kadın.”

Amanda’nın yüzü bir anda allak bullak olmuştu. “Şaka yapıyor olmalısın.”

Rafaello cevap vermek yerine tek kaşını kaldırarak, “Taksi aşağıda bekliyor Amanda, bekletme istersen,” dedi.

Amanda bir an durduktan sonra hışımla kapıya doğru yürüdü.

Magda arkasından, “Bekle!” diye seslendi. Kadının kim olduğunu bilmiyordu ama o ortamdan kurtulmasını sağlayacak tek kişi oydu. Ne var ki kadın hiç onu hiç dikkate almadığı gibi kenara iterek, “Çekil yolumdan iğrenç şey,” dedikten sonra evden çıkıp kapıyı çarptı.

Adam sanki bunlar hiç yaşanmamış gibi, Magda’ya dönerek, “Sana bir iş teklif edeceğim, en azından bir dinlemek nezaketini gösterirsin umarım,” dedi. Sonra, aksanlı konuşmasıyla, “Gayet kazançlı bir iş, emin olabilirsin,” diye ekledi.

Magda ona dehşetle baktı. Korktuğu başına geliyordu, adam ona uygunsuz bir teklifte bulunacaktı. “Hayır, teşekkür ederim, ben öyle

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

şeyler yapmıyorum,” dedi.

Adam tekrar kaşını çattı. “İyi ama senden ne isteyeceğimi bilmiyorsun bile.”

“Her ne olursa olsun, ben o işte yokum,” dedi Magda. “Lütfen izin verin, gideyim. Ben sadece bir temizlikçiyim, işim bu.”

Adamın yüzündeki ifade bir anda değişti. Magda’nın neden korktuğunu daha yeni anlıyordu.

Buz gibi bir sesle, “Beni tamamen yanlış anlıyorsun,” dedi. “Seninle konuşacağım meselenin seksle alâkası yok.”

Magda ona bakakaldı. Adam bunu öyle bir ifadeyle söylemişti ki onun gibi birisinin kendisiyle yatmak istediğini düşünebildiği için kendisine hayret etti. Karşısındakinin kendisinden tiksindiği gözlelerinden okunuyordu.

“Mutfağa gel, konuşalım,” dedi adam.

Magda taş kesilmiş gibi, mutfaktaki yüksek taburelerden birine oturmuştu. Kekeleyerek, “Bir daha söyleyin,” diyebilirdi.

“Benimle altı aylığına evlenmen için sana yüz bin pound ödeyeceğim. Bu altı ayın sonunda karşılıklı anlaşarak boşanacağız. Benimle, İtalya’ya kısa bir seyahat yapman gerekecek. Daha sonra buraya döneceğiz. Bu süre zarfında tüm masraflarını ben karşılayacağım. Boşandıktan sonra da, sözünü ettiğim yüz bin pounddan fazlasını talep etmeyeceksin. Anlaşıldı mı?”

Hayır, anlaşılmamıştı. Magda sadece adamın deli olduğu sonucunu çıkarmıştı tüm anlattıklarından. Ne var ki bu fikrini ona söyleyecek değildi.

Adam çok da yakışıklıydı, dergi kapağından fırlamış gibi duruyordu. Magda hayatında bu kadar çekici bir adam görmemişti. İtalyana benzer ince, zarif bir yapısı vardı. Uzun kirpikleri kömür karası gözlerini ölgeliyor, bakışlarına tekinsiz bir ifade katıyordu.

“Bana inanmıyorsun, öyle değil mi?” dedi adam.

Magda bir an bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

Adam gülümseyerek, “Söylediklerimin başlangıçta kulağa çok

saçma geldiğini kabul ediyorum. Yani insanın kendisine belirli bir süreliğine bir eş araması pek rastlanan bir durum değil.” Durup ellerini masanın üzerine uzattıktan sonra devam etti. “Elbette bu evliliğin sadece kağıt üzerinde olacağını da söylemeliyim. Pasaportun var değil mi?”

Magda başını hayır anlamında sallayınca Rafaello önce kaşlarını çattı, sonra, “Neyse, önemli değil, onu hallederiz,” dedi. “Peki, bir başka meseleye bakalım. Çocuğun babasından haber var mı? Görüşüyor musunuz?”

Magda dilini yutmuş gibiydi, hiçbir şey söyleyemedi.

Rafaello, “Ben de öyle tahmin etmiştim,” dedi. “Böylesi daha iyi, bir de onunla uğraşmak zorunda kalmayız.”

Sonra sanki kararından emin olmak istermiş gibi Magda’ya alıcı gözle bir kez daha baktıktan sonra, “Gerçekten de çok uygun görünüyorsun,” dedi.

Magda paniğe kapılarak, “Lütfen, ben hiç de uygun falan değilim,” dedi. “Üzgünüm, gerçekten gitmek zorundayım. Daha temizlemem gereken evler var.”

Aslında gitmesi gereken bir yer yoktu ama o anda aklına gelen tek mazeret buydu.

“Eğer teklifimi kabul edersen bir daha temizlik yapman gerekmez. Eğer tutumlu davranırsan, altı ay için sana ödeyeceğim parayla hayatının sonuna kadar gayet rahat yaşarsın.”

Magda ne düşüneceğini bilemiyordu. Adamın teklifi çok cazip görünüyordu. O parayla Londra’nın dışında ufak bir ev alabilir, faiz geliriyle de hayatını sürdürebilirdi. Bir an için Benji’yi evlerinin önündeki bahçede neşeyle oynarken hayal etti. Kendisi de o sırada mutfakta kurabiye pişiriyor olacaktı. Bunu hayal etmek bile çok güzeldi.

Bu sırada Rafaello gözlerini kısmış, onu izliyordu. Kadının zorkayı yutmak üzere olduğu belliydi. Bu noktaya kadar gelmeleri gereğinden fazla zor olmuştu ama nihayet teklifini kabul edecek gibi görünüyordu.

Bu kadın gerçekten de tam istediği gibiydi. Babası karşısında gelin olarak, kucağında babasız çocuğuyla basit bir temizlikçiyi görün-

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

ce çılgına dönecekti. Böylece ona zorla bir şey yaptırmaması gerektiğini öğrenmiş olacaktı.

Magda adamın gözlerinin zaferle parladığını fark etti. Böyle bir adamın teklifini değerlendirmesi bile delilikti. Yüz bin pound, akıl alır bir meblağ değildi. “Benim gerçekten gitmem gerekiyor,” diyerek ayağa kalktı.

Bu sırada Benji de uyanmıştı. Magda oğlunu kucasına alarak sıkıca sarıldı. “Tamam Benji, anne burada. Şimdi gidiyoruz.”

Rafaello teklifini tekrarladı. “Yüz bin pound. Artık temizlik yapmana gerek kalmayacak. Oğlunu böyle yanında taşıman gerekecektir. Onun için hiç uygun bir hayat değil bu.”

Adamın sözleri Magda’nın yüreğini parçalıyordu sanki. Kendisini daha fazla tutamayarak, “Bunlar doğru olamaz! Anlattıklarınız çılgınca!” dedi.

Adamın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “İçini rahatlatır mı bilmem ama bana da aynen öyle geliyor. Ne var ki, eğer önümüzdeki ay içinde evlenmiş olmazsam, uğrunda çalıştığım her şey mahvolacak. Benimse buna izin vermeye hiç niyetim yok.”

Magda, “Üzgünüm,” dedikten sonra evden fırlayıp çıktı.

Magda’nın başı çatlayacak gibi ağrıyordu. O çılgın adamdan kaçtığından beri hiç dinmemişti başının ağrısı. Yan komşusunun sonuna kadar açtığı müzik sesi de iyice tuz biber ekiyordu duruma.

Berbat bir yerde yaşıyorlardı. Ufakık odaları doğru düzgün güneş ışığı almıyordu bile. Binada kalanların hiç birisi tekin insanlar değildi. Kavgı gürültü sesi hiç eksik olmuyordu hayatlarından. Benji’nin uyku düzeninin olmamasına şaşmamak gerekiyordu.

Magda devletten yardım alıyordu. Sosyal hizmetler sorumlusu, bebeğini evlâtlık olarak verirse hayatının daha kolay olacağını, bunu bir düşünmesini söylemişti ama Magda Benji’ye sınıksız sarılmış, bebeğinden asla ayrılmayacağını söylemişti.

Temizlik yaparak kazandığı parayla en fazla, devletin ona verdiği bu ufak yere gücü yetiyordu. O tuhaf adamın söyledikleri geldi aklına. Baştan sona tuhaf bir maceraydı yaşadığı. Her kadının hayallerini

süsleyebilecek kadar yakışıklı, üstelik milyarder bir adam onunla altı ay evli kalması karşılığında ona yüz bin pound ödeyeceğini söylemişti. Böyle bir şey mümkün olamazdı.

Birden kapının çalındığını duyarak irkildi.

“Bayan Jones?”

Magda şaşkınlıkla kapıya gidip hafifçe araladı.

“Evet?”

“Benim, Rafaello di Viscenti. Bu sabah konuşmuştuk. İçeri girebilir miyim lütfen?”

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

MAGDA kapıyı açınca Rafaello bir an tereddüt etti. Gerçekten de karşısında duran bu kadınla mı evlenmeye çalışıyordu? Kadının üzerinde eski püskü bir sweatshirt ve dizleri çıkmış bir eşofman vardı. Solgun yüzü, gözlerinin altındaki mor halkaları daha da belirgin hale getirmişti. Çamur rengi saçlarını öylesine arkadan toplayıvermişti. Rafaello, hayatında bu kadar çekicilikten uzak bir kadın görmemişti.

“Burada ne arıyorsunuz?” dedi Magda. “Nasıl buldunuz beni?”

Rafaello içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

“Paniğe kapılmana gerek yok,” dedi kuru bir sesle Rafaello. “Adresini çalıştığım temizlik şirketinden aldım. Bütün gün gelmeni bekledim. Nerelerdeydin bu saate kadar?”

“Dışarıdaydık. Burada pek vakit geçirmiyorum.”

Misafiri etrafına bir göz atarak, “Buna şaşırmamak gerek, öyle değil mi?” dedi.

Magda neredeyse sabah yaşadıklarının rüya olduğunu düşünmeye başlayacakken adamı yine karşısında bulmuştu. Adam yanında getirdiği deri çantadan bir takım evraklar çıkarıp, kenardaki ufak

masanın üstüne koydu.

“Sözleşmeyi getirdim. İmzalamadan önce oku istersen.”

Magda yutkundu. “Şey... Ben bir şey imzalamıyorum Bay Viscenti.”

Diğeri hemen, “Di Viscenti,” diye düzeltti. “Signora di Viscenti olacağına göre ismini doğru söylemelisin.”

Magda, ter basan avuçlarını eşofmanına sürerek kurutmaya çalışırken, “Şey... Ben... Yani... Size yardım edebileceğimi sanmıyorum Bay di Viscenti. Gerçekten. Tüm bunlar bana çok şey... garip geliyor.”

Rafaello kaşlarını kaldırdı. “Garip mi?” Sonra başını salladı. “Doğru, biraz garip ama sabah da anlattığım gibi, başka şansım yok. Holdingimizi kaybetmek istemiyorum. Öte yandan, sınırları sözleşmeyle belirlenmiş, beklentilerin son derece net ve anlaşılır olduğu geçici bir evlilik çok da zor olmamalı.”

“İyi ama neden ben?” diye patladı Magda sonunda. “Sizin gibi bir adam istediği kadınla evlenebilir.”

Rafaello, Magda’nın sözlerini iltifattan çok bir gerçeklik olarak kabul etmişti. “Sana evlenme değil, iş teklif ediyorum diye düşün,” dedi. “Geçici bir iş.”

“Peki, sabahki kadın kimdi?”

“Onunla tam anlaşıyorduk ki caydı,” dedi Rafaello. “Bu yüzden acil şekilde bir eş bulmam gerekiyor.”

“Ama neden ben?” diye ısrarla sordu Magda.

“Amanda’yla, daha doğrusu ona benzeyen kadınlarla aranızda temel bir fark var. Amanda, ona ödeyeceğim parayı istiyordu. Sen ise, o paraya ihtiyaç duyuyorsun. Bu yüzden daha güvenilirsin.”

Magda donup kalmıştı.

Diğeri acımasızca devam etti.

“Bu paraya gerçekten ihtiyacın var. Hem kendinin hem de çocuğunun hayatının kurtulması bu paraya bağlı. Burada daha ne kadar yaşayabilirsin çocuğunla? Sana teklif ettiğim parayı kabul etmelisin.”

Magda’nın yüzü bembeyaz olmuştu. Rafaello, iş görüşmelerindeki hep kullandığı taktiği kullanıyordu; bulduğu zayıf noktayı so-

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

nuna kadar zorlayacaktı.

“Sana, sadece hayatından dört haftaya karşılık yepyeni ve rahat bir hayatın anahtarını sunuyorum. Senden tek istediğim sadece bir ay için yanımda olman. Daha sonra serbestsin; varlıklı bir insan olarak istediğin yere gidebilirsin.”

Magda düşünemiyor, doğru düzgün nefes bile alamıyordu.

“Sizi tanımıyorum bile,” dedi Rafaello’ya.

Rafaello çenesini kaldırarak, “Ben Rafaello di Viscenti’yim,” dedi. Yaradılışındaki tüm kibir ortaya çıkmıştı sanki. “Di Viscenti ailesi İtalya’nın en köklü ve saygın ailelerinden biridir. Yüzlerce milyon dolar değerindeki Viscenti Holding’in başındayım. Normalde kendimi böyle tanıtmama gerek kalmaz.”

Magda yutkunarak, “Şey, ben bilemezdim,” diyebilirdi.

Rafaello onu duymamazlıktan gelerek sözlerine devam etti. “Sana yaptığım teklifin bütün koşulları ve ayrıntıları şu sözleşmede yazılı. İmzalamana engel olan şeyi söyler misin bana?”

Magda, *sen* diye bağırarak istedi. Sebep gerçekten de karşısındaki adamdı. Bu kadar yakışıklı ve muhteşem bir adamla geçici olarak evlenmesi bile delilikti, çok saçmaydı.

Rafaello yumuşak bir sesle, “Yüz bin pound,” dedi. “Bu parayla neler yapabileceğini bir düşünsene...”

Magda adamı kovmak istiyordu. O şahane kesimli takım elbisesini, pahalı deri çantasını da alarak defolup gitmesini istiyordu. Onu kandırmasına izin vermemeliydi.

“Bunu kendin için değil, bebeğin için yapacaksın.”

Magda gözlerini kapattı. Bu ikna edici yumuşak sesi duymak istemiyordu.

“Eğer şimdi çıkıp gidersem bir daha asla dönmem ve sen neler kaçırdığını düşünerek kahrolursun.”

Magda Benji’ye sarılmış, olduğu yerde hafifçe sallanıyordu.

“Sadece, İtalya’da ailemin yanında dört hafta geçireceğiz sonra dilediğini yapacaksın.”

Magda düşündüğünden daha tiz çıkan bir sesle, “Benji de benim gelececek,” dedi.

Rafaello ellerini açarak, “Elbette bebek de gelecek, onsuz ol-

maz,” dedi. “Şimdi kağıtları imzala, yapman gereken tek şey bu.” Sonra ceketinin cebinden altın bir dolmakalem çıkarıp kapağını açtıktan sonra Magda’ya uzattı. “Gel.”

Magda Benji’yi yavaşça yatağa bıraktıktan sonra bir uyurgezerin dalgın adımlarıyla adama doğru yürüdü. Kalem rüyadaymış gibi aldı; rüyadaymış gibi masadaki kağıtlara baktı, adamın işaret ettiği yeri imzaladığını gördü. İmza, odanın loş ışığında kan renginde görünüyordu.

Ne yaptım ben? Aman Tanrım, ne yaptım ben?

Artık her şey için çok geçti.

Magda, pencere kenarındaki koltuğuna oturmuş, bulutlu gökyüzünü seyrediyordu. Benji çoktan kucagında uyuyakalmıştı.

Rafaello di Viscenti biraz ilerideki ufak çalışma masasına oturmuş, önüne yığıldığı kağıtlarla uğraşıyordu. Sanki onların varlığının farkında bile değildi.

Özel jette onlardan başka yolcu yoktu. Hayatında ilk kez uçan Magda için bu inanılmaz bir deneyimdi. Olan bitenler zaten inanılmazdı, Magda hâlâ Rafaello di Viscenti’yle bir anlaşma imzaladığına inanamıyordu. Olan olmuştu artık, bundan sonra bu konuda düşündükçe sadece huzurunu kaçırmış olacaktı. O yüzden her şeyi oluru birakmaya karar vermişti.

Rafaello’yu, evine geldiği akşamdan sonra ilk kez bugün, evlenirken görmüştü. Adam bu kez kendisine karşı son derece kayıtsız davranmıştı. Tüm hareketlerinden, bu evlilik meselesini gerçekten de bir iş olarak gördüğü anlaşılıyordu. Magda’ya, işe alacağı bir elemandan daha farklı davranmamıştı.

Sabah, Rafaello’nun adamları gelip Magda’yı evinden alıp evlendirme dairesine götürmüşlerdi. Magda tören sırasında olanları hayal meyal hatırlıyordu. Sadece, Rafaello’nun parmağına yüzüğü taktığı anı çok iyi hatırlıyordu. Parmakları hafifçe birbirine dokunduğu anda Magda tuhaf bir elektriklenme hissetmişti. O andan sonra Rafaello ona olan ilgisini tamamen yitirmişti, sonra da hemen havaa-lanına gelip uçağa binmişlerdi.

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

Magda İtalya'yı göreceği için çok heyecanlıydı. Kütüphanede, İtalya üzerine o kadar çok kitap okumuştı ki görmeden tanıyor gibiydi bu olağanüstü ülkeyi. Magda için okumak dünyanın kötülüklerinden ve zorluklarından kaçıp sığınabileceği tek şeydi. Çocukluğunda da etrafındaki mutsuz, aileleri tarafından terk edilmiş yaşlılarından uzaklaşmak istediğinde hep kitaplara sığınırđı.

Aklına Samantha gelince gözleri buğulandı. Sam derdi Magda sevgili arkadaşına. Anne babası onu terk etmiş olsa bile Magda, Sam'e göre çok daha şanslıydı. Yetimhaneye geldiğinde Sam'in her yanı yara bere içindeydi, kırılmış kemikleri yanlış kaynamıştı. Üvey babası ve alkolik annesinden alınıp yetimhaneye verildiğinde sadece Magda'yla arkadaşlık etmişti. Magda hayatı boyunca başka kimseyle arkadaşlık etmemişti.

O sırada, kucağında uyumakta olan Benji kıpırdadı. Magda eğilip oğlunun siyah saçlarına ufak bir öpücük kondurdu. Sonra bakışlarını tekrar bulutlara çevirdi. Bu tuhaf evlilik anlaşmasını kabul etmekle iyi yapmıştı. Her şeye Benji için katlanacaktı.

Rafaello di Viscenti'nin hayatına girmesinden beri kendisini ilk defa huzurlu hissediyordu.

Huzuru uçağın piste inmesiyle birlikte son buldu. Havaalanında bir limuzine binerek yola çıktılar. Bir saat kadar süren yolculuğun özellikle ikinci yarısı muhteşemdi. Magda önlerinde uzayıp giden Toskana manzarasından gözlerini alamadı yol boyunca. Sürekli olarak Benji'ye bir şeyleri gösterip, heyecanını onunla paylaştı.

Rafaello yine onların farkında bile değildi, kafasını diz üstü bilgisayarından kaldırmamıştı bile. Magda bu durumdan hiç şikayetçi değildi, onunla konuşmak çok daha can sıkıcı olabilirdi. Artık sadece, mümkün olabildiğince İtalya'nın keyfini çıkarmak istiyordu.

Nihayet Rafaello, "Geldik," dedi. Yüzünde en ufak bir ifade yoktu ama Magda onun gergin olduğunu hissedebiliyordu. Bu, onun da gerilmesine neden oldu. Artık Signora di Viscenti rolünü oynamasının vakti gelmişti.

Rafaello onun zihnini okuyormuş gibi, "Sakin ol," dedi. "Endişe-

lenecek bir şey yok. Sen sadece işini yapacaksın, bunu aklından çıkarma lütfen.”

Magda sakinleşmeye çalıştı. Sonuçta bu, Rafaello di Viscenti'nin işiydi, onun değildi. O sadece kendisine söyleneni yapacak, bunun karşılığında parasını alacaktı. Artık o Signora di Viscenti'ydi.

Bir an için, bunun gerçekleşebilir bir peri masalı olabileceğini düşündü. Büyük bir aşkla evlendiği kocasıyla birlikte yeni evine gelen taze bir gelin olsaydı...

Masalların asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Magda, ağaçlıklı yoldan geçip de villaya vardıklarında, binanın ihtişamı karşısında afalladı. Çok eski, zarif bir taş binaydı bu. Büyük ahşap ağır kapıları ve çevresindeki bakımlı alanla gerçekten de göz kamaştırıcı görünüyordu.

Magda, uyumakta olan Benji'yi kucağına alarak yavaşça arabadan indi. Arabanın klimayla serinletilen havasından sonra dışarıdaki ılıklik çok hoşuna gitmişti. Hafif bir rüzgâr, üzerindeki pamuklu elbisenin eteklerini hafifçe havalandırmıştı. Sahip olduğu en iyi elbiseyi giymişti ama elbise en fazla yardım kurumlarına bağışlanan kıyafetler kadar iyi durumdaydı.

Rafaello, dirseğini hafifçe tutarak, “Gel,” dedi. Tutuşundan hâlâ gergin olduğunu anlamak zor değildi. Magda başını çevirip adamın yüzüne baktı. İfade­siz görünmek için çaba harcadığı çok belliydi Rafaello'nun.

Ön kapıya yaklaşırlarken büyük ahşap kapı ardına kadar açıldı, yaşlıca bir adam belirdi. Kıyafetinden uşak olduğu anlaşılıyordu. Adam Rafaello'yu selamladı, bir şeyler konuştular ama Magda konuştuklarından bir şey anlayamadı. Yine de, adamın şaşır­mış halinden, ziyaretlerinin habersiz olduğunu sonucunu çıkarabiliyordu.

Adam Magda ve özellikle Benji konusunda da büyük bir şaşkınlık yaşıyordu belli ki. Magda bunun sadece şaşkınlıkla sınırlı kalmadığını, adamın onların varlığından hiç de memnun kalmadığını da sezebildi. Adamın söylediği bir iki şey Rafaello'nun yüzünün asılmasına neden olmuştu.

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

İçeri girdiklerinde Raffaello ona dönerek, “Çocukla yorulmuş olmalısınız. Biraz dinlenin,” dedi.

Magda etrafa göz gezdirdiğinde içerin de en az dışarıya kadar güzel olduğunu gördü. Duvarlarda yağlı boya tablolar ve süslemeler vardı. Üst katlara gösterişli bir mermer merdivenle çıkılıyordu. Burası, Magda’nın her gün temizlediği lüks apartman dairelerinden çok farklı döşenmiş, bambaşka bir yerdi. Magda bir kaç hafta bu villada yaşayacağına inanamıyordu.

Raffaello onları üst katta geniş bir odaya götürdü. Burada Benji’yle çok rahat edecekleri kesindi. Oda son derece ferah ve aydınlıktı. Bir köşede kocaman bir yatak, sağda solda da yine antika mobilyalar vardı.

“Banyo hemen şu kapının arkasında,” dedi Raffaello. “Bir şeye ihtiyacınız olursa Giuseppe’den isteyebilirsiniz.”

Magda başını salladı. Giuseppe, karşılaştıkları uşak olmalıydı.

Raffaello, “Güzel,” dedi. “Çocukla dinlenin, keyfinize bakın. Giuseppe birazdan gelip sizi aşağıya indirecek.” Bir an durup Magda’ya baktıktan sonra, “Üstünü değiştirmene gerek yok,” dedi.

Magda Yalnız kaldığında etrafına tekrar göz gezdirdi. Sahneye çıkma sırası gelene kadar burada kalacaktı demek ki. Benji de merakla çevresini keşfetmek için sabırsızlanıyordu. Magda onu yere indirirken yatağın ikisine yeteceğini düşündü.

Peki ya kocası için?

Hemen bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Raffaello di Viscenti onun sadece kağıt üzerinde kocasıydı. Nerede yattığı Magda’yı hiç ilgilendirmezdi.

Raffaello kararlı adımlarla merdivenlerden indi. Babasına hak ettiği dersi verecekti. Oğlunu iplerini çekince oynatabileceği bir kukla gibi görmesinin bedelini ödeyecekti yaşlı Di Viscenti.

Babasına göre Viscenti Holding, kökü yüzlerce yıl öncesine dayanan bir aile işletmesi değil, onlara konforlu hayatlarını sunan bir işti sadece.

Raffaello çok daha ilerisini görebiliyordu. Artık yirmi birinci

yüzyılda; küreselleşme çağındaydılar. Avrupa'da çok büyük değişiklikler oluyordu. Eğer Viscenti Holding tüm bu açılımları ve gelişmeleri takip etmezse kısa zamanda silinir giderdi. Kendi halindeki aile işletmelerine bu çağda yer yoktu.

Bu konuda babasıyla sonuna kadar savaşılmaya hazırdı. Ne olursa olsun elinden geleni yapacak ve Viscenti Holding'i koruyacaktı. Birazdan yapacakları da bunun bir parçasıydı. Giuseppe, babasının kuzeniyle birlikte yemeğe çıktıklarını ve ancak öğleden sonra geleceklerini söylemişti. Sonra yanındaki kadınla bebeğin kim olduğunu sormuş, Raffaello lafı değiştirip ona cevap vermemişti.

Magda gerçekten büyük bir sürpriz olacaktı hepsi için. Raffaello kendi kendisine gülümsedi. Magda'nın üzerinden dökülen basit giysisi, arkadan topladığı saçları, renksiz görünümü, planının tam da istediği gibi işlemesini sağlayacaktı. Babası sadece oyuna getirildiği için değil, di Viscenti isminin böyle bir gelinle lekelendiğini düşünerek çılgına dönecekti.

Bu sırada mermer holü geniş adımlarla geçmiş, çalışma odası olarak kullandığı kütüphaneye varmıştı. İçini çekti. Neden babasıyla böyle çatışmak zorundaydı? Babasıyla konuşup anlaşması neden mümkün olamıyordu?

Son on beş yıldır babasından çok, yanlarında çalışan Giuseppe ve karısı Maria'yla iyiydi arası. Onun ergenlikten yetişkinliğe geçişini onlar görmüş; sinirli bir gününde spor arabasına atlayıp yola çıkmak isterken arabanın anahtarlarını ona vermeyen Maria olmuştu. Ya da onun Viscenti Holding'i dünya çapında bir kuruluş haline getirme hayallerini Giuseppe dinlemiş; Maria kızlara iyi davranması konusunda kulaklarını çekmişti hep.

Babası Raffaello'nun sefih olduğunu düşünmüştü hep, onu evlenmeye zorlamasının sebebi de buydu. Raffaello dişlerini sıktı. Birazdan babasıyla arasındaki tüm köprüleri atacaktı. Kendisini buna zorlayan oydu. Sevgili karısının ölümünden sonra oğluyla tüm ilişkisini kesmiş, oğlunun ona en çok ihtiyaç duyduğu anlarda bile ona arkasını dönmüştü.

Aralarına tuğla tuğla örülen duvar Raffaello'nun ergenliği boyunca iyice sertleşmiş, babası da aynı oranda baskısını artırmıştı. Artık

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

son perdeye gelmişlerdi.

Dışarıdan gelen araba sesi, sahibinin kim olduğunu belli edecek kadar karakteristik bir sestti. Elbette her şeyin en son modelini ve pahalısını seven sevgili kuzeni Lucia'nın arabası olmalıydı bu.

Koridora çıktığında babası ve kuzeniyle karşılaştı gerçekten de.

Babası, "Rafaello?" diyerek olduğu yerde durdu.

Rafaello ona doğru yürüyerek, "Merhaba baba," diye selamladı babasını.

Enrico di Viscenti, "Ne zaman geldin?" diye sordu.

Rafaello, "Bu öğleden sonra," diye cevap verdikten sonra biraz ileride taş kesilmiş gibi duran kuzenine yöneldi.

"Merhaba Lucia," diyerek, boya ve parfüm küpüne batmış gibi duran kuzenini iki yanağından öptü.

Lucio, "Bu ne sürpriz böyle Rafaello," diye mırıldandı.

"Mirasyedi döndü işte," diye cevap verdi Rafaello. "Umarım gününüz iyi geçmiştir."

"Hem de çok iyi geçti," dedi Lucia. "Enrico amca bana Firenze'de, çok beğendiğim genç bir ressamın sergisinin açılışında eşlik etti."

Rafaello kibarca gülümseyerek, "O da seni beğeniyor mu bari?" diye sordu.

Lucia'nın anında yüzü asılmıştı. "Çok kırcısın Rafaello!"

Rafaello omuzunu silkmekle yetindi. Kuzeninin genellikle sanat çevresinden sevgili edindiğini çok iyi biliyordu. Onunla evlenmeye yanaşmamasının sebeplerinden birisi de, Lucia'nın aşk konusunda, evleneceği kadında tahammül edebileceğinden daha deneyimli olmasıydı.

Bir an aklına evlendiği kadın gelmişti. Yukarıda onun çağırmasını bekleyen yirmi bir yaşındaki silik İngiliz kıızıyla mı evlenmişti gerçekten. Olayın dışına çıkıp düşündüğünde, yaptığının gerçekten de çılgınlık olduğunu görebiliyordu.

Evet, gerçekten de Magda'yla evlenmişti. Başka seçeneği yoktu, buna zorlanmıştı. İnatçı babasından intikam almasının tek yolu böyle delice bir evliliğe imza atmasıydı.

Babası, "Bu beklenmedik ziyaretini neye borçluyuz acaba?" dedi

iğneleyici bir ses tonuyla.

“Biliyorsun, yarın otuzuncu yaş günüm baba. Geleceğimi tahmin etmiyor muydun yoksa?”

Enrico di Viscenti gözlerini kısarak, “Neden etmem gerekiyordu ki?” diye sordu.

Oğlu gülümseyerek, “Her zamanki gibi, söz dinleyen bir evlât olarak buradayım işte,” dedi. “Terasa geçelim, orada ufak bir kutlama yapacağız.”

Rafaello, Lucia’nın yırtıcı bir merakla ona baktığının farkındaydı.

“Lucia, sen de bize katılırsın umarım,” dedi kuzenine.

Lucia sanki gizli bir mesaj almış gibi rahatladı, onlara doğru yöneldi.

Rafaello, “Güzel,” diyerek gülümsedi.

Bu gülümsemenin altında, tüm zincirlerinden kurtulmak üzere olan kalbi deli gibi atıyordu oysa.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

“NİHAYET aklın başına gelmiş olabilir mi acaba?” dedi Enrico di Viscenti. Birlikte terasın gölgeli bir köşesindeki rahat koltuklara yerleşmişlerdi.

Rafaello yüreğinin biraz daha sıkıştığını hissederek, “Bundan şüpheli mi vardı baba?” diye sordu.

Babası, “Senin haddinden fazla inatçı ve burnunun dikine giden bir evlât olduğunu biliyorum,” dedi. “Her zaman öyle oldun.”

Rafaello, “Bir kez olsun örnek bir evlât olayım o halde,” dedi. “Ancak, her şeyden önce, bir kez daha teyid etmeni istiyorum baba. Eğer otuzuncu yaş günümde karşına evlenmiş olarak çıkarsam holdingin tüm kontrolünü bana vereceğini söylemiştin, sözün hâlâ geçerli midir?”

Babası, “Hah! Elbette geçerli!” dedi.

“Sözün söz yani, öyle mi?”

“Elbette.” Babası, güvenilirliğinin bu şekilde sorgulanmasından rahatsız olmuş gibiydi.

Rafaello ifadesizce gülümseyerek, “O halde, bana mutluluklar dileyerek anlaşmanın senin payına düşen kısmını yerine getirebilirsin

artık,” dedi.

Babası bir an konuşmadan durdu. Lucia önce afalladı, sonra şen bir kahkaha atarak, “Rafaello, ne fena bir adamsın sen böyle!” dedi. “Böyle de evlenme teklifi mi olurmuş?” Bir kahkaha daha attıktan sonra, “Daha sonra seni bu münasebetsizliğin için mutlaka cezalandıracağım,” diye ekledi. Sonra amcasına dönerek, “Söylesene Enrico, oğlunu bana böyle saçma sapan evlenme teklifinde bulunduğu için cezalandırırsam haksız mıyım?” diye sordu. Bir yandan cilveli cilveli gülerek müstakbel kocasına göz süzüyordu.

Rafaello merakla onu izliyordu. Elini kaldırıp, “Daha ileriye gitmeden şampanya içsek iyi olacak,” dedi.

Giuseppe, daha önceden hazır ettiği içkiyi hemen getirdi. Servisi yaparken Rafaello yaşlı adamın kulağına bir şeyler mırıldandı. Uşak başını sallayarak yanlarından ayrıldı.

Lucia huzursuzlanarak, “Giuseppe bardakları fazla getirmiş,” dedi. “Artık emekliye ayrılma vakti geldi de geçiyor.”

Rafaello ona şampanya kadehini uzatırken, “Burayı yönettiğinde kendin söylersin bunu,” dedi.

Lucia’nın kırmızı dudakları tatmin olmuş bir ifadeyle hafifçe kıvrıldı. Rafaello gözünü kırpmadan onu izliyordu ama yüzünden hiçbir şey okunamıyordu.

Babası da kadehini aldıktan sonra ayağa kalkarak, “Kadehlerimizi kaldıralım,” dedi. Sesi memnuniyetle çınliyordu. Oğlunun nihayet onun istediği şekilde davrandığını görmek onu çok mutlu etmişti. “Yeni Signora di Viscenti’ye...”

Rafaello kadehini kaldırarak, “Ne kadar hoş,” diye mırıldandı. O sırada terasa açılan kapının açıldığını duymuştu. “Üstelik zamanlama da mükemmel.”

Magda, kucağında Benji’yle kapıda duruyordu.

Rafaello ona doğru yürüyerek elinden tuttu. “Size karım Signora di Viscenti’yi tanıtayım.”

Magda için zaman durmuş gibiydi. Ortam o kadar sessizleşmişti ki sinek uça duyulurdu. Magda utancından yer yarılın içine gir-

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

sin istiyordu. Sessizlik birdenbire bozuldu.

Rafaello'nun babası olduğunu tahmin ettiği yaşlı adam bağılıyor çağırıyor, elini kolunu sallayarak neredeyse nefes almadan bir şeyler sıralıyordu. Uşak, sanki kafasına kurşun yemiş gibi öylece kalakalmıştı, yaşlı di Viscenti'nin yanında duran kadınsa kıpırdamıyordu bile.

Sonu gelmeyecek gibi görünen onca yaygara ve İtalyanca bağırış çağırış sonunda Benji korkup ağlamaya başladı. Magda oğlunu göğsüne bastırarak terastan uzaklaştı, içeri kaçtı.

Neler oluyordu? Şimdi bir başkası bağıırıyordu. Rafaello'ydu bu. Sesi daha keskin, daha acıydı ama en az diğeri kadar öfkeliydi. Magda çaresizlik içinde Benji'yi bu ortamdan uzaklaştırmaya çalışıyordu ki birisinin kolunu çekiştirdiğini hissederek durdu. Aynı anda yoğun bir parfüm kokusu almıştı. Terastaki alımlı kadındı bu.

Kadın İtalyanca konuşuyordu ama tavrından hiç de dostça şeyler söylemediği belliydi.

Magda, "Lütfen... Hiç bir şey anlamıyorum," dedi titrek bir sesle.

Kadın gözlerini kısarak, "İngilizsin demek?" dedi. "Kimsin sen? Neyin peşindesin?" Kadın işaret parmağını ona doğru uzatıyordu ki Magda ondan uzaklaşmayı başarak kapıya doğru koştu. Benji hâlâ korkuyla ağlıyordu.

Magda ancak odalarına vardıgı zaman kendisini biraz güvende hissetti. Benji artık feryat ederek ağlıyordu, yavruca gerçekten çok korkmuştu. Magda yatağın kenarına oturdu, yavaşça öne arkaya sallanarak bebeğini yatıştırmaya çalıştırdı. Gerçekten de bir süre sonra Benji'nin ağıdı ufak hıçkırıklara dönüşmüştü.

Olanlar Magda'yı da çok sarsmıştı. Tam olarak ne konuşulduğunu anlayamıyordu ama kızılca kıyametin koptuğunu anlaması için İtalyanca bilmesi şart değildi. Yaşadıklarının bir rüya olmasını çok isterdi ama ne yazık ki bir rüyada değil, Toskana'da muhteşem bir villada, bir aile faciasının tam ortasındaydı.

Dışarıdan hâlâ bağırışma sesleri geliyordu. Mermer koridorda öfkeli ayak sesleri duyuldu, kapılar sertçe kapandı. Nihayet bir kapı

hepsinden daha şiddetle çarpıldı ve ev sessizliğe büründü. Hemen ardından bir spor arabanın karakteristik motor sesi duyuldu. Sürücü belli ki tam gazla sürüyordu arabayı.

Evde çıt çıkmıyordu. Magda, odasının güvenli alanında rahattı, mümkün olduğunca odadan çıkmayı düşünmüyordu. Hem Benji'nin de keyfi yerine gelmişti. Ne var ki bir süre sonra başka bir sorun baş gösterdi; ufaklık acıkmıştı.

Magda çantasını karıştırdı, sadece bir elmayla bir kaç peksimet bulabilmişti. Benji hepsini aç kurtlar gibi yedi ama bunlarla doyması mümkün değildi. Magda oğlunu bir süre daha oyalamaya çalıştı ama Benji gerçekten çok açtı. Doğru düzgün bir şeyler yemeye, süt içmeye ihtiyacı vardı.

Magda gidip bir şekilde bunları bulmak zorundaydı. Yüreği ağzına gelerek odanın kapısını açıp parmak uçlarında aşağıya indi. Giuseppe'ye rastlamayı umuyordu. Kendisi gerekirse hiç bir şey yemeden durabilirdi ama Benji'yi aç bırakamazdı.

Aralık gördüğü bir kapıdan yavaşça içeri süzülürken kendisini eski moda, kocaman bir mutfakta buldu. Mutfağın bir köşesinde devasa bir şömine vardı. Duvarlara asılmış yığınla kapacak, mutfağın ortasına azametle kurulmuş ahşap yemek masasını çevreliyordu. Kenarda, pencerenin hemen önündeki lavaboda yaşlıca bir kadın metal bir tavayı gayretle temizlemeye uğraşıyordu.

Kadın Magda'nın geldiğini fark ederek ona döndü. "Sı?"

Magda bildiği İtalyanca bir iki kelimeyle, "*Mi dispiace... Ma... este possibile...*" demeye çalışırken kadın ters ters, "Dilinizi biliyorum," dedi. "Ne istiyorsun?"

Magda neredeyse arkasına bakmadan mutfaktan kaçacaktı. Benji onun huzursuzluğunu fark etmiş gibi ona iyice sokulunca cesaretini toplayarak, "Afedersiniz, acaba bebeğime biraz süt ve yiyecek bir şeyler vermeniz mümkün mü?" dedi.

Ağarmış kaşların altındaki keskin gözler onu iyice inceledi. Magda nefesinin kesildiğini hissetti ama ne kadar öfkeli olursa olsun bu kadının küçük bir çocuğu aç bırakmayacağını düşünüyordu. Kadın Magda'yı baştan aşağı iyice süzdü, "Gel, şuraya otur," dedi masanın çevresindeki sandalyelerden birini göstererek.

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

“Size rahatsızlık vermek istemem,” dedi Magda.

Kadın onu duymazdan gelerek, “Bebekler aç kalmamalı,” dedi. Sonra, “Anneleri de,” diyerek ekledi.

Sonra telâşla mutfağın diğer ucuna giderek aceleyle yemek hazırlamaya koyuldu. Bir tabağa bolca spagetti koyduktan sonra üzerinde domatesli bir sos gezdirdi. Bu tabağı Magda’nın önüne koyduktan sonra bir peçeteyi Benji’nin boynuna önlük gibi bağladı.

Benji’nin tabaktakini silip süpürmesi çok uzun sürmemişti. Onun doyduğundan emin olunca kadın daha da bol spagetti doldurduğu bir tabağı Magda’ya uzatıp, “Ye,” dedi. Bu sırada Benji’yi onun kucağından almış, susamış olduğunu düşünerek çocuğa su içirmeye başlamıştı. Normalde yabancılarla arası çok iyi olmayan Benji nedense bu yaşlı kadını hiç garipsememişti, halinden gayet memnun görünüyordu.

Magda spagettiye yemeye başlayınca ne kadar acıkmış olduğunu fark etti. Biraz sonra onun da tabağı bomboştu. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı kadına.

Kadın, “Peki, şimdi konuşma zamanı,” dedi. “Söyle bakalım, çocuğun babası Rafaello mu?”

Magda’nın yüzünde öyle bir şaşkınlık ifadesi belirmişti ki cevap vermesine gerek bile kalmamıştı.

Yaşlı kadın, “Neyse, bu da bir şeydir,” dedi. Bir an durduktan sonra, gözleri öfkeyle parlayarak, “Şimdi anlaşıyor! Sadece babasını kızdırmak için evlenmiş! *Idiot!*”

Magda çaresizce kadına bakıyor, ne diyeceğini bilemiyordu. Tüm bunların ne demek olduğunu, nasıl bir şeyin ortasına düştüğünü anlayamıyordu.

Kadın hâlâ söylenmeye devam ediyordu. “Sonunda babasına bunu da mı yapacaktı! Hiç bir şey değişmiyor. Hep aynılar! İnatçı keçiler gibi sürekli kavga edip duruyorlar.” Benji’yi diğer koluna aldıktan sonra, “Ama bu, şu ana kadar yaptığı en kötü şey!” dedi.

Magda, “Üzgünüm,” diye kekeledi. O anda söyleyebileceği en iyi şey buydu.

Kadın, “Neyse,” dedi sakinleşmeye çalışarak. “Peki, bu çocuğun babası Rafaello değilse neden evlendin onunla?”

Magda sorunun dolaysızlığı karşısında bir an afalladı.

“Şey... Signor di Viscenti’nin otuzuncu yaş gününde, yasal sebeplerden dolayı evlenmiş olması gerekiyormuş. Ben de kabul ettim, çünkü...”

“Sana para teklif etti, öyle değil mi?”

Magda yanaklarına kadar kızardığını hissederek başını önüne eğdi. “Signor di Viscenti’nin vereceği parayla, oğlumla birlikte yaşayabileceğimiz küçük bir ev alabilirim.”

Kadın üzüntüyle başını salladı. “Yavrucağın babası ortalıkta yoktur herhalde, bırakıp gitmiştir sizi. Hep aynı hikâye; erkekler bu kadar kaygısız ve kızlar bu kadar aptal olur!”

Daha sonra Benji’yi tekrar annesine veren kadın, “Neyse, yapacak bir şey yok. Ama söylemedi deme, babası Rafaello’yu asla affetmeyecektir.”

Sabah güneşi Rafaello’nun gözlerini acıtmıştı. Yavaşça kendisine gelmeye çalıştı. Bir gün önce babasıyla tartışmalarından sonra villadan yıldırım gibi çıkmış, sinirli olduğunda her zaman yaptığı gibi, spor arabasıyla saatlerce hız yapıp, bildiği tüm küfürleri sıralamıştı.

Babasının evlilik haberini aldığı anda kalp krizi geçireceğinden korkmuştu doğrusu, o kadar fena bozulmuştu yaşlı adam. Lucia da ruhunu teslim edecek gibi olmuştu.

Rafaello eve döndükten sonra, geceyi bir şişe grappayla tamamlamıştı. Sabahki baş ağrısının ve uyanamamasının sebebi de o güzelim grappaydı. Soğuk bir duşla kendine gelmeye çalıştı. Bu sırada vakit öğleyi bulmuştu. Pencereden dışarı dalgınca baktı. Hesapta otuzuncu yaş günüydü ama kendisini hiç de kutlama havasında hissetmiyordu. Öncelikle Roma’ya gidip holdingin yönetim kurulunu toplaması ve bundan sonra izlenecek yolu belirlemesi gerekiyordu.

O sırada temizlikçi kızla oğlunu gördü. Kız çocuğun elini tutmuş, birlikte evin etrafında dolaşıyorlardı. Tamamen aklından çıkıp gitmişti ikisi de.

Rafaello sıkıntıyla, bundan sonra ikisi için ne yapacağını düşün-

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

dü. Kız tamamen planına uygun bir şekilde davranmış, babasının karşısına sevgili eşi olarak çıkmıştı. Ona daha fazla ihtiyacı yoktu artık ama onu hemen İngiltere'ye gönderirse evlilikleri hakkında dedikodulara sebep olacaktı. Bu yüzden, o Roma'da işlerini hallederken anne oğulun burada tatil yapması en iyisi olacaktı.

Tam pencereden çekilirken Lucia'nın Magda'ya doğru yaklaştığını gördü. Hoşça sohbet etmek gibi bir hali yoktu kuzeninin.

Magda Lucia'nın ona doğru geldiğini görerek durdu. Bu kadın her kimse, Raffaello'nun evlendiğini ilan etmesine en az babası kadar bozulup sinirlenmişti.

Kadın yüksek topuklarıyla zemini döverek gelip tam Magda'nın karşısında durdu. Magda bir gün önce dikkat edememişti ama şimdi, bu çok şık giyinmiş esmer kadının ne kadar göz alıcı olduğunu görebiliyordu.

Kadın tam gözlerini kısmış bir şeyler söyleyecekti ki onlara yaklaşan ayak seslerini duydular. Raffaello'ydu bu. Lucia'yla doğrudan İtalyanca konuşarak, "Artık gitmelisin Lucia," dedi. "Burada hiç bir işin yok, hiçbir zaman da olmadı. Seninle asla evlenmeyeceğimi biliyor olman gerekirdi."

Lucia'nın gözleri kızgınlıkla parladı. "Demek benim yerime bu *putana* ile evleniyorsun! Şuna bir baksana! Yolunmuş tavuğa benziyor!"

Raffaello dişlerini sıkarak, "Yeter!" dedi sadece. Magda'ya çabucak bir göz attı o arada. Lucia'nın söylediklerini anlamadığını umuyordu.

"Lucia, bir an önce Firenze'deki evine dönsen iyi edersin. Babamı, onun için mükemmel bir gelin adayı olduğun konusunda kandırmakla hiç iyi yapmadın."

Lucia'nın bakışlarında çirkin bir ifade belirdi. "Ya sen bu kızı eve getirmekle babana iyilik mi yaptığını düşünüyorsun? Umarım yaptığınla gurur duyuyorsundur Raffaello." Lucia bunları büyük bir nefretle söyledikten sonra arkasını dönüp gitti.

Magda yavaşça nefes aldı; nefesini tuttuğunun bile farkında de-

ğildi. Benji de huzursuzlanmış, ona sıkıca sarılmıştı.

“Tamam hayatım, her şey yolunda,” dedi Magda oğlunu yatıştırmak için.

Ama hiçbir şey yolunda değildi. Bu güzel evde her şey kötü gidiyordu. Magda boğazı düğümlenerek, “Bana söylemeliydiniz,” dedi.

Bunu söyleyecek cesareti bulabilmesine o da şaşırılmıştı. Öte yandan, geldiğinden beri kendisini içinde bulunduğu gergin tartışmalar sadece işle ilgili olamazdı. Bal gibi ailevi bir meselenin ortasına düşmüştü Magda.

Rafaello şaşırarak, “Neyi söylemeliydim?” diye sordu.

“Bir mayın tarlasına gireceğimi söylemeliydiniz,” diye cevap verdi Magda. “Herkes, benimle evlendiğin için öfkeli. Babanız, şu kadın, hatta hizmetçiyle uşak bile. Burada herkesin benden bu kadar nefret edeceğini bilmiyordum.”

Rafaello dümdüz bir sesle, “Kimsenin sana kızdığı yok, onlar bana kızıyorlar,” dedi. “Bense sadece babama kızıyorum. Benim Lucia’yla evlenmemi istiyordu. Lucia’nın tek istediği şey paradır. Babam bunu göremediği gibi Lucia onu kendisinin benim için ideal eş olduğuna kandırmayı başardı. Babam beni bu evliliğe zorlamak için aile holdingindeki hisselerini satmakla tehdit etti. Yıllarca holdingi şimdiki haline getirmek için uğraştıktan sonra buna izin vermezdim. O yüzden ona bu oyunu oynamak zorunda kaldım. Anlaşmamız gereği, holdingin başına geçebilmek için otuzuncu yaş günümde karşısına biriyle evlenmiş olarak çıktım.”

“Bir *putanayla* evlenmiş olarak.”

Rafaello irkildi. Bu hizmetçi kızın bu kelimeyi bilme ihtimali var mıydı?

Magda, “Ya da bir fahişeyle mi demeliydim? Tam çevirisi bu oluyor, öyle değil mi?” diye devam etti.

Bunları söyledikten sonra Rafaello’nun yanından yürüyüp gidiyordu ki diğeri onu kolundan tutarak durdurdu. “Lucia’ya aldırma sen. Şu anda çok öfkeli, hincını senden alıyor, hepsi bu.”

“Teşekkür ederim ama keşke benden hincını almaya kalkmasa. Ne beni ne de oğlumu tanıyorsunuz sizler.”

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

Rafaello, “Sadece, birlikte olacağı insan konusunda seçici davranmadığı için şu anda çocuğunu babasız büyötmek zorunda kalan genç bir kadın olduğunu biliyoruz,” dedi.

Magda yüzü acıyla kasılarak , “Sanırım asıl dün evlendiğim adam konusunda daha seçici davranmalıymışım Bay di Viscenti. Bilseydim sizin şahane aile ilişkilerinizi mutlaka dikkate alırdım.”

Sonra kolunu ondan kurtararak hızlı adımlarla eve yöneldi. Rafaello arkasından önce bir küfür savurdu sonra hemen koşup onu yakaladı.

“Bak, dünden beri tanık olduğun sahneler için üzgünüm ama sana bu iş için yüklü bir para aldığını da hatırlatmak istiyorum.”

Magda durup başını önüne eğdi. Rafaello’nun cilalı ayakkabılarına bakarken onun bu konuda haklı olduğunu düşündü.

Sonra mağrur bir ifadeyle başını kaldırarak, “Ben elimden geleni yaptım Bay di Viscenti,” dedi. “Benden istediğiniz şeyi, istediğiniz zamanda yaptım. Ama evliliğinizi onaylamayan aile fertleriniz tarafından kum torbası olarak kullanılmanın iş tanımına girdiğini bilmiyordum.”

Rafaello’nun dudakları kıvrıldı. “Yoksa daha fazla mı para istiyorsun?”

Magda’nın yüzü bir anda soldu. “Hayır Bay di Viscenti, sizden daha fazla para istemiyorum. Sadece ailenizin hakaretlerine daha fazla maruz kalmak istemiyorum. Bu durum, Benji’nin de huzurunu kaçırıyor. Şimdi, günün kalanına dair emirlerinizi bekliyorum. Odamaya dönebilir miyim?”

Rafaello bir öfke patlamasıyla, “Ne istiyorsan onu yap,” dedi. “Burada keyfine bak. Ben canavar değilim, kuzenimin davranışları için de özür dilerim. Lucia birazdan gidecek. Ben de gideceğime göre kendini evinde gibi rahat hissedebilirsin.” Sonra da Magda’nın yanından uzaklaştı.

Magda bütün öfkesiyle geride kalakalmıştı. Bir süre sonra, öfkesi yatışınca kendi kendisine kızdı. Varlıklı insanların başkalarının duygularına aldırış etmeyeceğini biliyor olması gerekirdi. Neden öyle ileri geri konuşmuştu ki?

Benji’yle birlikte içeri girip doğruca evin arkasına; hizmetlilerin

bulunduğu tarafa geçti. Burada kendisini daha rahat hissediyordu. Magda, mutfakta karşılaşp tanıştıkları Maria'nın, sert görünümünün altında altın gibi bir kalp sakladığını anlamıştı.

Mutfğa girdiklerinde Maria bir bardak süt uzatarak, "Yavrucak için süt," dedi. Benji kollarını hemen ona uzatmıştı zaten. Maria Benji'yi biraz sıkıştırıp sevdikten sonra, "Çok iyi bir çocuk," dedi Magda'ya. "Babası olmasa bile." Sonra siyah gözlerini Magda'ya dikip bir süre baktı ve daha yumuşak bir sesle, "Öyle de olsa senin çocuğunu çok sevdiğini görebiliyorum. Sen de çok iyi bir kadınsın," diye ekledi.

Bu inceliksiz iyilik ve merhamet Magda'nın gözlerini yaşartmıştı. Maria, Magda'ya bir bardak süt daha uzatarak, "Hadi, sen de iç," dedi.

Magda günün geri kalanını hiç beklemediği şekilde keyifli geçirdi. Maria onu ve Benji'yi kanatlarının altına almış gibiydi. Benji'nin oyuncaklarını da mutfğa getirmişler, Maria yemek hazırlıklarıyla uğraşırken birlikte vakit geçirmişlerdi. Sohbetleri esnasında Magda, Rafaello'nun kuzeni Lucia'dan pek fazla kimsenin hoşlanmadığını öğrenmişti.

Yemekten sonra Maria ikisini yüzme havuzuna götürdü.

Magda çekinerek, "Signor di Viscenti kızmasın?" diye sordu.

Maria sert bir şekilde, "Sen onun karısısın," dedi. "Hayır, sakın bana bunu formalite olduğunu hatırlatma. Seninle evlendi, o kadar. Havuzda yüzmek istersen yüzersin."

Magda daha fazla dayanamayıp Benji'yle birlikte havuza girdi. Pırıl pırıl aydınlık bir gündü. Oğluya havuzun ve güneşin tadını çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu Magda; Rafaello di Viscenti'nin dertleri onu hiç ilgilendirmiyordu. Rafaello'nun Roma'ya gittiğini öğrenmişti zaten, yakınlarda bile değildi.

Daha sonra Benji'yle odalarına çekilmişlerdi. Benji koca yatağa serilip deliksiz bir uykuya dalıvermişti hemen. Magda ise bir fincan kahve içip bir iki saat kitap okumayı tercih etti. Açık pencereden, İtalya gecesinin kendine has yumuşak sesleri geliyordu.

İtalya'daki ikinci gecesi idi. İnlanması gerçekten çok zordu ama hayallerinin ülkesinde iki gün geçirmişti. Simsiyah ve kadife gibi pürüzsüz görünen gecenin karanlığına baktığında Londra sanki evrenin öteki ucundaymış gibi görünüyordu.

Gözlerinin önünde bir yüz belirdi birden. Koyu renk gözlü, esmer, belirgin elmacık kemikleri, muntazam bir ağız... Erkek güzelliğinin mümkün olabilecek en mükemmel örneği idi bu yüz. Magda bir an kalbinin yerinden çıkacağını düşündü.

Ne var ki Rafaello di Viscenti ona, bir sarayın duvarlarında asılı olan bir yağlı boya tablo kadar yakındı en fazla.

Magda yavaşça kalkıp yatağına geçti.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

RAFaello gaza basıp, Pisa Firenze yolunda umutsuzca ilerlemeye çalışan bir turist otobüsünü solladı. Aslında keyfi yerinde olmalıydı. Viscenti Holding tamamen onun yönetimine geçmiş, babasının holdingle bağı tamamen kopmuştu. Buna rağmen canı sıkındı.

Şu hizmetçi kız huzursuz ediyordu onu. Bu hiç mantıklı değildi aslında. O gerekli ödemeyi yapıyordu, kızın şikayet etmesini gerektirecek herhangi bir durum yoktu. Sadece, dilini bilmediği bir ülkede, yabancı bir eve kapanıp kalmıştı ve herkes ona bağırıp çağırıyordu.

Rafaello gaza biraz daha yüklendi. Kendisi de kızcağızı tek başına bırakıp gitmişti. İyi de, evde onunla oturacak hali yoktu herhalde. Kızı İngiltere'den İtalya'ya getirmesinin tek sebebi babasının oyununu tersine çevirmek; hem ona hem de Lucia'ya derslerini vermekti. Magda o kağıtları imzalarken başına neler geleceğini biliyor olmalıydı.

Oysa bilmiyordu. Rafaello'nun zihninde yankılanan ses, bu konuda Magda'nın haklı olduğunu, onun bir aile dramını tetikleyeceğini bilmediğini söylüyordu. Rafaello bu fikirden hiç hoşlanmamıştı.

Belki de Magda, sırf sosyal hizmet desteği almak için çocuk doğuran şu sıradan kızlardan biriydi. Ayrıca dünkü tartışmada konuşulanların tek kelimesini anlamamıştı bile, kendisine hakaret edildiğini düşünmesi yersizdi. Hem, şu anda İtalya'da şahane bir evde tatil yapıyordu aslında. Hayatından memnun bile olması gerekirdi.

Bu son analiz Raffaello'nun yüreğine su serpmişti. Gaza iyice yüklenerek tüm sıkıntılarını arkada bıraktı.

Ne var ki bu rahatlama geçiciydi. Yarım saat kadar sonra villa-nın garajına arabasını park ederken yüreği ağırlaşmış durumdaydı yine. Garajda tanıdık bir araba görünce gülümsedi.

Babasının kız kardeşini aramakta geç kalmayacağını tahmin etmesi gerekirdi. Elizavetta halası konu hakkında o sivri diliyle çok şey söyleyebilirdi ama artık çok geçti.

Giuseppe onu yarı yolda karşılayarak, halasıyla eniştesinin bir saat kadar önce geldiklerini haber verdi.

"Kütüphanedeler mi?" diye sordu Raffaello.

"Evet efendim. Bu arada, Signora di Visconti de ufaklıkla birlikte bahçede. Belki önce onu selamlamak istersiniz."

Raffaello, "Daha sonra," diye kestirip attı. Giuseppe'nin bu cevaptan hiç memnun kalmadığı yüzünden okunuyordu.

Kütüphaneye girdiğinde, halasının ve eniştesinin yüz ifadelerinden babasının oğlunun marifetlerini tüm ayrıntılarıyla onlara anlatmış olduğunu anladı.

"Nihayet geldin demek!" dedi babası. "Önce beni mahvediyorsun, sonra bırakıp gidiyorsun. Daha neler göreceğim bakalım!"

Raffaello sükûnetini korumaya çalışarak, "Roma'ya gitmem gerekiyordu baba," dedi. "Yeni başkanlarını onaylamaları için yönetim kurulunu topladım."

Babası dişlerini sıkarak, "Hiç vakit kaybetmedin yani, öyle mi?" dedi. "Aile şirketimizi enkaz haline getirdiğinde onu benden nasıl bir üçkağıtla aldığını hatırlarsın umarım."

"Otuzuncu yaş günümde evlenmiş olursam işleri bana devredeceğine dair söz vermiştin baba. Ben üzerime düşeni yaptım, evlen-

dim. Hepsı bu.” Rafaello kendısını kontrol etmeye çalışsa da babası-
na baktıkça siniri yükseliyordu. “Artık liseli ocuk değilim. Bana
zorla bir şey yaptırmaya çalışmanın affedilecek tarafı yok. Hayat
benim, benimle oyunağınmışım gibi oynayamazsın,” dedi iyice
yükselen bir sesle.

Halası hemen onlara doğru atılarak ellerini uzattı.

“Yeter Rafaello. Sen de dur artık Enrico. Biraz daha medeni dav-
ranamaz mısınız?”

Enrico, “Ne medeniyetinden söz ediyorsun sen Elizavetta,” dedi
kız kardeşine. “şunun yaptıklarından sonra mı?”

Kız kardeşi içini çekti. “Bunca yıldan sonra Rafaello’nun ne ka-
dar inatçı olduğunu bilmiyormuş gibi davranmana inanamıyorum
Enrico. Sana çekmiş işte! Eğer onu istemediği bir şey yapmaya zor-
larsan böyle sonuçlanacağını bilmen gerekirdi. Eğer Lucia’yla ev-
lenmek isteseydi senin yardımına ihtiyacı yoktu ki.”

Enrico kardeşine alingan bir bakış fırlattı ama Elizavetta ona
kendini savunma şansı vermemişti. Sonra yeğenine dönerek, “Neyse
ki Lucia’yla evlenmeyecek kadar sağduyun varmış Rafaello,” diye
devam etti kadın. “Umarım günün birinde gerçek bir aşk evliliği
yaparsın. şimdi, içine düştüğün bu tatsız durumdan kurtulman gerek.
Senin bir iş adamı beyni ve yakışıklı bir yüzden fazlasına sahip ol-
duğuna dair bir umudum var hâlâ.”

Sonra bir an yeğenine bakarak, “Seninle konuşmamız gerek genç
adam,” diye ekledi. “Bu duruma bir hal çaresi bulacağız her zamanki
gibi. Ama önce dinlenip kendime gelmem gerek. Enişten de çok
yorgun. Gidelim Bernardo.”

Elizavetta kocasıyla birlikte kütüphaneden çıktıktan sonra baba
oğul yalnız kaldılar. Enrico, “Sen de ık,” dedi oğluna. “Gözüm
görmesin seni.”

Rafaello ikiletmeden odadan ıktı.

Yüzme ona her zaman iyi gelirdi. Hava yüzme için gayet uy-
gundu. Mayosunu giyip havlusunu aldıktan sonra havuza doğru gi-
diyordu ki birden durdu.

Magda ve oğlu havuzdaydılar. Rafaello yarı yarıya sarmaşık güllerin arkasına saklanmış bir şekilde, bir süre anne oğlu izledi. Magda havuzun sığ kısmında ayakta durmuş, oğlunu eğlendiriyordu. Ufaklığı havaya atıp tam suya düşecekken tuttukça Benji kahkahalarla gülüyordu.

Rafaello havuza doğru yürümeye karar verdi. Magda onu görünce donup kaldı, eğlencesi yarım kalan Benji'nin mızıldanmalarını duymuyordu bile.

Magda'nın ona dehşet içinde bakması Rafaello'yu aniden çok rahatsız etti. Kızın kendisine canavarmış gibi bakmasına hiç gerek yoktu. Dahası, Magda, çocuğun itirazlarına kulak asmadan hemen havuzdan çıkmaya yeltenmişti.

"Afedersiniz. Burada yüzmemem gerektiğini bilmiyordum," dedi Rafaello'ya. Bu, Rafacello'yu daha da kahretmişti.

Havlusunu şezlonglardan birine bırakırken, "Çıkmana gerek yok," dedi. "Ben sadece bir kulvarı kullanacağım, siz çocukla eğlenmenize devam edin."

Fakat Magda havuzdan çıkmıştı bile. "Hayır, hayır! Bizim işimiz bitti zaten."

Çocuğun havuza dönmek için kopardığı yaygara bunun hiç de doğru olmadığını belli ediyordu zaten.

"Suda kalın."

Rafaello'nun sesi düşündüğünden daha sert çıkmıştı. Kızın kendisine dehşetle bakmasına şaşmaması gerekiyordu aslında.

Magda, "Hayır, gerçekten..." diye bir şeyler mırıldandıktan sonra, eşyalarını bıraktığı şezlonga doğru eğildi. Benji'yi kolunun altına sıkıştırmıştı. Çocuk havuzdan uzaklaştırıldığı için çırpınıp duruyordu. Islak vücudu bir an annesinin kollarından kayar gibi olunca Rafaello tamamen refleksif bir hareketle onlara doğru eğildi. Tam o sırada Magda da Benji'nin düşmesini önlemek için dizlerini kırarak eğilmişti.

Çok kısa bir an göz göze geldiler. Rafaello doğrularak, "Çocuğun düşeceğini sanmıştım," dedi.

Magda da doğrulmuştu. Birden, "Onun adı Benji," dedi gözlerinden ateşler çıkararak. "Babasının olmaması isminin de olmayacağı

anlamına gelmez.”

Rafaello bir şey demeden onu süzdü. Ufak tefek bir kızdı. Üzerindeki biçimsiz mayonun miadı dolalı çok olmuştu. Lastikleri iyice gevşemiş, karnında ve kalçalarında katlanmıştı. Onun mayosuna neredeyse tiksintiyle bakarken kızın yüzünde beliren ifade dikkatini çekti.

Bakışlarıyla kızı utandırmıştı. Çekicilikten bu kadar uzak görünmesi elbette zavallı kızın suçu değildi. Muhtemelen doğru dürüst bir mayo alacak parası hiç olmamıştı. Aslında giysilerinin tamamı aynı durumdaydı.

Rafaello’nun aklına birdenbire Lucia geldi. İkisini karşılaştırması tam bir insafsızlıktı. Karşısındaki kız tamamen ayrı bir gezegenden gelmiş gibi duruyordu. Bakışları, hâlâ kızın kucağında olan çocuğa kaydı. Yavrucağın babasının kim olduğu belli değildi ama bunun için annesini suçlaması gerekmiyordu.

Magda çocuğunu sudan çıkarmaya çalışıyordu ama diğerinin hiç böyle bir niyeti yoktu, minicik bedeninin tüm gücüyle direniyordu. Annesi, tüm itirazlarına rağmen onu havuzdan çıkarıp havluya sardı. Kendisi de çabucak bir havluyu pareo gibi vücuduna sarıvermişti.

Belki havlu o biçimsiz mayoyu gizlediği için belki de batmakta olan güneşin yumuşak ışığının etkisiyle Rafaello bir an için kızın muhteşem görüldüğünü düşündü. Hafifçe bronzlaşmış bacakları uzun ve çok zarifti. Uzun saçlarını hoş bir atkuyruğuyla arkasında toplamıştı. Rafaello kızın saçlarının uzun olduğunu fark etmemişti daha önce. Hep öylesine toplayıveriyordu çünkü.

Onun oğlunu şefkatle kucağına almasını izledi. Çocuk ağdını kesmiş, kocaman açılmış simsiyah gözleriyle ona bakıyordu. Rafaello çocuğun isminin Benji olduğunu hatırladı. Bu ismi unutmaması gerekiyordu.

Magda eşyalarını topladıktan sonra, “Özür dilerim,” diye mırıldanarak Rafaello’nun yanından geçip eve yöneldi.

Rafaello kendisini çok kötü hissetmişti. Belli ki anne oğul, o gelene kadar havuzda çok iyi vakit geçiriyorlardı. Kalmaları için ısrar etmesi boşunaydı artık. Onlar gittikten sonra Rafaello mükemmel bir atlayışla havuza dalıp yarım saatten fazla yüzdü. Ancak bu iki kilo-

metrelik yüzüştten sonra biraz kendisine gelir gibi olmuştu.

Havuzdan çıkıp kurulanırken kurt gibi acıktığını fark etti. Akşam yemeğinde halası ve eniştesiyle birlikte olacaktı. Halasının kendisini kenara çekip sıkıştıracağından emindi ama bir yandan onun evdeki varlığından çok memnundu. Her zaman olayları idare etmenin, en çok da babasının öfkesini yatıştırmanın bir yolunu bulurdu halası.

Eniştesi Bernardo'nun konu hakkında fazla yorum yapmamasına şaşırıyordu. Halasının keskin dili karşısında genellikle susmayı tercih eden, kendi halinde bir adamdı eniştesi. Ancak ilgisini çeken akademik konularda sonsuz bir heyecanla konuşabilirdi. Rafaello, bu çocuksuz çiftin, çocukluk yıllarında onu nasıl paylaşamadıklarını hatırlayınca gülümsedi. İkisini de çok severdi.

Tahmin ettiği gibi, yirmi dakika sonra, buz gibi birasını içerken halasına yakalanmıştı bile. Halası usulca yaklaşıp onun yanındaki koltuğa oturup, "Peki, şimdi anlat bakalım," dedi.

Yukarıda Magda Benji'ye banyo yaptıırıyordu. Çok güzel bir gün daha geçirmişlerdi. Sabah havuza girmişler, öğlen Maria ve Giuseppe'yle yemek yemişlerdi. Benji'yle biraz kestirdikten sonra villanın arkasında uzanan yemyeşil korulukta yürüyüşe çıkmışlardı. Daha sonra Maria ona Rafaello'nun halasıyla eniştesinin geldiğini söyleyince Magda hemen göz önünden kaybolup, Benji'yle o gün için son bir kez havuza girmeye niyetlenmişti.

Neden havuzdan on dakika önce çıkmamışlardı ki! Rafaello'nun karşısında utancından yerin dibine geçecek gibi olmuştu. Rafaello'nun muhteşem görüntüsü hâlâ gözlerinin önündeydi. Kendisi ise kim bilir ne kadar kötü görünüyor olmalıydı ki Rafaello ona neredeyse iğrencek bakmıştı.

Ne kadar çirkin olduğunun o da farkındaydı. Üzerindeki rengi atmış tişört üstünden dökülüyordu. Yüzünün hiç bir belirgin özelliği yoktu, mat saçlarını en son ne zaman kestirip şekillendirdiğini hatırlamıyordu bile.

Hele hele Rafaello di Viscenti'nin cazibesinin yanında iyice zavallı duruma düşüyordu. Öte yandan, bu durum onun hatası değildi.

Benji'ye bakıp gülümsedi. Oğlu onun nasıl görüldüğüne aldırımıyordu, onun için de hayatta tek önemli şey onun sevgisiydi.

Banyodan sonra Benji'ye pijamalarını giydirip yatağa yatırdı. En sevdiği resimli kitabı ona belki yüzüncü kez okumaya başladığında ufaklığın en fazla beş dakika içinde uykuya dalacağından emindi. O uyuduktan sonra yavaşça mutfaka inip kendisi için bir sandviç rica edecekti. Raffaello'nun özellikle ailesiyle birlikteyken kendisini görmek istemediğinden emindi.

Tahmin ettiği gibi, halasıyla konuşunca Raffaello'nun keyfi iyice kaçmıştı.

Uzun bir monologla, babasıyla ikisinin her şeye müstahak olduğunu anlatan halası, "İkiniz de akıllanmazsınız!" diye bitirdi sözlerini. Sonra içini çekerek, "Hadi, şu karını gidip getir bakalım," dedi.

Bunu duyunca Raffaello'nun bira bardağı havada kaldı. Halasına şaşkınlıkla bakakalmıştı.

Halası, "Artık onu daha fazla saklamana gerek yok, kendi gözlerimle görmek istiyorum kızı," dedi.

Raffaello bardağını masaya bırakarak, "Çocuğuyla ilgileniyor şimdi," dedi.

Halası sabırsızca elini sallayarak, "Hizmetçilerden biri ilgilen sin çocukla. Şimdi git de hazırlanıp yemeğe inmesini söyle karına. Biliyorsun baban düzensizlikten hiç hoşlanmaz."

Raffaello dişlerini sıkarak, "Galiba anlatamadım hala," diye söze başlamıştı ki halası lafını ağzına tıktı.

"Benim anladığım şey şu Raffaello. Zavallı kızı buraya getirir getirmez, holdinginin derdine bırakıp gitmişsin. İşlerin ne kadar acil olursa olsun, Enrico'yla ne yaşarsan yaşa karını evinde böyle yapayalnız bırakamazsın. Bunun bir mazereti olamaz. Ayrıca, bu evliliğin senin için ne kadar sahici olup olmadığı beni hiç ilgilendirmiyor. Kızcağz kim olursa olsun, nasıl birisi olursa olsun nihayetinde senin karın o. Ben bunu bilir, bunu söylerim."

Bunun üzerine Raffaello'ya söyleyecek söz kalmamıştı. Ayağa kalkarak, "Peki," dedi halasına. "Ama lütfen, ona iyi davranmanı rica edeceğim."

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

Halası gözlerinde tuhaf bir pırıltıyla, “Hiç merak etme sen,” dedi yeğenine. “Onun içinde bulunduğu talihsiz durumu elbette göz önünde bulunduracağım. Hem Maria’dan öğrendiğim kadarıyla aslında çok düzgün bir kıza benziyor. Günümüzde maalesef giderek daha fazla rastladığımız genç ve yalnız annelerden birisi işte. Hadi, git getir karını.”

Rafaello halasının yanından tereddütle ayrıldı. Bu hiç hesapta yoktu. Kızın ne hayatına bu şekilde girmesini ne de ailesiyle görüşmesini istemişti aslında. Ne var ki halasını kıramazdı.

Magda’nın odasının kapısında durup kapıyı çaldı.

Magda, tam içi geçmek üzereyken kapının çalındığını duyarak irkildi. Kendine gelmeye çalışırken kapı ısrarla yeniden çalındı. Magda yataktan telâşla kalkıp kapıyı açtı.

Rafaello karşısında duruyordu. Siyah pantolonunun üzerine giydiği açık mavi gömleğiyle nefes kesici görünüyordu.

Rafaello, “Girebilir miyim?” derken içeri adım atmıştı bile. Yataкта uyumakta olan Benji’ye göz attıktan sonra, “Rahatsız etmiyorum umarım?” diye sordu.

Magda, “Hayır, etmiyorsunuz,” diyebildi güçlkle.

Rafaello başını salladıktan sonra, “Birazdan yemeğe oturacağız, hemen hazırlanabilir misin?” diye sordu.

Magda şaşkınlıkla ona baktı.

“Hizmetçilerden birisi gelip Benji’yle ilgilenecek,” diye devam etti Rafaello. Çocuğun ismi son anda dilinin ucuna gelmişti. “Eğer uyanacak gibi olursa sana haber verir.”

Benji İtalya’ya geldiklerinden beri geceleri deliksiz uyuduğu için buna gerek kalmayacağını düşünerek, “Benji rahat uyur,” dedi.

Rafaello kısaca, “Güzel, sen de üstünü değiştirip aşağı in hemen şimdi,” dedikten sonra çıkıp gitti.

Aşağı in iğinde babasının yemeğe katılamayacağını öğrendi. Çalışması gerektiğini bahane ederek oğlundan ve karısından uzak durmaya çalışıyordu yaşlı adam.

Halası buna çok sinirlenmişti. “Geçimsiz adam, ne olacak!” dedi.

“Umarım karın onunla başa çıkacak kadar dişlidir.”

Bu sırada yemek odasının kapısının açıldığını duydular. Magda gelmişti. İçeri girmeye cesaret edemiyor gibi görünüyor, kapının eşiğinde duruyordu.

Rafaello ona bakınca bir fare gibi görüldüğünü düşündü istemeden. Evlendikleri gün giydiği biçimsiz elbise vardı üzerinde. Ne beline ne de kalçasına oturmayan, yakası yamuk kesilmiş, son derece kötü bir dikişi olan berbat bir elbiseydi bu. Kıza bakınca sadece tertemiz olduğu söylenebilirdi.

Magda, zor duyulan bir sesle, “İyi akşamlar,” dedi.

Rafaello ayağa kalkarak onu karşılamaya gitti.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

“GEL, halam ve eniştemle tanış.”

Magda’yı hafifçe dirseğinden tutarak masaya doğru eşlik etti Rafaello. Magda yay gibi gergin bir şekilde onunla yürüdü.

“Elizavetta hala, bu Magda. Magda, bu halam, Elizavetta Calvi. Bu da eniştem Profesör Bernardo Calvi.”

Magda nefesinin tutulduğunu hissetti. Rafaello di Viscenti ona ismiyle hitap etmişti. Onu yemeğe çağırmak için odasına geldiğinde de Benji’nin ismini söylemişti. İnanılmaz bir şeydi bu.

Rafaello’nun halası ve eniştesiyle tanıştırılmasına da çok şaşırmıştı. Karşısındaki şık ve zarif kadın ona delici bakışlarla bakıyordu. Magda onun kendisini tepeden tırnağa incelediğinin o kadar farkındaydı ki bu incelemeye teslim olmanın kendisi için daha kolay olacağını düşünerek kıpırdamadan durdu. Nihayet kadın ona kibarca gülümsedi. Daha sıcak bir şekilde de olsa, Rafaello’nun eniştesi de gülümseyerek selamladı Magda’yı.

“Maalesef babam bu akşam bize katılamayacak, mazur görürsün umarım,” dedi Rafaello.

Magda dudağını ısırdı. Rafaello’nun babasının ondan vebalıymış

gibi uzak durmaya çalıştığının farkındaydı. Adam onu gelini olmaya layık görmüyordu. Raffaello kuzeniyle evlenmek istemiyorsa bile neden kendi sınıfından ve dünyasından birini seçmemiştir ki eş olarak kendisinc? Tutup, karşısına çıkan ilk kadınla evlenmek gibi bir delilik yapmıştı. Babasının böyle bir tepki göstereceğini tahmin ediyor olması gerekmez miydi?

Magda çenesini kaldırdı. Babasıyla Raffaello arasında olanlar onları ilgilendirirdi. Hayatını kazanmak için temizlikçilik yapması ya da Benji'nin babasının olmaması onun umurunda bile değildi. Benji onun her şeyiydi, Sam'in ona verdiği en son ve en değerli hediye idi.

Giuseppe hafifçe öksürerek yemeğin hazır olduğunu haber verince hep birlikte masaya geçtiler. İlk önce, armut dilimleriyle süslenmiş değişik, jambonlu bir yemek servis edildi. Yanında aromalı beyaz şarap sunulmuştu. Magda diğerleri başlayana kadar bekledikten sonra yemekten bir lokma alıp, tadını çıkarabilmek için yavaşça çiğnedi.

Raffaello'nun halası, "Nasıl, beğendin mi?" diye sordu. Diğer aile fertleri gibi halası da dilini çok iyi konuşuyordu.

Signora Calvi gülümseyerek, "Bir de armutlar ithal olmasa," dedi. "Ben aslında İtalyan armudunu, mevsiminde severim ama henüz armut mevsimi gelmedi. O yüzden ithallerle idare etme k zorundayız. Ama jambon nefistir. Meşhur Parma jambonu bu, İngilizler Parma'yı daha çok parmesan peyniriyle tanırırlar."

Magda, Elizavetta'nın onu rahatlamaya çalıştığını görebiliyordu, buna minnettar kaldı.

Elizavetta, "Toskana'yı daha fazla beğenebilirsin elbette," diye devam etti. "Toscana basit ama lezzetli yemekleriyle tanınmıştır."

Kocasını lafa karışarak, "Parma'yı hemen harcama hayatım," dedi. "Sonuçta Toskana'yla aralarında kesin bir bağ var, öyle değil mi?"

"Magda ilk kez geliyor İtalya'ya Bernardo," dedi Elizavetta. "Senin neden söz ettiğini nereden bilsin?"

Magda kendisini tutamarak, "Parma Düşesi," diye atıldı. İtalya hakkında okuduğu kitaptan aklında kalmıştı. "Marie-Loise, Parma Düşesi ve Napolyon'u karısı, kendisi aynı zamanda Lucca Düşesi idi."

Profesör Calvi, “Çok doğru,” dedi. “Ortaçağ kalıntılarının aynen korunduğu Lucca’yı mutlaka görmelisin, o kasaba Toskana’nın mücevheri gibidir.”

Magda, “Yanımda getirdiğim kitapta okumuştum, kasaba özellikle surlarıyla ünlü, öyle değil mi?” diye sordu.

“Evet, öyle. Bu surlar on beşinci yüzyılda İspanyollara karşı inşa edilmiş. Lucca bağımsızlığını kazandıktan sonra, Venedik’ten sonra ikinci bağımsız yerleşim yeri olmuş. Ta ki, Napolyon Lucca’yı kız kardeşi Elisa’ya bağışlayana kadar.”

Magda düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak, “Elisa aynı zamanda Napoli kraliçesinin kız kardeşi değil miydi?” diye sordu.

“Hayır, o Carolin’di,” dedi profesör.

Magda bir an durduktan sonra, “Hatırladım, o da Leydi Hamilton’la arkadaştı. Emma Hamilton Lord Nelson’la Napoli’de karşılaşmıştı!” dedi heyecanla.

Profesör gözleri parlayarak, “Çok doğru,” dedi.

Rafaello’nun halası Magda’ya anlamlı bir bakış fırlatarak, “Tahmin edebileceğin gibi, kocam tarihçidir hayatım,” dedi. “Bernardo, insanların canını sıkma lütfen.”

Magda gülümseyerek, “Tarih asla sıkıcı olmaz, hele hele İtalya gibi bir ülkede,” diye cevap verdi.

Profesör onun bu sözlerini çocuksu bir heyecanla karşıladı. “Özellikle Toskana’da en eski İtalyan medeniyetinin izleri varken,” dedi.

Magda, “Etrüksler mi yoksa?” diye sordu.

“Elbette Etrüksler!” Böylece profesör neredeyse kendinden geçerek Roma uygarlığı öncesinde bölgede bulunan halkları ve yaşananları uzun uzun anlatmaya koyuldu.

Magda büyülenmişti. O her şeyi kitaplardan öğrenmişti ama şimdi karşısında bunları canlı canlı anlatan bir profesör vardı; gözleri parlayarak adamın anlattıkları dinliyordu.

Elizavetta da kocasının anlattıklarını dinliyordu. Bir ara, “Etrükslerin kadınlarını özgür bırakıp onlara eşit haklar vermesini her zaman takdir etmişimdir,” diye söze karıştı.

Magda gülümsemesini gizlemek zorunda kaldı. Elizavetta Cal-

vi'nin böyle düşünmesine şaşırmamak gerekiyordu. Bakışlarıyla Rafaello'yu aradı, bu muzip anı onunla paylaşmak istemişti. Göz göze geldiklerinde Magda bir an durdu. Rafaello'nun yüzünde tuhaf bir ifade vardı, Magda'ya sanki uzaydan gelmiş gibi bakıyordu. Magda şaşırmıştı, yanlış bir şey yapmış olabilir miydi? Belki de konuşmalara hiç katılmaması gerekiyordu, kestiremedi.

Sonra profesörün Rafaello'ya, "Karını Lucca'ya ve diğer yerlere mutlaka götürmelisin," dediğini duydu.

Magda tekrar dudağını ısırды. Onunla dışarıda görünmek Rafaelo'nun en son isteyeceği şeydi herhalde. O yüzden hemen, "Ah, hayır, bu mümkün değil. Oğlumu bırakamam," diye atıldı.

Signora Calvi, "Küçük oğlunu gönül rahatlığıyla Maria'yla bana bırakabilirsin," dedi.

Magda çaresizce, "Gerçekten, yapamam," dedi.

Elizavetta, "Hem böylece sen olmadan da vakit geçirmeye alışır," dedi. "Maria çocuklardan çok iyi anlar üstelik bana oğlunun çok iyi yetiştirilmiş, uslu bir çocuk olduğunu söyledi. Bu senin çok iyi bir anne olduğunu gösterir."

Magda yanaklarının kızardığını hissetti.

Elizavetta, "Yalnız bir anne olmak çok zor olmalı, öyle değil mi?" dedi yumuşak bir sesle. "İnsanlar bazen çok sert yargılarda bulunabiliyorlar." Bunu söylerken ters bir şekilde Rafaelo'ya bakmıştı. Sonra konuyu değiştirerek, "Giuseppe'yi çağırabilir misin Rafaello, bir sonraki yemeğe geçebiliriz," dedi.

Yemeğin kalan bölümü de hoş bir sohbet havasında geçti. Profesör, hevesli bir dinleyici bulmanın mutluluğuyla anlattıkça anlattı. Magda giderek kendisini daha rahat hissediyordu. Bunda Rafaelo'nun tek kelime etmemesinin de etkisi vardı.

Yemeklerini bitirdikten sonra masadan kalktılar, kahvelerini içmek üzere oturma odasına geçeceklerdi. Rafaello'nun halasıyla eniştesi önden gidiyordu. Rafaello birden kolunu tutup onu durdurunca Magda şaşırdı.

"Gayet eğitimli olduğun halde neden temizlikçilik yaptığını anlatır mısın bana?" dedi Rafaello.

Magda ona bakakaldı.

“Eğitimli mi?”

“Her şeyden önce mükemmel bir tarih bilgin var. Anlaşılan gayet zekisin de. Peki, o halde neden temizlikçi olarak çalışıyorsun?”

Magda bu soruya cevap verebilirdi. “Okumayı her zaman sevdim ama okula gitmek biraz zordu.” Yetimhaneden gelen bir öğrencinin okuldaki diğer öğrenciler arasında nasıl aşağılanıp dışlandığını Rafaello’ya anlatması gerekmiyordu. “Dışarıdan bitirme sınavlarına girip bir iki belge aldım ama devamını getiremedim.”

O sırada Sam’in hastalığının ilerlemeye başladığını anlatması da gerekmiyordu. “Sayende yapacağım ilk şeylerden birisi, Benji okula başlar başlamaz eğitimime kaldığım yerden devam etmek olacak.”

Halası, “Rafaello, zavallı çocuğu bırak da kahvesini içsin,” diye seslenince Magda serbest kalabildi.

“Gel, yanıma otur,” dedi Elizavetta Calvi Magda’ya. “Rafaello, Bernardo sigara içmek için dışarı çıktı, sen de terasta ona eşlik et istersen.”

Magda bir an Rafaello’yla göz göze geldi. Elizavetta bu bakışmayı kaçırmamıştı. “Merak etme, Magda yanımda son derece rahat edecektir. İstemediği hiç bir şeyi bana anlatmak zorunda değil.”

Magda’nın bu konudaki endişeleri kısa sürede dağıldı. Elizavetta Calvi, yemek boyunca takındığı olumlu ve yapıcı tavrı kahve içerlerken de sürdürdü. Kötü niyetli bir insan değildi.

Sohbet esnasında laf dönüp dolaşıp Benji’nin babasına geldi ama yaşlı kadın bu konuyu hiç kurcalamadı. “Böyle şeyler hep olur,” dedi. “Sadece bebeğini kimseye bırakmayıp, kendin yetiştirmek için elinden geleni yapmanı hayranlıkla takdir ettiğimi bilmeni isterim.”

Benji’yi asla kimseye vermezdi! Annesinin kendisine yaptığını o Benji’ye asla yapamaz, onu bir yol kenarına bırakamazdı. O, yol kenarında nasıl bulunup hayatta kaldıysa Benji de hayatta kalmayı başaracaktı.

Ertesi sabah Magda’yı bir hizmetçi, “*Buon giorno, signora,*” diyerek uyandırdı. Sonra gülümseyerek bir tepsiye koyduğu kahve fincanını uzattı.

Benji hâlâ uyuyordu. Onun uyanmasını beklerken Magda pencereden dışarıyı seyretti, yemyeşil selvi ağaçlarının canlandırıcı manzarasını içine çekerek kahvesini içti.

Orada geçirdiği anları hayatı boyunca unutmayacaktı. Rüya gibi bir yerdi Toskana. Orada geçireceği zamanın ne kadar kısıtlı olduğunu düşününce içi acıyordu. Bir gece önce yaşananlara gitti aklı sonra. Rafaello'nun halasıyla eniştesi ona çok iyi davranmışlardı. Hatta Rafaello bile son derece kibardı. Signora Calvi, onun yeğeniyle parası için evlenmiş olmasına bile bozulmamış görünüyordu.

"Elbette bu çok yanlış bir şey ama bir kadar da anlaşılır bir durum," demişti kadın. "Suçladığım sen değilsin çocuğum."

Magda kaşlarını çatı. Halası böyle diyerek Rafaello'yu mu suçlamıştı yoksa. Yüreğine bir ağırlık çöktü. Ne kadar dikkatli davranırsa davranırsın, insanın kimse tarafından istenmediği bir yerde hareket etmesi çok zordu.

Bu sırada Benji uyandı. Her zamanki gibi çok keyifliydi ufaklık. Magda onu giydirip kendi üstünü değiştirdikten sonra bir eline tepsiyi alıp diğeriyle de Benji'nin elini tutarak dışarı çıktı. Kahvaltı için mutfağa inmek niyetindeydi.

Tam kapıyı kapattığı sırada arkadan birisinin yaklaştığını duydu. Dönüp baktığında gelenin Rafaello'nun babası olduğunu gördü. Adam onu görür görmez olduğu yerde durmuştu. Magda taş kesildi.

Adamın yüzü bir anda sertleşmişti. Magda ne diyeceğini bilemiyordu, günaydın deyip selamlamalı mıydı, yoksa hiç bir şey dememeli miydi? Ortamın gerginleştiğini hisseden Benji hemen bacağına sarılmıştı. Magda elinde kahve tepsisiyle öylece duruyordu.

Enrico di Viscenti sert bir sesle, "Demek hâlâ buradasın sen?" dedi.

Magda bir şey demedi.

"Buraya yerleşebileceğini mi sanıyorsun sen?" diye devam etti Enrico aynı sert sesle. "Bu evin hanımefendisi olup, piçinle birlikte burada yaşayacağını mı hayal ediyorsun yoksa?"

Magda tüm vücudunun gerildiğini hissetti.

Rafaello'nun babası ona doğru bir adım atıp, öfkeden rengi koyulmuş gözlerini ona dikti.

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

“Öyleyse şunu aklına sok! Benim toy oğlum bana hakaret etmek için seçti seni. Benim ondan yapmasını istediklerimi asla yapmayacağına, senin gibi en alt seviyeden gelen gelin diye karşıma çıkararak yüzüme çarpmış oldu. Seni seçti çünkü sen bulabileceği en berbat gelinsin; basit, cahil, avam ve ahlâksız. Londra’nın çöplüklerinden geliyorsun, hayatını başkalarının tuvaletlerini temizleyerek kazanıyorsun. Seni, beni iğrendirmek için seçti.”

Magda bayılacağını düşündü. Kulakları uğulduyordu. Benji bacaklarına sarılarak yüzünü pantolonuna gömmüş, hıçkırıklarla ağlıyordu. Ne konuşulduğunu bilmiyordu ama adamın kızgın sesi küçük çocuğun ödünü patlatmıştı.

Rafaello’nun babası yanından geçip giderken Magda’nın gözleri karardı. Tepsiyi tutan eli o kadar titriyordu ki tepsiyi hemen bir yere koymazsa elinden düşürecekti. Magda titremesine bir türlü engel olamıyordu. Derken birisinin, “Gel hadi,” dediğini duydu.

Odasının kapısının açıldığını ve içeri girip yatağın kenarına oturduğunu rüyadaymış gibi fark etti. Benji de kucağındaydı. Karşısında uzun birisi duruyordu. Rafaello di Viscenti’ydi bu. Onu babasını iğrendirmek için seçmiş olan adam. Babasının, “*en alt seviyeden*” sözleri Magda’nın kulaklarında çınlıyordu.

“Magda...”

Magda sıkıca Benji’ye sarılıp, boş gözlerle haliya baktı.

“Babamın söylediklerine inanmamalısın. O sadece bana öfkeli olduğu için böyle konuşuyor.”

Magda yavaşça Benji’nin saçını okşadı, hiç bir şey diyemedi.

“Magda, ben...”

Magda başını kaldırıp ona baktı, “Bir şey söylemen gerekmiyor,” dedi. Sonra ayağa kalkıp, “Lütfen bu sabah nerede kahvaltı yapmam gerektiğini söyler misin bana? Yoksa odamda kalmamı mı tercih edersin?” diye sordu.

Rafaello üzüntüyle ona baktı. “Yazın terasta yaparız kahvaltımızı, hadi gel.”

Magda’ya elini uzatmıştı ama o bunu görmezden gelerek kapıya yöneldi. Rafaello ondan önce davranarak kapıyı açtı.

Terastaki aile kahvaltısı Magda’nın en son katılmak istediği şey-

di ama az önce yaşadıklarının sarsıntısıyla ne yaptığının çok da farkında değildi aslında. Terasa çıktıklarında Rafaello'nun halasıyla eniştesinin masada olduklarını gördü. Babası da oradaydı.

Magda'nın geldiğini görünce profesör kibarca ayağa kalkarak onu selamladı. Enrico di Visconti de ayağa kalktı. Ancak kahvesini cline alarak, "Ben kütüphaneye geçiyorum, halletmem gereken işler var," diyerek yanlarından ayrıldı.

"En alt seviyeden" sözleri tekrar tekrar Magda'nın beyinde yankılanıyordu.

Magda, Rafaello'nun gösterdiği yere değil, masanın en ucuna oturdu. Ölmek ya da yok olmak istiyordu. Kalbi, daha önce tatmadığı bir acıyla paramparça durumdaydı.

Elizavetta Calvi, "Demek küçük oğlun buymuş," dedi. "İsmi neydi?"

Daha Magda cevap veremedi Rafaello atılarak, "Benji," dedi. Magda'nın tam karşısına oturmuş, peçetesini yerleştiriyordu.

Magda kahvaltı boyunca Benji'yle ilgilendi, ona bir şeyler yedirmeye çalıştı. Kendisinin hiç iştahı yoktu, hiç bir şey yemedi. Kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyor, konuşmalara katılmıyordu.

Rafaello'nun halası, "Bu sabah yorgun görünüyorsun," dedi.

Magda başını sallamakla yetindi. Herkes, özellikle de Rafaello kendisinden kilometrelerce uzakta gibiydi.

Rafaello'nun halası, "Hayatım, izin ver Benji benimle gelsin bugün. Maria'nın yeğenlerinden birisi ona bir kaç oyuncak getirmiş ama beraber gidersek ona istediği başka oyuncaklar da bulabiliriz. Sakın rahatsız olma, Benji'yle çok iyi vakit geçireceğimizden eminim."

Kadın gerçekten de her zamanki buyurgan tavrıyla Benji'yi Magda'nın kucağından almıştı bile. "Harika, hadi gidip yeni oyuncaklar bulalım," dedi gülümseyerek. Benji, oyuncak lafını duyduğu anda heyecanlanmıştı. Böylece Signora Calvi, Benji ve kocasıyla el ele tutuşarak eve girdiler. Magda kendisini hâlâ sersemlemiş hissederek bu sevimli geçit törenini izledi.

Rafaello da onu izliyordu bu sırada. Çok ufak ve çok genç görünüyordu Magda. Bir çocuğun sorumluluğunu taşıyamayacak kadar

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

genç görünüyordu. Babasının acımasız suçlamalarını kaldıramayacak kadar gençti.

Rafaello onun çok incindiğini biliyordu. Kızın gözlerinde yaralı bir bakış vardı. Bir anda içine çekilmiş, dış dünyaya ilgisini kesmiş gibi görünüyordu. Rafaello, Magda'nın babasıyla yaşadığı sahneye engel olabilmeyi çok isterdi.

Öte yandan asıl suçlanması gereken kişinin kendisi olduğunun da farkındaydı. Magda'yı babasının karşısına gerçekten de onu sinirlendirmek ve asla onun buyruklarına uymayacağını anlatmak için çıkarmıştı. Böylece, babasını kendi oyunuyla alt etmek istemişti.

Kendisini ölesiye suçlu hissediyordu. Kendisini çok ender olarak bu kadar kötü hissedirdi oysa. Bundan başka, kahvaltı boyunca Magda'yı izlemiş ve onun kendisine karşı müthiş bir öfke duyduğunu hissetmişti. Öfke, onun daha iyi bildiği bir duyguydu; aylardır babasına öfkeden başka bir şey duymamıştı.

Bu kez öfke duygusunun kendisine yöneltildiğini görüyordu. Birdenbire ayağa kalkarak, "Gel," dedi Magda'ya.

Magda dalgın bir şekilde ona baktı, sonra uysal bir şekilde kalktı. "Bugün Lucca'ya gidiyoruz," dedi Rafaello.

Magda'nın gözleri hayretle açıldı. Kesinlikle böyle bir şey beklemiyordu işte. Sonra, akşam yemeğinde eniştesi ona çevreyi göstermesini söylediği için Rafaello'nun böyle bir teklifte bulunduğunu düşündü.

Alçak bir sesle, "Buna hiç gerek yok," dedi.

"Bırak buna ben karar vereyim," diye karşılık verdi Rafaello.

Magda, Rafaello'nun sesinde sezdiği öfkenin, halası ve eniştesinin talimatıyla onu bir yerlere götürmek zorunda olmasından kaynaklandığını biliyordu. En alt seviyeden geldiği için seçtiği bir kadınla gününü zıyan etmek istemezdi elbette.

"Benji'yi bırakamam," dedi.

Rafaello, "Benji'yi merak etme sen. Maria'yla halam ona çok iyi bakacaklardır. Yarım saat içinde çıkalım," dedikten sonra eve girdi.

Magda içini çekti. Hazırlanmak için odasına çıktığında, zaten bir kaç parça olan giysilerine çaresizlikle baktı. Hepsini birbirinden beter görünüyordu. Nihayet haki renkli pamuklu bir etekle beyaz kısa kol-

lu bir bluzda karar kıldı. Bunlarla idare etmek zorundaydı.

Holde Rafaello'yu beklerken babasıyla yeniden karşılaşmamak için dua etti. Neyse ki yaşlı adamın kütüphaneden çıkmaya niyeti yoktu. Çok beklemesi gerekmeden Rafaello merdivenlerde göründü.

Magda'nın hayatında gördüğü en güzel adamdı merdivenlerden inen. Açık yakalı bir polo tişört giymişti. Bir eliyle ceketini omzuna atarken diğer elinde güneş gözlüğünü tutuyordu. Magda çantasını sınıksız tutarak, yeryüzündeki erkeklerin en güzeli gibi görünen bu adam hakkında bir şey düşünmemeye zorladı kendisini.

Rafaello, onunla konuşurken kullandığı o kesin ses tonuyla, "Hariz mısın? Harika," dedi kısaca. Dışarı çıktıklarında garaja yönelip, "Bekle," dedi Magda'ya.

Magda uysal bir şekilde olduğu yerde kaldı. Biraz sonra garajdan çok yüksek bir motor sesi duyuldu. Hemen ardından üstü açık, kıpkırmızı, şahane bir spor araba çıktı garajdan.

Rafaello arabayı Magda'ya yaklaştırarak, "Atla," dedi.

Magda ilk kez bir spor arabaya biniyordu, bir an yere gömülmüş gibi hissetti kendisini. Yerine oturduğu anda Rafaello uzanarak emniyet kemerini taktı. Magda bir an donup kaldı. İlk kez bu kadar yaklaşıyorlardı. Kendisini mümkün olduğunca geriye çekerek Rafaello'nun kolunun göğüslerine dokunmasına engel oldu. Rafaello kemerin düzgünce yerine oturduğundan emin olduktan sonra güneş gözlüğünü taktı ve yola koyuldular.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

LUCCA'daki surlar gerçekten de kitapta yazdığı kadar nefes kesici görünüyordu ama Rafaello'nun en azından o gün için hedefi surlar değildi. Doğruca kasabanın merkezindeki taş binalardan birine gittiler. Rafaello kapıyı açıp, "Gel," dedi Magda'ya.

İçerisi çok iyi aydınlatılmıştı. Karşılama masasındaki yirmi yaşlarındaki şık kadın önündeki deftere bir şeyler not alıyordu. Başını kaldırıp gelenlerin kim olduğunu görünce yüzü aydınlanarak kalktı, onlara doğru yürüdü.

"Rafaello, seni görmek ne güzel!" İkisi aralarında İtalyanca konuşurlarken Magda rahatsız bir şekilde kenarda bekledi. Ne konuştuklarını anlayamıyordu ama arada sırada ona bakmalarından, sonra kadının anlayışlı şekilde başını sallamasından bir şekilde onun hakkında konuştukları sonucuna vardı.

Nihayet kadın, "Hadi gel," dedi Magda'ya onun dilinde. "Yapacak çok işimiz ama çok az zamanımız var. Ama sonuç mükemmel olacak!" dedi. Sonra gülümseyerek, "Şimdi Rafaello'yu gönderiyoruz, ona ihtiyacımız yok," diye ekledi. Bu sırada Rafaello'yı dışarıya kovuyormuş gibi yapıyordu.

Magda şaşkınlıkla, “Neler oluyor?” diye sordu.

Kadının siyah gözleri muzipçe parladı. “Sürpriz!”

Magda huzursuz bir şekilde Rafaello’ya baktı. Rafaello’nun yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi, diğer kadına kesin bir ses tonuyla İtalyanca bir şeyler söyledikten sonra Magda’ya dönüp, “Telâşlanacak bir şey yok. Sadece kendini Olivia’nın ellerine bırak, her şey yolunda gidecek,” dedi.

Magda, “Hiç bir şey anlamıyorum,” dedi.

Rafaello ona bir süre bakıp sustu. Sonra kelimelerini zorlukla buluyormuş gibi, “Eğer sabah babamın sana söylediği sözleri geri alma şansım olsaydı inan ki alırdım ama bunu yapamam. Bunun yerine, ona sözlerinde haksız olduğunu kanıtlayacağım,” dedi.

Magda ifadesiz bir yüzle onu dinledi. Rafaello bu yüz ifadesini sabahki kahvaltıda epey incelemişti. Bu ifadeyi takındığında Magda sanki bir duvarın arkasına gizleniyordu. Sadece gözlerinin onu ele vermesine engel olamıyordu.

Magda sesinin de en az yüzü kadar ifadesiz çıkmasını başarak, “İyi ama bunu yapamazsın,” dedi. “Çünkü baban doğruyu söylüyordu, öyle değil mi? Baban ne demişti? Ben, onun için olabilecek en ağır hakarettim. Ailenizin müstakbel gelininden beklenen özelliklerin tam tersi özelliklerim vardı ve sen de tam bu yüzden evlenmiştin benimle. Yoksa kendi sınıfından biriyle de evlenebilirdin. Sırf babanı incitmek için evlendin benimle.”

Rafaello bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama Magda ona aldırmadan sözlerine devam etti. “Sana bunun önemli olmadığını söylemiştim, hâlâ da önemli değil. Sonuçta bana bunun için yüz bin pound ödüyorsun. İş iştir.”

Rafaello yüreğine bir bıçak saplanıyormuş gibi hissetti. “Bu doğru değil Magda. Sen bunun doğru olmadığını bana, halama, enişteme ve hatta Maria’yla Giuseppe’ye bile kanıtladın. Şimdi sadece bu işi tamamlamak istiyorum.”

Magda ona baktı. “Neresi doğru değil, söyler misin bana? Benji’nin babasız olduğu mu? Benim paspas gibi giyindiğim mi? Yoksa para kazanmak için tuvalet temizlediğim mi doğru değil? Söylesene, hangisi doğru değil?”

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

Rafaello hiç bir şey diyemeden ona baktı bir süre. Magda'nın yüzünde en ufak bir ifade yoktu. Rafaello ise içinde iki duygunun hızla kabardığını hissediyordu. Birisi, o tanıdık öfkeydi. Diğeri ise benliğini yakıp kavuran, ağır bir suçluluk duygusuydu.

“Evlilik dışı çocuğu olan tek kadın sen değilsin. Artık İtalya’da bile anlayışla karşılanan bir durum. Ayrıca seninle konuştuk biliyorsun, eğitimi tamamladığında bambaşka işler yapabilecek durumda olacaksın, o kapasite var sende. Kökenine gelince, bu asla senin suçun olamaz, kimse kökenini seçemez çünkü. Görünüşüne gelince... İşte onun için buradayız.”

Rafaello sözlerini bitirdikten sonra, “Olivia,” diye seslenip kadına son bir iki şey daha söyledi. Kadın başını sallayarak onayladıktan sonra Magda’ya dönüp gülümsedi. “Artık başlayabiliriz.”

Rafaello Magda’ya, “Ben daha sonra geleceğim,” dedikten sonra dışarı çıktı.

Magda onun arkasından çaresizlik içinde bakakaldı. Onun dediklerini yapmaktan başka seçeneği yoktu.

Olivia gülümseyerek, “Bu taraftan,” diyerek yolu gösterdi. Magda sessizce kadını takip etti.

Rafaello, iki saat boyunca etrafta dolaşıp vakit geçirdikten sonra meydandaki kafelerden birine oturmuştu.

Zavallı kızcağızı villadan çıkarıp Olivia'nın maharetli ellerine teslim etmesi çok da düşünmeden yaptığı bir şeydi. Şimdi, bunun belki de iyi bir fikir olmayabileceğini fark ediyordu. Malzeme yeterince iyi değilse Olivia elinden geleni de yapsa ortaya iyi bir şey çıkmayabilir, bu kez kızın iyice aşağılandığını düşünüp daha fazla üzülmesine neden olabilirdi.

Yeterince aşağılanmamış mıydı zaten? Kahvesinden bir yudum alıp tekrar gazetesine döndü. Dünyada yaşanan felaketler kendi bireysel felaketine katlanmasını kolaylaştırır diye umuyordu.

Aradan bir saatten fazla bir zaman geçtikten sonra cep telefonu çaldı. Arayan Olivia’ydı. “Rafaello, biz hazırız. Seninle restoranda buluşuruz.”

Rafaello kalkıp, öğle yemeği için yer ayırttığı restorana doğru yöneldi. İçeride Olivia'yı hemen gördü. Kalabalık barın yakınında duruyordu kadın. Rafaello ona doğru yürürken Magda'yı merak etti. İçini bir huzursuzluk kaplamıştı. Belki de korktuğu gibi Olivia ortaya bir şey çıkaramayınca kızı buraya getirmemişti bile.

Olivia'ya yaklaşırken barda, sırtı kendisine dönük bir şekilde oturan kadın dikkatini çekti. Mekânda pek çok alımlı kadın vardı ama erkeklerin çoğunun gözü bu kadındaydı. Rafaello bir anlığına kadına baktığında onun hiç kıpırdamadan, dimdik oturduğunu gördü. İncecik, çok zarif bir kadındı. Üzerinde ham ipekten, tarçın rengi kolsuz bir elbise vardı. Açık kahverengi saçları amber ışıltılar saçarak yumuşak dalgalar halinde omuzlarından dökülüyordu. Rafaello kadını ilginç bulmuştu, doğrusu yüzünü görmeyi de çok isterdi.

Yine de başka kadınlarla ilgilenmenin zamanı değildi, doğruca Olivia'ya yürüdü. Olivia da onun gelişini izliyordu zaten, bardaki kadından gözlerini alamadığını fark etmiş, muzır bir ifadeyle gülümseyordu.

Rafaello endişeyle, "Ne oldu, nasıl gitti?" diye sordu. Kendisini en kötüsüne hazırlamıştı. Etrafına tekrar göz gezdirdi, Magda görünürde yoktu.

Olivia, "Kendin gör," dedi. Rafaello bir an onun kendisiyle dalga geçtiğini düşündü. Umutsuzca yine etrafına bakındı. O sırada Olivia, "Magda," diye seslendi bara doğru. Rafaello tam o tarafa bakarken, arkadan görüp yüzünü merak ettiği kadın yavaşça onlara doğru döndü. Rafaello bir an gözlerine inanamayarak öylece kaldı. Bardaki kadın Magda'ydı.

Ama aynı zamanda Magda değildi. Bu kadının yüzü insanın aklını başından alacak güzellikteydi. Olivia Rafaello'nun şaşkınlığını görünce güldü ama Rafaello aldırmadı bile. Gözlerini Magda'dan alamıyordu.

Kızın tüm güzelliği ortaya çıkmıştı. Yüzünde ağır bir makyaj yoktu, sadece hatları daha belirgin hale gelmişti. Cildinin tüm solgunluğu gitmişti; ıslıl ıslıl parlıyordu. Dudakları insanın aklına sadece öpmeyi getirecek kadar güzel görünüyordu.

Olivia, "Beğendin mi?" diye sordu. Rafaello bir an ona baktıktan

sonra tekrar Magda'ya döndü, hipnotize olmuş gibiydi.

Magda da ona bakıyordu. O da en az kendisi kadar bu değişikliğe şaşırmış görünüyordu. Rafaello bakışlarını aşağı doğru kaydırarak, Magda'nın ceylan gibi bacaklarına baktı hayranlıkla. O sırada yanarında hafif bir öpücük hissetti. Olivia, "*Ciao* Rafaello," diyerek yanından ayrıldı.

Rafaello bara yaklaşarak, "Magda?" dedi kısık bir sesle.

Magda dudağını ısırdı. İşte bu mimiği çok iyi biliyordu Rafaello, karşısında gerçekten Magda'nın olduğuna yemin edebilirdi artık. Benliğini karmakarışık duygular sarmıştı. Bir kısmı tanıdık, bir kısmı yeni duygulardı. Tüm bu duygu karmaşasında bir tek duygunun adını tam olarak koyabilirdi. Bir kadına duyulan arzuydu bu duydu.

Magda sersemlemişti, başı dönüyordu. Rafaello di Viscenti, yani o muhteşem, kibirli ve şahane adam ona gerçekten bir kadınmış gibi bakıyordu ilk kez. Üstelik büyük bir beğeniyle bakıyordu. Onun bu bakışlarından, daha önce onu kesinlikle dikkate almadığını bir kez daha anlıyordu acıyla.

Şimdiyse Rafaello gözleri hayranlıkla parlayarak onu baştan aşağı tekrar tekrar süzüyordu. İşte başının dönmesine sebep olan da bu yeni durumdu. Kadınların hayallerini süsleyebilecek bir erkeğin ona bu kadar beğeniyle bakması onu neredeyse sarhoş etmişti.

Bu sırada bir masaya geçmişlerdi. Garson gelince Rafaello, "Ne yemek istersin?" diye sordu Magda'ya.

Magda onun bu kısık sesini daha önce hiç duymamıştı. Rafaello'nun onunla bu şekilde konuşması içini titretmişti.

Kendisini bu kadar sersem ve afallamış hissetmesinin tek sebebi Rafaello'nun onu süzmesi değildi. Olivia'nın yanında geçirdiği saatler çılgınca geçmişti. İşinin ehli bir sürü kadın bir anda çevresini sarmış, tüm o gürültücü ve yaygaracı İtalyancılarıyla hararetli bir fikir alışverişinde bulunduktan sonra işe girişmişlerdi. Magda'nın saçları boyanmış, cildi için özel bakım uygulanmış, manikür pedikür yapılmış, onlarca kıyafet giydirilip denetlenmişti. En son Olivia tüm maharetini konuşturarak ona makyaj yapmış, bir yandan da daha

sonrası için değerli makyaj tüyoları vermişti.

En sonunda aynaya bakmasına izin verdiklerinde Magda küçük dilini yutacak gibi olmuştu, aynadaki kadını tanıyamamıştı.

Olivia gülererek, “Ben sana mükemmel olacak dememiş miydin?” demişti.

Rafaello’nun hâlâ yemek seçimini beklediğini fark edince, “Hafif bir şeyler alayım,” dedi Magda. Rafaello ona öyle bir baktı ki Magda bayılacağını hissetti. Onun kendisine böyle bakabileceği aklının köşesinden bile geçmezdi. Eğer bu bir rüyaysa asla uyanmak istemiyordu.

Siparişlerini verdikten sonra Rafaello onu dirseğinden tutarak restoranın arkasındaki sevimli bahçeye çıkardı. Kendilerine sakın bir masa bulup oturdular. Rafaello şarap seçimiyle uğraşırken Magda da doya doya onu seyretti. Gerçekten bu bir rüya olmalıydı. Her şeyin bir sihirli değnek değmişçesine bu kadar değişmesini aklı almıyordu. Rafaello nihayet her şeyi tamamlayarak ona döndü.

“İnanılmaz!” dedi parlayan gözlerle. Bakışları Magda’nın saçlarında, yüzünde, göğüslerinde dolaştı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum gerçekten.” Ellerini tipik bir İtalyan gibi saçlarından geçirmesi hayretinin içtenliğini gösteriyordu aslında.

Magda huzursuzca kıpırdanarak, “Makyaj ve diğer şeyler işte,” dedi.

Rafaello, “Diğer şeyler mi?” diye tekrarladı. “Haklısın, diğer şeyler de var elbette. Gerçekten körmüşüm ben.” Yeniden göz göze geldiklerinde Magda karşısındakinin bakışlarında farklı bir ifade gördü ama ne olduğunu anlayamadı.

“Her şeye karşı körmüşümü gerçekten de,” diye devam etti Rafaello. Bugüne kadar nasıl görmemişim.” Sonra elini ceketinin cebine götürerek, “Kendimi belki böyle affettirebilirim,” diyerek Magda’ya yuvarlak bir paket uzattı. “Aç hadi.”

Magda tereddütle paketi açınca karşısına bir mücevher kutusu çıktı. Heyecanla kutuyu da açtı. Kutuda incecik altından örülmüş nefis bir kolye vardı.

Rafaello, “Bu kolyeyi, sana davranışlarımdan duyduğum pişmanlığın bir sembolü olarak kabul eder misin lütfen,” dedi.

“Bunu alamam,” dedi Magda güçlükle konuşarak. “Gerçekten, buna hiç gerek yok. Zaten bana dünyanın parasını ödüyorsun...”

Rafaello sert bir şekilde, “Hayır,” diyerek onun sözünü kesti. Bir yandan uzanıp Magda’nın elini tutmuştu. “Bir daha o meseleyi konuşmayacağız. Şimdi, hoşuna gittiyse kolyeyi hemen takabilirsin. Bence kıyafetine de çok uyacak.”

Magda kolyenin elbisesine uyacağının farkındaydı. Tıpkı Olivia’nın yaptığı diğer şeylerle, tamamen Rafaello’nun zevkine uygun hale gelmesi gibi. Anlıyordu, Rafaello evin içinde onun gibi kılıksız birini görmekten sıkılmıştı. Magda tüm bunları düşünürken zihninin içindeki diğer ses bu kadar ayrıntıcı düşünmemesi için yalvarıyordu ona.

Magda söz dinleyerek kolyeyi kutudan çıkardı. Takmaya uğraşırken Rafaello hemen yardımına koştu. “İzin ver yardım edeyim,” dedi Magda’ya. O kolyeyi takarken Magda heyecandan bayılacak gibiydi.

Rafaello yerine geçtikten sonra ona, gözlerinin en içine bakıp, “Bugün yeniden başlıyoruz,” dedi.

Tüm gün rüya gibi geçti. Rafaello bambaşka birisi olmuştu. Sanki Magda’yı ilk kez görüyor gibiydi. O eski Rafaello kaybolup gitmişti. Yeni Rafaello, Magda’ya bir prensesmiş gibi davranıyor, böylece Magda’nın midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu.

Yemekten sonra Rafaello Magda’ya Lucca’dan, Toskana’dan ve İtalya’dan söz etti. Sohbet tarihten başladı, modern zamanlara, İtalya’daki günlük yaşama kadar geldi. Magda başlangıçta çok tutuktu, ne diyeceğini bilemiyordu ama sonra, içtiği bir kadeh beyaz şarabın da etkisiyle rahatlayarak sohbete katıldı. Öte yandan, konuştukça, Rafaello di Visconti’ye hayranlığı daha da artıyordu.

Bir ara aklına Benji gelince Magda Rafaello’dan Maria’yı aramasını istedi. Rafaello hemen Maria’yı aradı. “Benji harika bir sabah geçirmiş. Mükellef bir öğle yemeği yemiş ve şimdi öğle uykusundaymış,” diye rapor verdi sonra. “Maria yine de çok geç kalmama-

mızı, Benji'nin uyandığında seni görmesini tavsiye ediyor. İstersen büyük şehir turunu bir sonraki sefere bırakalım, şimdilik surların arasındaki kısa geçitlere şöylece bir göz atalım.”

Lucca surlarına yakından bakmak Magda için olağanüstü bir deneyimdi. Bir an için topuklu ayakkabılarıyla yürüyemeyeceğini düşünüp endişelendi ama ayakkabılar o kadar rahattı ki hiç bir sorun çıkmadı. Restorandan çıkarlarken, Olivia'nın ona çok yakışacağını söyleyerek el çantasına atıverdiği güneş gözlüğünü çıkarıp taktı. Güneş gözlüğünün ardından, görülmeden bakmak çok rahatlatıcı bir duyguydu.

Yürürlerken etraftaki insanların dönüp onlara baktıklarını görünce önce hepsinin Rafaello'ya baktıklarını düşündü ama sonra erkeklerin ona açıkça beğeniyle baktıklarını fark ederek şaşırdı. Hatta ürkekçe biraz Rafaello'ya yaklaştı. Rafaello durumu anlayarak güldü. “İtalyan erkekleri güzel kadınlara çekinmeden bakarlar,” dedi. “Yanında ben olduğum için kimse rahatsız etmez ama yalnız başınayken seni rahat bırakmayabilirler.”

Magda yanaklarının kızardığını hissetti. Rafaello ona güzel demişti!

Surlara geldiklerinde biraz daha rahat ettiler, ne de olsa turistik bir alandı burası. Rafaello arada sırada durup bir şeyler gösteriyor ya da anlatıyordu.

“On altıncı yüzyılda varlıklı kişiler kırlık alanda villalar yaptırıyorlarmış. Hâlâ iyi durumda olanlar var, bir gün gider görürüz. Toskana'da gezmekle bitiremeyeceğin kadar tarihi eser vardır.”

Magda birdenbire, “Lütfen, bana çevreyi gezdirmek zorunda değilsin,” dedi. “Villada da çok rahatım ben. Eminim yapacak işin gücün vardır.”

Rafaello rahat bir ifadeyle, “Acil olarak ilgilenmem gereken hiç bir şey yok,” dedi. Bir hafta sonra önemli bir yönetim kurulu toplantısı vardı, o kadar. O toplantıda Rafaello'nun holdingin başına geçmesi nihai olarak kabul edilecekti. Bu bir haftalık gecikme Rafaello'yu rahatsız etmemişti. Babasının onun arkasından iş çevirmeyeceğinden emindi. Ona ne kadar kızsada sözünün eri olduğunu biliyordu babasının.

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

Babasını zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Onu düşündüğü anda ofkesi ruhunu ele geçiriyordu sanki. Eve döndüklerinde babasını Magda'yla yeniden yüzleştirip, sabahki sözleri için pişman olmasını sağlayacaktı.

Hemen yanı başında, omuzuna yakın duran parlak saçlara baktı. Magda'daki değişim gerçekten inanılmazdı. Yanında yüksek topuklu ayakkabıları salınarak yürüyen bu kadın muhteşem görünüyordu. Daha önce gözüne nasıl olmuş da cılız görünmüştü? Cılız falan değil, sadece çok zarif bir fiziği vardı Magda'nın.

Sadece görüntüsü de değil, akşam yemeğindeki sohbetlerinde onu çok şaşırtmıştı mesela Magda. Rafaello babasının bunu da görmesini isterdi. Magda için söylediği her sözün ayrı ayrı nasıl büyük haksızlık olduğunu babasının anlamasını istiyordu. Buna Magda'nın çocuğuyla ilgili olarak söyledikleri de dahildi.

Birden, hiç düşünmeden, "Bana Benji'nin babasından söz etse-ne," deyiverdi Magda'ya.

Magda bir an durduktan sonra tekrar yürümeye devam etti. Rafaello ne bilmek istiyordu?

Yavaşça, "Bunu anlatmak çok kolay değil," dedi. "Yani ben yetimhanedeyken..."

"Yetimhane mi?" diye sözünü kesti Rafaello. "Ebeveynlerine ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl yani?"

Magda cesaretini toplayıp Rafaello'ya baktığında onun kaşlarını çatmış olduğunu gördü.

"Ebeveynlerine ne olduğunu nasıl bilmezsin?"

Magda güçlkle konuşarak, "Anne babamın kim olduğunu bilmiyorum. Daha bir kaç saatlikken bir yol kenarında bulunmuşum. Polis, beni bırakan kadını aramış ama bulamamışlar. Sanırım çok genç bir anneydi ve benden kurtulmak istemişti." Sesi titreyerek, "Çok anlaşılır bir şey," dedi.

Rafaello hiç bir şey söylemeden onu dinliyordu. "Yani, annemin kim olduğunu bilmiyorum ve bu yüzden babamı hiç bir zaman tanımadım. Muhtemelen annemin hamile kaldığından haberi bile yoktu.

Ya da annem kimden hamile kaldığını bilmiyordu.” Magda derin bir nefes alarak, “Neyse, böylece yetimhaneye verildim,” dedi.

Rafaello, “Bundan hiç haberim yoktu!” diye atıldı.

Magda, “Bildğini sanıyordum,” dedi. “Kimlik bilgilerimde yazıyor bu. Evlilik işlemleri için sana tüm belgeleri vermiştim.”

Rafaello, “Ben onları hiç görmedim,” dedi sadece.

Elbette. Rafaello di Viscenti onun kimlik bilgileriyle mi uğraşacaktı?

Rafaello, “Benji’nin babasından söz ediyordun,” dedi.

Magda kesik kesik, “Yetimhanede kalan başka birisi vardı,” diye anlatmaya başladı. “Birbirimizle çok yakınlaştık. Sonra... nasıl desem... her şey karışık bir hal aldı.” Magda susup ileriye baktı. Yine boğazı düğümlenmişti. Bu acı hatıralara yeniden dönmek onun için çok zordu. “Birlikte yetimhaneden ayrıldık, bir eve çıktık. Bir süre sonra Sam’e kanser teşhisi kondu. Başlangıçta tedaviye cevap veriyor gibiydi ama bir iki yıl sonra, Benji doğduktan sonra Sam öldü.”

Daha fazla devam edemeyecekti. Artık önünü göremeden yürüyordu. Neyse ki güneş gözlükleri gözyaşlarını saklıyordu. Adımları birbirine dolaşmaya başlamıştı ki Rafaello kolundan tuttu. Magda kolunu çekmek istese de yapamadı, Rafaello onu bırakmadı. Artık gözyaşları ardarda yuvarlanıyor, gözlüğün kenarında biriktikten sonra aşağı kayıyordu.

Rafaello, “Kendimden utanıyorum,” dedi. “Senin hakkında düşündüğüm ya da sana söylediğim her şey için utanıyorum.”

Sonra Magda’yı kendisine çevirip diğer kolunu da dirseğinden tuttu. Magda gözlerini kapatıp gözyaşlarını durdurmaya çalıştı. Ağlamamak için harcadığı çabadan boğazı ağrıyordu.

Rafaello yavaşça Magda’nın güneş gözlüğünü çıkardı.

“Ağlamak yok, makyajını mahvediyorsun,” dedi onu rahatlatmaya çalışarak.

Gözyaşları görüşünü engellediği için Magda onu bulanık görüyordu. Rafaello serçe parmağıyla nazikçe Magda’nın gözlerinin altından geçip gözyaşlarını damla halini alamadan sildi. Bir süre sonra Magda daha rahat görmeye başlamıştı.

Rafaello hafifçe saçlarını okşayarak, “Çok hoş,” dedi. Sesi mırıltı

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

halindeydi. Sonra hafifçe Magda'ya doğru eğildi, bir anda dudakları birleşmişti.

Magda o an sonsuza kadar sürsün isterdi. Rafaello'nun yumuşak ve becerikli dudakları Magda'nın dudaklarını dünyanın en güzel tatlısıymış gibi tadıyordu.

Bir an sonra ayrıldılar. Magda büyülenmiş gibi Rafaello'ya bakakalmıştı.

Rafaello Magda'nın elini tutup, "Eve dönmeliyiz," dedi.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

RAFaello kendisini, aylardır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Babasıyla evlilik konusundaki zıtlaşmalarından beri ne kadar gerilmiş olduğunu ancak yeni anlayabiliyordu.

Lucca'da geçirdikleri saatlerden sonra artık her şey değişmiş, dünya yeniden gülmeye başlamıştı. Raffaello omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu.

Villaya döndüklerinde babasının Roma'ya gittiğini, yakın zamanda da dönmeyeceğini haber aldı. Bu durum onu beklemediği kadar rahatlatmıştı. Tam huzura kavuşup kendisini yeniden mutlu hissederken yeniden çatışmak istemiyordu babasıyla.

Magda'ya dönüp, "Babam Roma'ya gitmiş. İstersen gidip Benji'ye bakabilirsin," dedi. "Benim de bir iki telefon konuşması yapıp e-postalarımı kontrol etmem gerek. Sonra size katılırım."

Giuseppe Magda'ya Benji'nin yukarıdaki odada uyuduğunu söyledi. Magda odaya çıkınca ufaklık onun varlığını hissederek anında uyandı. Magda aslında o gün yaşadıklarını düşünmek istiyordu ama Benji onu gördüğüne çok sevinmişti, oyun istiyordu. Doğrusu Magda da onu çok özlemişti, Benji'yi öyle keyifli görmek harikaydı.

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

Benji'yle birlikte aşağı inerlerken Maria'yla karşılaştılar. Magda, yeni görüntüsünü beğendiğini Maria'nın gözlerindeki ışıltıdan anlamıştı ama kadın bu konuda hiç bir şey söylemeden, "Signor ve Signora Calvi terastalar, birazdan kahve servisi yapacağım," dedi.

Magda terasa çıktığında Rafaello'nun halasının onaylayan bakışlarıyla karşılandı. "Mükemmel!" dedi kadın. "Harika görünüyorsun hayatım! Gardirobunun kalan parçalarının da teslim edildiğini söyleyeyim unutmadan."

Magda şaşkınlıkla ona baktı, böyle bir şeyden haberi yoktu.

Elizavetta, "Herhalde sadece üstündekiyle dolaşacak halin yok, öyle değil mi?" dedi gülümseyerek. "Merak etme, Gina onları yerleştirdi. Şimdi gel de Lucca'yı nasıl bulduğunu anlat bana."

Elizavetta, yarım saat kadar sonra onlara katılan Rafaello'yu da aynı neşeyle karşıladı. Öte yandan Magda bu cin gibi kadının ikisini yan yana gördüğü anda onları merakla süzdüğünü gözden kaçırmamıştı.

Bir süre sonra Rafaello, "Biraz serinleyelim mi?" dedi. "Eminim Benji havuza girmeye itiraz etmeyecektir." Aslında Magda'yı bir de Olivia'nın onun için seçtiği mayosuyla görmek istiyordu.

Gerçekten de düşündüğü gibi Magda şeftali rengi tek parça mayosuyla olağanüstü görünüyordu. Bacak oyuntusu derin tutulmuş mayo Magda'nın zaten uzun olan bacaklarını daha da cazip hale getirmiş, daha da önemlisi, göğüslerinin yuvarlak hatlarını ortaya çıkarmıştı.

Rafaello Magda'nın bu doğal güzelliğini bunca zamandır saklayabilmiş olmasına hayret ediyordu. Kendi körlüğüne zaten diyecek bir şey yoktu. Olivia ona ne kadar yüklü bir fatura gönderirse göndersin ortaya şahane bir sonuç çıktığı kesindi. Maria elbette Magda'nın yeni görüntüsünü fark etmişti ama hiç bir şey söylemedi.

Magda'nın ona yaklaştığını görünce Rafaello bir an önce serin suya girmesi gerektiğini hissetti. Yoksa kontrolünü yitirip, elinde olmayan tepkiler verebilirdi. Suyu yavaşça girip bir iki kulaç attıktan sonra tekrar Magda'yla Benji'nin yanına gitti.

Benji'nin yanında şişme topu vardı. Rafaello topu alıp biraz uzağa atarak Benji'ye, "Yakala!" dedi. Ufaklık simidine tutunarak, tom-

bul bacaklarını var gücüyle çırpıp topa doğru ilerlemeye başladı. Bir yandan kahkahalarla gülüyordu, oyun çok hoşuna gitmişti. Tam topun yanına geldiğinde yanlışlıkla topa vurup biraz daha uzağa fırlatınca aynı gayretle ayaklarını çırpmaya başladı.

O kadar tatlı görünüyordu ki Magda'yla Rafaello aynı anda kahkahayı bastılar. Magda gülmeye devam ederek, "Hiç yorulacağını sanma," dedi Rafaello'ya.

Rafaello buna karşılık ona gülümseyince Magda'nın içine bir sıcaklık yayıldı. Yaşadıklarına hâlâ inanamıyordu. Benji'yle oynayıp neşeyle gülen bu adam gerçekten Rafaello di Viscenti miydi?

Bu rüyadan asla uyanmak istemiyordu.

"Peki, bugün nereye gitmek istersin?"

Rafaello'nun sesi çok davetkârdı. "Firenze? Pisa? Sienna?"

Magda dudağını ısırarak, "Lütfen, bana ille de çevreyi gezdirmek zorunda değilsin," dedi.

Rafaello, "Bu benim için bir zevk," diye karşılık verdi. "Sen sadece nereye gitmek istediğine karar ver. Firenze'ye ne dersin?"

Magda gülümsedi, karar verememişti.

"Lütfen, nankörlük ettiğimi düşünme ama Benji'yi burada bırakınca rahat edemiyorum," dedi Rafaello'ya.

"Öyleyse o da bizimle gelir."

Magda hâlâ tereddüt ediyordu. "Şehrin kalabalığı onun için iyi olmaz. Sanat müzeleri ya da tarihi anıtlardan da hoşlanacağını sanmıyorum."

Rafaello, "O halde kumsala gidiyoruz," dedi.

Sanki büyülmüş bir kelime söylemiş gibi Magda'nın yüzünün aydınlandığını gördü. "Gerçekten gidebilir miyiz?" diye sordu genç kadın inanamayarak. "Benji kumsala bayılır! Daha önce hiç gitmedi, ben de öyle..."

Magda'nın o güne kadar hiç kumsala gitmemiş olması Rafaelo'nun yüreğini sıplatmıştı. Çok zor bir hayatı olmuştu bu kadının. Her şeyden önce, daha doğar doğmaz terk edilmişti. Böyle şeylerin olabileceği daha önce Rafaello'nun aklına bile gelmezdi. İçinde bir

öfke hissetti. Magda'nın Benji'ye neden o kadar düşkün olduğunu anlayabiliyordu.

“Peki, o halde plaja gidiyoruz,” dedi.

Magda, o öğleden sonranın hayatının en güzel anları olduğunu düşündü. Bir gün öncesinden de güzel anlar yaşamışlardı Benji ve Rafaello'yla. Rafaello, onu daha önce hiç görmediği kadar neşeli ve oyuncuydu. Öte yandan, aradaki bakışmalarında ya da göz göze gelmelerinde çok farklı şeyler hissediyordu.

Kumsalda, Benji'yi bacaklarının arasına almış oturur ve bir yandan Rafaello'nun Benji için kumdan kale yapmasını izlerken tüm bu yaşadıklarının muhteşem bir rüya olduğunu düşünüyordu. Gerçekten de tarif edilemez güzellikte bir hayal gibiydi bu.

Ama her şeyin bir yanılsama olduğunun farkındaydı. Rafaello ona kibar ve iyi davranmaya çalışıyordu, hepsi o kadar. Babasının ona söylediklerinin doğru olmadığını çevresine ispat etmeye çalışıyordu.

Bakışları tekrar Rafaello'ya kaydı. Rafaello da başını kaldırıp ona baktı, yavaşça gülümsedi. Magda hemen yanaklarının kızardığını hissetti. Rafaello uzun bir süre bakışlarını ayırmadan ona baktı. Rafaello'nun dikkatinin dağıldığını gören Benji bir anda kumdan kaleye hamle yaparak kaleyi yerle bir etti.

Magda gülerek, “Ah Benji! Seni küçük canavar!” dedi. Rafaello da gülüyordu. Ayağa kalkıp Benji'yi yerden havalandırdı. Ufaklık kakhahalarla gülüyordu. Rafaello, “Gel bakalım yaramaz, ıslanma vakti,” dedi. Bu sırada elini Magda'ya uzatarak onun da ayağa kaldırdı. “Sen de öyle!”

Böylece üçü birden denize koşarak kendilerini sulara bıraktılar. Rafaello Benji'yi suya atıp tutarken Magda'nın gülmekten nefesi kesilmişti. Benji ise hayatında hiç bu kadar eğlenmemiş gibi görünüyordu.

Magda onları izlerken yüreğinin burkulduğunu hissetti. Rafaello Benji'ye karşı o kadar iyiydi ki! Yine o tehlikeli, ayartıcı düşünce zihnini bulandırmaya başlıyordu. Yoksa tüm bunlar gerçek miydi?

Onlar da denize gelen diğer ailelerden farksız olamazlar mıydı?

Magda bu düşünceyi zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Yaşadığı anlar sadece hatıralarında kalacak, hayatı boyunca hatırlayacaktı.

Eve dönerlerken neredeyse akşam oluyordu. Benji o kadar yorulmuştu ki hemen arabada uyuklamaya başlamıştı bile. Gün boyu o kadar yorulmuştu ki Magda da uyuyakalacaktı neredeyse.

Eve vardıklarında onları Giuseppe karşılayıp Rafaello'ya bir şeyler söyledi. Rafaello Magda'ya dönerek, "Halamla eniştem babamı yatıştırmak için Roma'ya gitmişler," dedi. "Anlayacağın biz bize kaldık."

Rafaello bunu Magda'ya gülümseyerek söylemişti ama Magda'nın neredeyse yüreği ağzına gelmişti. Calvi çiftinin rahatlatıcı varlığı olmadan Rafaello'yla ne yapacağını bilemiyordu. Bu yüzden içeri girerlerken Rafaello'nun, "Bu akşam arkadaşlarım benim için bir parti organize etmişler," demesi onu rahatlattı. "Daha çok vaktimiz var, Benji'yi yatırdıktan sonra biraz dinlenir, öyle hazırlanırsın."

"Lütfen, beni götürmek zorunda değilsin, ben burada iyiyim," dedi hemen Magda.

Rafaello durup ona baktı, "Arkadaşlarım seni çok da merak ediyorlar," dedi muzip bir ifadeyle.

Magda dudaklarını ısırarak, "Sence bu akıllıca olur mu?" diye sordu. "Yani, arkadaşlarının bu evliliğin gerçek olduğunu düşünmeleri ne derece doğru olur?"

Rafaello'nun gözlerinde bir an için anlaşılmasız ve tuhaf bir ifade belirdi. Sonra, "Bu gerçek bir evlilik Magda. Son derece yasal bir evlilik," dedi. "Hem gardiobundaki elbiselerden birini giymek için bir fırsat işte bu, fena mı!"

Magda cevap vermedi. Rafaello, "Hadi gidip dinlen biraz, sonra da hazırlanırsın," dedi tekrar. "Benji'yi merak etme, Maria ve Gina onunla ilgilenecekler." Tam arkasını dönüp gidecekken, bir şey söylemeyi unutmuş gibi Magda'ya döndü tekrar. "Maria benim eski portatif karyolamı çatı arasında bir yerlerde bulmuş. Karyolayı senin yatağının hemen yanına koymayı düşünüyor. Uyurken Benji'yi cz-

menden korkup duruyormuş hep. Senin için bir sakıncası yoktur umarım?”

Magda başını sallayarak, “Hayır, elbette yok,” dedi.

Biraz sonra Benji’ye odalarına çıktığında karyolanın çoktan yerine yerleştirildiğini gördü. Tam Viscentilere layık, antika süslemeleri olan bir karyolaydı bu. Benji’yi yavaşça karyolaya bıraktı, sonuçta onu kullanıp kullanmayacağını belirleyecek olan Benji’ydi. Neyse ki ufaklık daha yerleşir yerleşmez benimsemişti yeni yerini.

Karyola gerçekten de çok işe yarayacaktı aslında. Böylece Benji’nin orada güvenli bir şekilde uyuduğundan emin olacaktı. Banyo-
dan sonra saçını kurutmak için bile yanından ayrılamıyordu normalde Benji’nin. Şimdi onu oyuncaklarıyla karyolaya bırakıp kendi işine bakabilecekti.

Öncelikle Benji’yi yıkayıp, pijamalarını giydirdi. Küçük yaramaz o kadar yorgundu ki pijamalarını giyip yatağa bırakılır bırakılmaz uyumaya başlamıştı neredeyse.

Sıra kendisine gelmişti. Denizde geçirdiği koca bir günden sonra iyice yıkanması gerekecekti. Saçlarını, ona gösterildiği gibi şekle sokup sokamayacağını merak ediyordu. Neyse ki, Olivia’nın yerinde, saçlarıyla ilgilenen kadının dediği şekilde, biraz köpük ve bir iki fırça darbesiyle saçları tam istediği gibi olmuştu.

Makyajını yaparken de Olivia’nın önerilerini hep göz önünde bulundurdu. Büyük bir dikkatle rujunu da sürdükten sonra, memnuniyetle gülümsedi. Doğrusu iyi iş çıkarmıştı. Yine de saçlarının bu havalı hali ve çok hafif bir makyajla ortaya çıkan yüzündeki değişiklik hâlâ çok şaşırtıyordu onu.

En son gardırobu açarak bir giysi seçmeye çalıştı. Hâlâ hiç giymediği onlarca elbise, etek ve buluz asılıydı askılarda. Çoğu ipekli ve göz alıcı renklerde, çok kaliteli kıyafetlerdi hepsi. Magda elini giysilerin üzerinden şöyle bir geçirerek tiril tiril kumaşlara dokundu bir an. Yıllarca kilisenin yardım sandıklarından giyinen bir kadın için bu gardıroptaki giysi bolluğu ve renk cümbüşü akıl almaz bir manzaraydı.

Rafaello’nun arkadaşlarının karşısına ilk kez çıkacağı bir akşam için fazla riske girmeyerek, siyah bir elbise giymeye karar verdi.

Verev kesimli, incecik askılı elbise kalçalarına tam olarak oturuyor, göğüslerinin üzerinde toplanan yumuşacık kumaş zarif bir şekilde aşağı doğru dökülerek hoş bir dekolte yaratıyordu.

Magda, Olivia'nın önerilerini dikkate alarak makyajını da tamamladıktan sonra aynaya baktığında kendisini tanıyamadı. Aynada bambaşka, çok çekici bir kadın duruyordu. Bunca yıldan sonra güzel ve çekici olduğunu düşünmek çok tuhaftı doğrusu.

Yüksek topuklu ayakkabılarını da giydikten sonra, kafasında karmakarışık düşüncelerle odadan çıktı, merdivenlere doğru yöneldi. Tam ilk basamağı inmişti ki, aşağıda onu bekleyen Rafaello'yu gördü. Magda bir an nefesinin kesilir gibi olduğunu hissetti. Rafaello smokiniyle olağanüstü yakışıklı görünüyordu. Gece gibi simsiyah smokinin içine beyaz bir gömlek giymişti. Smokin tam üstüne oturuyor, geniş omuzlarını ve atletik vücudunu belirginleştiriyordu.

Magda hayranlıkla ona bakarak aşağı inerken Rafaello'nun da benzer bir hayranlıkla ona baktığını fark ederek kızardı.

Nihayet Rafaello'nun yanına geldiğinde Rafaello, "Muhteşem görünüyorsun," dedi kısık bir sesle. "Sadece bir şey eksik, o da şu." Avucunu açıp Magda'ya gösterdiğinde Magda'nın gözleri hayretle açıldı. Yanyana getirilmiş elmaslardan oluşan şahane bir kolyeydi bu.

Magda feryat eder gibi, "Bunu takamam ben! Kaybederim!" dedi.

Rafaello sadece gülüp kolyeyi Magda'nın boynuna taktı.

Yolda giderlerken Magda sık sık kolyeye dokundu. Bir ara, "Rafaello, bu davetle ilgili bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu.

Rafaello bir an ona bakıp, "Paolo ve Sylvia bir kaç yıllık evliler. Bir oğulları var, ikincisi de yolda. Paolo çocukluk arkadaşımıdır. Bizim nasıl olduğumuzu merak ediyor ama endişelenme, babamla olan inatlaşmamı en başından beri biliyor."

Magda yutkundu. "O halde benim kim olduğumu, beni neden seçtiğini de biliyor mu?"

"Hayır."

Magda, "Bu gece beni oraya, beni nasıl bulduğunu anlatmak için götürmüyorsun değil mi? Babanla inatlaşmanızın bir parçası olarak

hayatına girdiğimi anlatmayacaksın değil mi?”

Rafaello bir küfür savurduktan sonra frene basıp arabayı kenara çekti. Magda onun ne kadar sarsıldığını görebiliyordu. Babasının ismi geçtiği anda öfke kusuyordu sanki Rafaello.

“Hayır!” dedi Rafaello. “Hayır, kesinlikle hayır! Bu kez hiç de öyle bir niyetim yok. Bu kez seni oraya götürüyorum çünkü eğer biz gitmezsek Paolo ve Sylvia geleceklerdi. İnan bana böylesi daha kolay, istediğimiz anda eve dönebilir, herkesten kurtulabiliriz.”

Magda hâlâ şüpheyle bakıyordu ona.

Rafaello gülümseyerek, “Korkma hayatım, kimsenin canını sıkmasına izin vermeyeceğim,” dedi. Sonra yavaşça uzanıp Magda’nın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Son derece yumuşak, şefkat dolu bir öpücüktü bu. Tutkusunu sonraya saklayan bir öpücüktü.

Rafaello tekrar, “Sakin korkma,” dedikten sonra arabayı yeniden çalıştırdı.

Parti, Magda’nın endişelerinin tersine sıkıcı değildi. En başta otoparktaki birbirinden pahalı ve lüks arabaları görünce kasılır gibi olduysa da, Paolo ve Sylvia’nın candan tavırları onu çok rahatlatmıştı.

Rafaello da bir an olsun yanından ayrılmıyor, her an varlığını ona hissettirerek destek oluyordu. Bir ara Sylvia telâşla gelip Rafaello’ya İtalyanca bir şeyler fısıldadı. Rafaello bir an durduktan sonra bir iki kelimeyle cevap verdi. Sylvia söylediklerini doğru bulmuş gibi hafifçe Rafaello’nun omuzuna dokunduktan sonra yanlarından uzaklaştı.

Rafaello Magda’ya dönerek, “Lucia geliyor ama telâşa kapılma. Seni incitemeyecek, buna fırsat vermeyeceğim,” dedi.

Lucia geldiğinde böyle bir niyetinin zaten olmadığı anlaşıldı. Magda’yı görünce gözleri hayretle açılan kadın, “Şahane bir kıyafet, elmaslarla da tamamlanmış. Tam bir şaheser,” diyerek selamladı onu.

Magda temkinli bir şekilde sessizliğini korudu.

“Öyle bakma şekerim,” dedi Lucia. “Olan oldu artık. Ben öyle

kin tutan bir kadın değilim. Ayrıca beni değil, Rafaello'nun babasını alt ettin sen, gelini olmam için uğraşan oydu.”

Bunun üzerine Rafaello, “Babam hayatımı yönetmeye kalkışmamalıydı Lucia,” dedi. “Şimdi izin verirsen diğer misafirlerle de laflayalım.”

Böylece Magda'yı oradan uzaklaştırarak bir iki arkadaşıyla daha tanıştırdı. Kimse olanları yadırgamamış gibi görünüyordu. Sadece bir arkadaşları Lucia'nın hayallerinin yıkıldığından söz edecek oldu. Rafaello'nun buna cevabı hazırды. Magda'yı biraz daha kendisine çekerek, “Gördüğünüz gibi başka bir yerde meşguldüm ben,” dedi.

Diğeri, “Neden bir ayağının sürekli Londra'da olduğu anlaşıyor şimdi,” dedi.

Rafaello keyifle gülümseyerek, “Haksız mıyım ama?” dedi. Etraftan gelen onaylayıcı ifadeler Magda'nın kızarmasına neden oldu. Rafaello'nun bu kadar yakınında olmaya alışmamıştı hâlâ.

Rafaello bir ara, “Nasıl, iyi vakit geçiriyor musun?” diye sordu.

Magda başını sallayarak, “Evet, herkes çok hoş,” dedi.

Rafaello gülümseyerek, “Hepsi sana bayıldılar,” dedi.

“Bunu söylemen büyük bir incelik.”

Rafaello kendini tutamayıp güldü. “İncelik mi? Böyle mi düşünüyorsun gerçekten? Seni bu konuda ikna etmem gerekecek sanırım.” Sonra eğilip Magda'ya öyle bir baktı ki, Magda nefesinin kesildiğini hissetti.

Partide çok fazla kalmadılar. “Yeni evli olmak gibi bir mazere-timiz var, herkesten erken ayrılabiliriz,” dedi Rafaello gülümseyerek.

Villaya geldiklerinde Rafaello, “Benji'ye bakmak ister misin?” diye sordu.

“Elbette!” dedi Magda ve hemen yukarı çıkmak için merdivenlere atıldı. Basamakları rahat çıkabilmek için dar eteğini biraz yukarı sıyırması gerekmişti. Rafaello'nun, o üst kata çıkana kadar bakışlarını ayırmadan onu izlediğinin farkındaydı.

Odasına çıktığında, yokluklarında Benji'yle ilgilenen Gina'ya teşekkür edip kızı gönderdi. Benji mışıl mışıl uyuyordu. Magda oğlunun alnına hafif bir öpücük kondurduktan sonra açık pencereye gidip kollarını pervaza dayadı, dalgın bakışlarla, yer yer aydınlatılmış aşı-

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

ğıdaki bahçeye baktı. Rüya gibi bir gece daha geçirmişti. Bahçeden gelen çiçek kokuları esrikliğini daha da artırıyor gibiydi.

“Seni uyarmam gerek hayatım, çok tehlikeli bir pozisyon bu.”

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

MAGDA, Rafaello'nun derinden gelen sesini duyunca hemen doğrularak pencereden çekildi.

Aklına gelen ilk şeyi söyleyerek, "Düşmem, korkma," diyebildi.

Rafaello, elleri pantolonunun cebinde ona doğru yaklaştı. Smokini hâlâ üzerineydi ama kravatı gevşek bir şekilde hâlâ yakasındaydı.

"Sözünü ettiğim şey öyle bir tehlike değil," dedi Magda'ya iyice yaklaşarak. Sonra bir anda Magda'ya sarılarak, "Böyle bir tehlike," dedi. Bu sırada diğer eli Magda'nın sırtına keşfe başlamıştı bile.

"Fazlasıyla baştan çıkarıcı görünüyordun," dedi mırıldanarak. Magda içinin titrediğini hissetti. "Rafaello..." diye itiraz ederek onu itmeye çalıştı ama bu sadece diğerinin ona daha fazla sarılmasına sebep oldu. Rafaello her an onu elinden kaçırabilirmiş gibi sımsıkı sarılmış, bir eliyle ensesini ve saçlarını okşuyordu.

Magda'nın nefesi kesilmişti. Rafaello ona doğru iyice eğilerek gülümsedi. "Böyle bir gece ancak böyle sonlanabilir."

Dudakları birbirini buldu ve Rafaello onu tutkuyla öpmeye başladı. Her şey o kadar ani olmuştu ki Magda'nın bir şey söyleme fır-

satı bile olmamıştı. Rafaello'nun öpüşleriyle başı dönmüş, kendisini kaybetmiş gibiydi. Bu sırada Rafaello'nun elleri kalçalarında gezinmeye başlamıştı.

Magda, benliğinde bir havai fişek gösterisi izliyordu sanki. Rafaello'nun öpüşleri giderek derinleşmeye başlarken o da dudaklarını aralayarak ona karşılık veriyordu. Damarlarındaki kan daha hızlı akmaya başlamıştı, nabzını neredeyse kulaklarında duyabiliyordu.

Rafaello kulağına bir şeyler fısıldıyordu ama Magda onun ne dediğini anlayamadı. Sadece öpüşmelerinin sonsuza dek sürmesini istiyordu, o kadar.

Sonra Rafaello onu belinden kavrayarak kapıya doğru yönlendirdi, “Benim yatağıma,” dedi.

Magda nihayet kendisinde konuşabilecek gücü bularak, “Rafaello... Lütfen... Ben...” diye kekeledi ama diğeri onu dudaklarıyla susturdu.

“İnan bana her şey çok güzel olacak hayatım,” dedi Rafaello. “Seni o kadar çok istiyorum ki...” Magda'yı yeniden alev alev bir tutkuyla öptü sonra. Magda neredeyse ona tamamen teslim olacak, kendisini, görmeye bile cesaret edemediği bir rüyanın akışına bırakacaktı ama rüyalar gerçek olamazdı. En azından bu rüya gerçek olamazdı.

Dudaklarını kaçırmaya çalışarak, “Rafaello, lütfen beni dinle, anlamıyorsun...” dedi.

Rafaello, Magda'nın gerçekten tedirgin olduğunu sesinden anlayarak biraz geri çekildi ama onu hâlâ kollarının arasında tutmaya devam ediyordu. Loş ışıktaki onun gözlerinin içine bakarak, “Korkma, canını yakmayacağım,” dedi. “Biliyorum, senin için çok uzun zaman oldu. Benji'nin babasını öyle trajik bir şekilde kaybetmen senin için gerçekten çok ağır olmuş. Ama hayat devam ediyor biliyorsun.”

Magda, gözleri kocaman açılarak ona bakakaldı, bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama Rafaello onun konuşmasına izin vermeyerek sözlerine devam etti.

“Çok güzel ve çekici bir kadınsın, önünde seni bekleyen yepyeni bir hayat var. Geçmiş geçmişte kaldı, Sam'i, sana bir çocuk verdiği için hiç bir zaman unutmayacaksın ama hayata kaldığın yerden de-

vam etmelisin.”

Magda’nın şaşkınlığı artık dehşete dönüşmüştü. Yüzü bembeyaz olarak, “Sam mi? Hayır, hayır anlamıyorsun... Sam Benji’nin babası değildi,” diyebildi.

Rafaello kalakaldı. “Öyleyse kim Benji’nin babası?” Kaşlarını çatarak, “Neler oluyor?” diye sordu. Bu sırada Magda’yı bırakmıştı.

Magda bir adım geri çekilerek, “Bilmiyorum,” dedi.

Rafaello’nun yüzü bir anda karardı. “Nasıl yani?”

Magda yutkunarak, “Benji’nin babasının kim olduğunu bilmiyorum. Yani...”

Rafaello geri çekildi, tüm vücudu yay gibi gerilmişti. “Yani çocuğun babasının kim olduğunu gerçekten bilmiyor musun?”

Magda’nın gözlerinde çaresiz bir bakış belirdi ama Rafaello bunu görecektir durumda değildi.

“Demek o kadar çok adamla yatıp kalkıyordun ki kimden hamile kaldığını bile bilmiyorsun, öyle mi?”

Magda’nın yüzü allak bullak olmuştu. Rafaello onun perişan olduğunu görüyordu ama yine de üstüne gitti. “Demek Sam’i kaybettiğini anlatırken döktüğün gözyaşları sadece beni yumuşatmak içindi, öyle mi?”

Magda bir adım daha geriye çekildi. “Hayır, anlamıyorsun,” diye fısıldadı.

Rafaello’nun dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Elbette anlıyorum, tüm gerçekleri ancak anlıyorum. Seni savunmaya çalıştım, daha önce söylediklerimde haksız olduğumu düşündüm ama ne kadar yoksul ve zor bir hayatın olursa olsun, çocuğunun babasını bilemeyecek kadar sefih yaşamanın mazereti olamaz.”

Yüzünde bir tiksinti ifadesiyle, “Bu sorumsuzluğunun zavallı yavrucağı nasıl etkileyebileceğini hiç düşünmedin mi? Muhtemelen bu sorumsuzluklarının bir sonucu olarak böyle bir hayat yaşıyorsun, oğluna da yaşıyorsun.”

Magda boğuk bir feryatla, “Benji’yi asla bırakmam!” dedi.

Rafaello buz gibi bakarak, “Bir çocuğun babaya ihtiyacı vardır,” dedi. “Sen, çocuğunun babasının kim olduğunu bilemeyerek onu bu en doğal hakkından mahrum bırakıyorsun! Yoksa ona yalan söyle-

yip, babasının Sam olduğunu mu anlatacaksın? Annesinin nasıl biri olduğunu öğrenmesin diye bu yalana mı başvuracaksın?”

Rafaello'nun sesi zehir gibiydi, suçlayıcıydı. Bir an sonra öfkeyle odadan çıkıp kendi odasına geçti. Muhteşem bir şey az önce ellerinin arasından uçup gitmiş gibi boşluğa düşmüş hissediyordu kendisini.

Magda onun gittiğini görünce kalakaldı. Daha bir kaç dakika önce tutkunun kollarındayken, birdenbire tepetaklak olmuştu her şey. Ne olursa olsun Rafaello'yla konuşmak zorundaydı.

Doğruca Rafaello'nun odasına gidip, o tam kapısını kapatmak üzereyken elini uzatıp durdurdu.

“Rafaello,” dedi sesi titreyerek. “Benji'nin babasının kim olduğunu gerçekten bilmiyorum. Bu şekilde bir çocuğu babasından mahrum bırakmanın kabul edilecek bir tarafı olmadığını da biliyorum ama lütfen Sam'i mazur gör.”

Rafaello, “Sam mi? Ama onun Benji'nin babası olmadığını söylemiştin.”

Magda yutkundu, “Bu doğru,” dedi. “Sam Benji'nin babası değil.” Bir an tereddüt ettikten sonra, “Samantha Benji'nin annesiydi,” dedi.

Rafaello bir an hiç bir şey anlamamış gibi onun yüzüne bakakaldı.

“Sam kız kardeşim gibiydi. Koca dünyada ikimiz yapayalnızdık. Kanseri nüksedince Sam ne yapacağını bilemez hale geldi bence. Çok yakında öleceğini biliyordu ve bu yüzden...” Magda konuşabilmek için bir kaç kez derin derin nefes almak zorunda kaldı. “Bir keresinde bana, yakında ölüp gideceğini ve tüm varlığının yeryüzünden silinmesinden, geride bir şey bırakamayacağından korktuğunu söylemişti. Var olduğunu kanıtlayan bir şey bırakmak istiyordu dünyaya. Bu çok mu yanlış bir şey?”

Magda'nın sesi fısıltıya dönüşmüştü artık. “Geride kendisinden bir şey bırakabilmek için çocuk yapmak çok mu yanlış bir şey? Ona bunu yapmamasını nasıl söyleyebilirdim? Onun yaşadıklarını yaşamıyorken ona nasıl akıl verebilirdim? Tek yapabildiğim, çocuğuna bakacağıma dair söz vermek oldu. Sam, Benji'yi asla yüzüstü bı-

rakmayacağını biliyordu.”

Magda bir an daldıktan sonra devam etti. “Onu asla terk etmezdim çünkü terk edilmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Sam, Benji konusunda bana sonuna kadar güvenebileceğini biliyordu. Bu yüzden ölmeden az önce Benji’yi tamamen bana emanet etti.”

Artık gözyaşları kontrolsüz bir şekilde yanaklarına süzülüyordu Magda’nın. Sevgili arkadaşının acı hatıraları yüreğini sızlatmıştı yine. Söyleyebileceği her şeyi söylemişti, öylece durdu.

Rafaello hiç bir şey söylemeden onu kollarının arasına aldı. Magda bu güven dolu sığınakta, tüm gözyaşlarını tüketmek istercesine ağladı, ağladı. Rafaello sabırla onun sakinleşmesini bekledi.

Nihayet Magda’nın ufak hıçkırıkları da bittiğinde Rafaello onu elinden tutarak odasına doğru çekti.

“Sana öfkelendiğim için affet beni, bilmiyordum,” dedi Magda’ya. “Bence Benji, onu böyle sahiplendiğin için çok şanslı.”

Magda, yüreğinden kopup gelerek, “O benim oğlum!” dedi.

Rafaello onun ellerini sımsıkı tutarak, “Elbette o senin oğlun,” dedi. “Senin sevgin, karanlıktaki bir deniz feneri gibi parlıyor onun üzerinde. Onu yüreğine almışsın sen, sonsuza dek orada kalacak.”

Sonra Magda’nın ellerini dudaklarına götürdü. İçinde tertemiz, berrak notaların çınladığını duyuyordu sanki. “Seni o kadar çok istiyorum ki Magda,” dedi fısıltıyla. “Bu gece yanımda kalır mısın?”

Magda ona tereddütle bakarak, “Rafaello, bilmen gereken bir şey daha var,” dedi.

Rafaello gülümsedi. “Daha başka sırların da mı var? Anlat hepsini bakalım!”

Magda yanakları hafifçe kızarak, “Biraz önce benim önüme gelenle yattığımı düşünüyordun hani, çok öfkelenmiştin...”

Rafaello itiraz eder gibi başını salladı. “Benim öfkem, çocuğunun babasının ismini bile bilemiyor oluşunaydı, yoksa benim de hayatıma pek çok kadın girdi. Bu yüzden ne kadar deneyimli olduğun konusunda seni eleştirmeye hakkım yok.”

Magda başını iyice önüne eğerek, “Tamam ama benim hiç deneyimim yok aslında,” dedi. Utancından kulaklarına kadar kızarmıştı.

Derin bir sessizlik yaşandı. Nihayet Rafaello, “Bakire misin ya-

ni?” diye sordu. Sesi o kadar tuhaf çıkmıştı ki Magda peri masalının gerçekten bittiğini düşündü. Raffaello di Viscenti gibi bir adam onun gibi toy birine dönüp bakacak değildi herhalde.

Perişan bir şekilde, “Üzgünüm,” diye cevap verdi Raffaello’ya.

“Üzgün müsün?” Magda eteğiyle oynayarak yere bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Birden Raffaello Magda’nın yüzünü uzun parmaklarının arasına alarak, “Bilmiyor musun, bir bakireye ne yapılır?” dedi yumuşakça.

Magda nefesini tutarak ona baktı. O kadar kusursuz görünüyordu ki karşısındaki adam; güzel gözleri, ipek gibi simsiyah saçları, biçimli ağzıyla...

Raffaello, “Bir bakireyi baştan çıkarmak gerekir,” dedi fısıldayarak. “Vücuduna milim milim dokunmak...” Bu sırada parmaklarını yavaşça yüz hatlarında dolaştırıyordu. “Milim milim öpmek...” Her kelimeden sonra, bakışlarını Magda’dan ayırmadan onu hafifçe öpüyordu. “Ta ki onu o muhteşem yolculuğa çıkarana kadar...”

Magda’yı bir kez daha öptükten sonra, “Benimle bu yolculuğa çıkar mısın hayatım,” dedi. “Seni oraya götürmeme izin verir misin?”

Magda için o anda dünya üzerinde kendisi ve Raffaello’dan başka kimse yoktu. Raffaello’nun parmakları yüzünde dolaşıyor, dudakları dudaklarını aralayarak ıslak öpücüklere boğuluyordu. Magda, vücudunda tuhaf bir açlık hissinin dolaşmaya başladığını hissedebiliyordu.

Raffaello’ya iyice sokularak inledi. Raffaello hâlâ onu öpmeye devam ediyordu. Magda bir an, tüm vücudunun alev alacağını düşündü. Göğüsleri hassaslaşmış, şaşırtıcı bir şekilde aniden dolgunlaşıp dikleşmişti.

Zaman kavramını tamamen yitirmişti artık Magda. Sadece Raffaello’nun parmaklarının nazik dokunuşlarını hissedebiliyordu; parmaklar omuzlarından aşağıya doğru inerken elbisesinin ince askılarını da indirmişlerdi. Elbise Magda’nın üzerinden sıyrılıp yere düşerken Raffaello bir adım geri çekilip hayranlıkla onu izledi.

Magda orada, odanın yumuşak ışığında öylece duruyordu. Refleksif olarak hemen göğüslerini kapatmak istediye de kendisini

tutarak hareket etmedi. Rafaello, kana kana su içermiş gibi, bakışlarıyla onu içine çekiyordu. Magda yavaşça ayağını kaldırıp kenara bir adım atarak elbiseden tamamen kurtuldu. Üzerinde ufak bir iç çamaşırından başka bir şey kalmamıştı.

Rafaello, tutkudan kısılmış bir sesle, “*Belissima...*” diye fısıldadı. “Güzel... Çok güzel...”

Magda’nın kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Rafaello’dan bunları duymak inanılır gibi değildi.

“Gerçekten mi?” diye sordu fısıldayarak.

Rafaello, “Şüphen mi var?” dedikten sonra yavaşça ona yaklaştı, parmaklarını bir göğsünün, gül goncası gibi görünen koyulmuş yuvarlağında dolaştırmaya başladı. Magda’nın meme ucu sanki bir çiçek gibi açılmış, iyice belirgin hale gelmişti. Rafaello diğer göğüsle de aynı şekilde ilgiledikten sonra, “*Belissima,*” dedi tekrar.

Bu bir rüya olmalıydı, Magda sihirli bir dünyaya adım atmış gibiydi. Rafaello’nun ellerini vücudunda dolaştırmaya devam edersen onu serin çarşafların üzerine bıraktı. Sonra yavaşça yanına uzanıp, biraz önceki dokunuşlarla iyice hassaslaşıp arzu dolu hale gelen meme uçlarını öpmeye başladı.

Magda vücudunu yay gibi gererek göğüslerini Rafaello’ya biraz daha yaklaştırmaya çalıştı. Bir yandan uzanıp ellerini onun gür, siyah saçlarından geçirmişti. Rafaello dilini meme uçlarında dolaştırıp onları emerken Magda’nın dudaklarının arasından bir haz iniltisi koptu. Rafaello insafsızca onu öpüp emmeye devam ediyordu.

Magda daha fazlasını istemeye başlamış, arzuları daha da kabarmıştı. Vücudunun her bir zerresiyle Rafaello’yu istiyordu, kıvranmaya başlamıştı.

Rafaello arzudan simsiyah kesilmiş gözleriyle ona bakarak, “Bu yavaş bir yolculuk olmalı hayatım, aceleye hiç gerek yok,” dedi yavaşça. “Vücudun ilk kez çiçek açacak. Beklemek bu yolculuğun önemli bir parçasıdır.”

Konuşurken parmaklarını yavaşça Magda’nın göğüslerinin altında dolaştırarak dümdüz karnına doğru indirmiş, göbeğinin çevresinde daireler çiziyordu. Bir parmağı hâlâ Magda’nın göbeğinin çevresinde dolaşırken avucuyla da biraz aşağıdaki bacak arasına bastırı-

yordu. Magda hayatında ilk kez nabzının başka bir yerde daha attığını fark etti.

Bu sırada inlediğinin farkında bile değildi. Sadece Rafaello'nun parmağının da şimdi aşağılara doğru indiğini fark edebiliyordu. Artık Rafaello'nun eli bacaklarının arasını sıkıca kavramış durumdaydı. Magda hazdan ölecekmiş gibi başını sağa sola çeviriyordu. Rafaello uzanıp onu boynundan tutarak onunla birlikte hareket etmeye başladı.

Bir an sonra tutkudan çıldırmış bir şekilde öpüşüyorlardı. Rafaello onu uzun uzun öperken dilleri birbirine dokunuyor, Magda içinde kırmızı alevler yükseliyormuş gibi hissediyordu.

Derken Rafaello geri çekildi. "Magda, hayatım," dedi. "Sözümü tutamadım, aceleci davranıyorum."

Magda uzanıp onun dudaklarını bulurken, "Umurumda değil," dedi. Bir süre öpüştükten sonra Rafaello yeniden, "Hayır, bu doğru değil dedi. Tadını çıkarman için her şey ağırdan alınmalı, daha sonra nasıl olacağına bakarız..." dedi. Sonra ağırlığını Magda'nın üzerine bırakarak bir an durdu.

"Sevişirken çok farklı hazlar alabilirsin hayatım," dedi fısıltıyla. "Sana onları hep göstereceğim..."

Bu sırada bir eli Magda'nın kalçasından aşağı doğru inmeye başlamıştı. Biraz daha aşağı indikten sonra eli Magda'nın ipekli çorabına gelince kaşlarını numaradan çatarak, "Bu da nedir böyle?" diye sordu.

Magda'nın herhangi bir cevap vermesini beklemeden çorabı yavaşça aşağı doğru kaydırmaya başlamıştı bile. Bir yandan çorabı indiriyor, bir yandan da çorabın altındaki pürüzsüz teni okşuyordu. Magda tüm vücudu ılık balla kaplanıyormuş gibi hissediyordu kendisini.

O anda hiç bir şeye ihtiyacı yoktu, tek istediği şey, Rafaello'nun bacağında dolaşan ellerini hissetmektir. Rafaello bir bacadaki çorabı çıkardıktan sonra diğerini de aynı şekilde çıkarmaya başladı. Çorabın üst kısmını aşağı indirirken elleri orada biraz oyalandı, Magda'nın bacaklarının iç kısmını yumuşakça okşadı. Magda elinde olmadan bacaklarını iyice aralamaya başlamıştı.

Böylece diğer çorap da ayağından çıktı. Rafaello hiç vakit kaybetmeden, dolaştığı yerleri okşayarak yukarı doğru çıkmaya başladı yine. Şimdi sıra saten iç çamaşırına gelmişti. Parmakları saten kumaşın kenarlarında tekrar tekrar gezinirken Magda sanki dünyaya ilk kez geliyormuş gibi hissetti kendisini. Daha önce böyle bir his yaşamamıştı hiç.

Vücudu ılık balla kaplanmış, tüm benliğiyle erimişti; neredeyse kaldıramayacağı kadar yoğun bir haz denizinde sürükleniyordu. Bu sırada Rafaello eğilip tekrar meme ucunu öpüp diliyle dokunmaya başlayınca Magda çıldıracak gibi oldu.

Rafaello göğüsleriyle ilgilenmeyi kesmeden, bir yandan da külotunu yavaşça aşağı doğru indirip çoraplarının yanına bırakmıştı. Artık, Magda'nın nabız gibi attığını hissettiği bölgeyle ilgilenmesinin vakti gelmişti.

İnanılmaz, çıldırtıcı bir deneyimdi. Magda tüm vücuduyla Rafaello'nun parmakları ve dudaklarının altında kıvranıyor, ona tepki veriyordu. Duyduğu arzu dayanılamayacak bir hal almaya başlamıştı.

Rafaello eziyet edercesine yavaş hareketlerle ipeksi katmanları ayırıyor, her defasında biraz daha derini, biraz daha derini okşuyordu. Magda zor duyulur bir sesle, "Rafaello..." diyebilirdi. Onu istiyordu, her şeyden çok istiyordu. Ne hissettiğini, neler olacağını bilmiyordu ama sadece Rafaello'yu istiyor, ona ihtiyaç duyuyordu.

Ellerini Rafaello'nun omuzundan sırtına doğru kaydırarak ipek gibi tenini okşadı, onu kendisine doğru çekmeye çalıştı. Rafaello yavaşça parmaklarını çekerek onunla birlikte hareket etmeye başladı, Magda onun sıcak ve güçlü bacaklarını kendi bacakları üzerinde hissedebiliyordu. Sonra bir kez daha elini aşağı doğru kaydırarak, o ufakık, kabarmış kızarıklığı dairesel hareketlerle yavaşça okşamaya başladı.

Magda hazdan aklını yitireceğini düşündü bir an. Böyle bir esrilik nasıl mümkün olabilirdi, tam doruğa çıktığı anda tüm vücudunu Rafaello'ya açmış, o da tüm varlığıyla onu bir anda doldurmuştu. Bir anlığına hissettiği acı, o müthiş hazzın etkisiyle silinip gitmişti bile. Magda haz çılgınlıkları atarken Rafaello'ya sımsıkı sarılmıştı.

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

Rafaello, “Evet benim güzel kızım,” dedi.

Magda onu duyamıyor, sadece hissedebiliyordu. Tüm vücudu onu gelmez gibi görünen haz dalgalarıyla sarsılıyordu. Rafaello dalgalar dinene kadar onunla hareket etti, dudakları hep bir aradaydı.

Nihayet sakinleştiklerinde Rafaello, Magda’nın saçlarını yüzünden çekip ona gülümsedi. Hâlâ birbirlerinden ayrılmamışlardı. Magda, “Rafaello...” diye mırıldandı.

Rafaello onu yavaşça öperek, “Söyle hayatım,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Rafaello yeniden gülümseyerek, “Benim için bir zevkti. Sanırım senin için de öyleydi,” dedi.

Magda kesin bir ifadeyle, “Evet!” dedi. “Hem de nasıl!”

Rafaello, “Peki benim artık bakire olmayan güzelim, yeniden bunları hissetmeye ne dersin?” dedi baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle.

Magda’nın ona şaşkınlıkla baktığını görünce, “Sen bunun sadece bir kez mi yaşanabileceğini sanıyordun yoksa?” diyerek güldü Rafaello. “Senin için bunun bir limiti yok.” Sonra sesi boğuklaşarak, “Bense hepsini tekrar etmek için sabırsızlanıyorum,” dedi.

Tekrar Magda’nın içinde hareket etmeye başlayınca Magda’nın gözleri kocaman açıldı. Hem bu konudaki cehaletine hem de Rafaello’nun bu kadar kısa sürede yeniden sertleşebilmesine hayret etmişti. Rafaello onun aklından geçenleri tahmin ederek gülümsedi.

“Rahat ol *Belissima mia*, hazzı birlikte yaşayacağız,” dedi.

Gerçekten de dediği gibi oldu. Magda, onun vücuduyla uyumlu ve ritmik bir şekilde hareket ederken yepyeni hazlar tanıyordu. Rafaello her seferinde biraz daha derine inerek hareketini sürdürdükçe yine aynı şey olmaya başlamış, Magda boğuk bir çığlık atarak Rafaello’ya sımsıkı sarılmıştı.

Rafaello ona hin bir şekilde gülümseyerek, “Daha ister misin?” diye sordu.

Magda’nın bakışlarındaki ifade, tam da beklediği cevaptı. Magda vücutlarının her hareketinin ona olduğu kadar Rafaello’ya da müthiş bir haz verdiğini görüyor, bu onu daha da heyecanlandırıyordu.

Vücutları tamamen kenetlenmişti, kasıkları birbirine çarpıyor,

her temasları bir öncekinden daha fazla zevk veriyordu her ikisine de. Magda tüm kaslarının, liflerinin tel tel ayrıldığını, derin bir okyanus dalgasında sürüklendiğini hissediyordu. Dalgalar ardarda geliyor, Magda bu haz dalgalarına tamamen teslim olmuş durumda adeta uçuyordu.

Nihayet her ikisi de yorgunluktan bitap bir şekilde birbirlerinin kollarında uykuya daldılar.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

MMAGDA gözlerini açıp kendisine gelmeye çalıştı. Neredeydi? Benji neredeydi? Neden her zamanki gibi onu uyandırmamıştı. Paniğe kapılarak yatakta doğrulunca bir an şaşkın şaşkın etrafına bakındı, yabancı bir odadaydı. O anda bir gece önce yaşananların hepsi zihnine hücum etti. Aynı anda bacak arasının tatlı tatlı sızladığını fark etmişti.

Tam, “Benji!” diye bağırıp yataktan çıkmaya hazırlanıyordu ki Rafaello kucagında Benji’yle içeri gördü. Ufaklık Magda’yı görünce sevinç çığlıkları atarak kollarını uzattı.

Rafaello’nun üzerinde sadece kot pantolonu vardı. “Maria ona kahvaltısını yaptırmış, üstünü değiştirmiş,” dedi. Sonra Magda’yı süzüp, “Çok yorgundun hayatım, uyandırmaya kıyamadım,” dedi.

Magda başını önüne eğdi, yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissediyordu. Bir şey söylemeden Benji’yle ilgilenmeye devam etti. Ufaklık annesine kavuşmanın rahatlığıyla hemen oyun moduna geçmiş, yatak örtüsünün altına girmeye çalışıyordu. Magda da aynı şeyi yapabilmeyi dilerdi. Rafaello’nun gözlerine bakamıyordu bile.

Rafaello şaşırarak, “Utandın mı hayatım?” diye sordu. Bu gerçekten inanılmaz bir şeydi. Rafaello, birlikte olduğu hiç bir kadında bu utangaç tavrı gördüğünü hatırlamıyordu.

Magda hayatına daha önce giren kadınlardan çok farklı bir yerdedi. Sadece bakire olduğu ya da bu utangaç olduğu için değil; onu bambaşka kılan başka bir şey vardı. Rafaello henüz bunun adını koyamamıştı ama bulacağından emindi.

Yavaşça Magda’ya doğru eğilerek, “*Buon giorno*,” dedi davetkâr bir ifadeyle. Magda ne yapacağını bilemeden öylece durdu. Rafaello ona yardımcı olarak dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu. Sonra gülümseyerek, “Utanacak bir şey yok hayatım, artık bir kadınsın,” dedi.

Onun kadın olmasını sağlayan kendisiydi. Rafaello benliğini tuhaf bir gururun sardığını hissetti. Magda müthiş bir dönüşüm geçirmişti. O zavallı, silik kızcağız gitmiş, insanların aklını başından alan çekici bir kadın gelmişti. Rafaello arzuyla ona baktı, sonra yavaşça üzerindeki örtüyü kaldırmaya davrandı. Magda’nın nefis vücudunu bir de yumuşak sabah aydınlığında görmek istiyordu.

Tam o anda örtünün altından minik, tombul bir el uzanarak elini yakaladı. Benji kahkahalarla gülerek örtünün altından çıkıverdi sonra. Rafaello somurtarak geri çekildi. Bu sabah sevişemeyecekleri açıktı, Benji oyun oynamak istiyordu. Hiç çekinmeden Rafaello’nun kucağına atlayıvermişti bile.

Magda, “Onu dizlerinde hoplatmanı istiyor,” dedi nihayet konuşabilerek. En azından Benji hakkında konuşabiliyordu; güvenli, tehlikesiz bir konuydu bu.

Rafaello Benji’yi hoplatırken, “Bunun gibi mi?” diye sordu.

“Evet, bu oyuna bayılır,” diye açıkladı Magda.

Rafaello bir süre daha Benji’yle oynadı. Benji zevkten dört köşe olmuştu, kahkahalarla gülüyordu. Sadece o değil ama, Rafaello da neşceyle gülüyordu. Magda bir an durup ikisini seyretti. Rafaello o kadar güzel görünüyordu ki... Yüreği sıcacık oldu. O kadar mutluydu ki ölebileceğini düşündü.

Bir süre sonra Magda, “Bu kadar yeter küçük yaramaz,” diyerek yataktan kalkacak oldu ama daha ilk hamlesinde, örtülerin altında

çırılcıplak olduğunu fark ederek kalakaldı. Neyse ki Rafaello ondan hızlı davranmıştı.

“Ben Benji’yi aşağı indireyim. Terasta olacağız, kahvaltı için gelsin sen de,” dedi Magda’ya.

Magda onlar gittikten sonra banyoya giderek aynadaki çıplak görüntüsüne baktı. Artık yeni bir vücut duruyordu karşısında. Sanki belinin kıvrımı belirginleşmiş, göğüsleri daha yuvarlaklaşmıştı. Magda bir mucizeye bakar gibi bakıyordu vücuduna. Hissettiği tatlı sızalar gece yaşadığı tecrübenin sahiçiliğini hatırlatıyordu ona.

Magda serin bir duş aldıktan sonra üstünü değıştirip aşağı indi. Gardrobundan açık mavi bir elbise seçmişti bu kez giymek için.

Rafaello ve Benji terastaydılar. Kahvaltı yaparlarken Rafaello, “Bugün ne yapmak istersin hayatım?” diye sordu.

Bu, tam da bir turiste sorulabilecek bir soruydu ama Rafaello’nun bakışlarından soruyu içtenlikle sorduğu ve cevabını beklediğini anlaşılıyordu.

Magda, “Sen nasıl istersen,” dedi. Sonra telâşla, “Senin ofise falan gitmen gerekmiyor mu?” diye sordu.

Rafaello başını sallayarak, “Daha sıkıcı bir şey düşünemiyorum,” diye cevap verdi.

Bu sırada Benji üç tekerlekli ufak bisikletiyle terasta turlayıp araba sesleri çıkarıyordu. Rafaello ona bakarken bir an durup düşündü.

Magda ölmek üzere olan bir kadının çocuğunu kendi çocuğu olarak kabul etmişti. Kimbilir bunun için ne çok bedel ödemişti! Sadece maddi zorluklara ya da çalışmak zorunda olduğu işlere değil, insanların ona yaklaşımlarına da hep tahammül etmek zorunda kalmıştı. Bunca fedakârlığın tek sebebi, ölmekte olan en yakın arkadaşının dileğini yerine getirmek ve onun hatırasını korumaktır.

Magda’yı bulduğu için çok şanslıydı. Onu, yaşam mücadelesi verdiği yerden çekip almış, kanatlarını çırparak güneşin keyfini çıkarmasını sağlamıştı.

Bu sırada minik bir el dizine konmuş, dikkatini çekmeye çalışıyordu. Benji kucağına gelmek istiyordu. Ufaklığı kucağına alırken onun masum sıcaklığının yüreğini sımsıcak yaptığını hissetti. Bu

sırada Benji ona ilgisini çoktan yitirmiş, masadaki ekmeklere uzanmaya uğraşıyordu.

Rafaello gülerек ona bir parça ekmek verdikten sonra, “Anlaşılan bugün yine denize gideceğiz,” dedi.

Günü daha iyi geçiremezlerdi gerçekten de.

“Biraz daha kahve?”

Magda başını sallayarak reddetti. Aslında gönlünün bir kısmı evet demek istiyordu, böylece biraz daha sakince oturabilirlerdi masada. Benji yukarıda uyuyordu, denizde o kadar yorulmuştu ki eve gelir gelmez uykuya dalmıştı.

“O halde yatma vakti,” dedi Rafaello yavaşça.

Magda boğulacak gibi oldu. Rafaello’nun ne istediğini çok iyi biliyordu çünkü kendisi de aynı şeyi istiyordu. Yeniden onun güçlü kollarını, yapılı vücudunu, dudaklarını, dilini hissetmek istiyordu. Sonra onu adım adım yine o muhteşem yolculuğa; bulutların üstüne çıkarmasını istiyordu.

Rafaello ona arzu dolu gözlerle bakarak, “Tüm gün bunu bekledim,” dedi. “Saatler geçmek bilmedi sanki. Seni şöyle ayağa kaldırıp sarılacağım, güzel dudaklarının tadına bakacağım anı sabırsızlıkla bekledim, hayal ettim.”

Dudakları birbirini bulduğunda Magda arzuyla içini çekti, cennete adım atıyordu yeniden.

Rafaello, “Gel hadi, gece başlasın,” dedi.

Rafaello’nun odasına girdiklerinde uzun uzun öpüştüler. Rafaello’nun her öpüşü Magda’nın benliğinde ayrı bir ateş yakıyordu. Rafaello’nun becerikli elleri, Magda’nın gıysilerini bir bir çıkarmaya başlamıştı bile.

Nihayet onu yavaşça yatağa yatırıp bacaklarını ayırdıktan sonra ona doğru eğilerek, “Mümkün olduğunca nazik davranacağım ama o kadar çok bekledim ki,” dedi.

Rafaello ona doğru eğilirken Magda da vücudunu yay gibi ona yaklaştırdı. Dudakları kenetlenmiş bir durumda, Rafaello ellerini Magda’nın meme uçlarında, karnında, tüm vücudunda gezdiriyordu.

Bir eli biraz daha aşağılara kayıp Magda'nın vücudunun merkezine, o en hassas noktaya dokundu. Magda bir haz iniltisiyle başını geriye attı. Rafaello onu biraz sonra yaşayacaklarına daha da hazırlamak için hafifçe onu okşamaya devam etti. Bir yandan, "Seni o kadar çok istiyorum ki..." diye mırıldanıyordu kulağına.

Magda alev alev yanıyordu sanki, kor gibi yanarak Rafaello'ya sarıldı. "Rafaello..."

"Evet, ismimi söyle, duymak istiyorum... İsmimi yüksek sesle söyle, şimdi!"

Rafaello Magda'yı tam uygun konuma getirdikten sonra vücutları bir anda kenetlendi. Magda onu tam bir teslimiyetle içine aldı, onun ritmine uygun bir şekilde hareket etmeye başladı. Onu daha da içine almak ister gibi bir yandan da tüm kaslarını zorlayarak onu sıkıştırıp bırakıyordu.

Rafaello inleyerek, "Dio! Neler yapıyorsun bana? Nasıl kendimi tutabilirim ki!" dedi. "Hadi, birlikte hayatım..."

Hızla Magda'nın içinde hareket ederken Magda'nın boğazından bir çığlık koptu. Aynı anda Rafaello da benzer bir haz çıığıyla ona karşılık verdi. Magda kalçalarını iyice kaldırmış, tüm kasları titriyordu. Başını geriye atmış, gözlerini sımsıkı kapamıştı. Arka arkaya gelen haz dalgalarının insafına bırakmıştı kendisini tamamen.

Tamamen birbirlerine aittiler. Magda ona sımsıkı sarılarak, pürüzsüz, kaslı sırtını okşadı.

"Rafaello! Rafaello..."

Magda artık tüm yaşadıklarının gerçek olduğuna inanmak üzereydi. Vücudu hâlâ zevk kasılmalarını yaşarken, Magda, Rafaello'nun en az onun kadar yoğun duygular yaşadığını görebiliyordu. Rafaello da onu en az kendisinin onu istediği kadar istiyordu.

Uzunca bir süre yanyana, konuşmadan yattılar. Konuşmalarına imkân yoktu sanki. Magda artık hayattan ve evrenden başka hiç bir şey isteyemeyeceğini düşünüyordu. Sadece bu anı tutmak, bu anın anısını hep içinde yaşatmak istiyordu.

Seni seviyorum...

Kelimeler yüreğinden koparak dudaklarında belirdi ama bir o kadar da sessiz kelimelerdi bunlar. Magda'nın benliğinde, hücrele-

rinde hissettiği ama seslendiremediği kelimelerdi.

Seni seviyorum...

Tıpkı gizli bir vaat gibi, gizli bir hediye gibiydi bunu düşünmek bile.

“Rafaello! Yapma, birisi görebilir!”

“Kim görecektir? Kilometrelerce civarda kimse yok.”

“Ne bileyim, çobanlar, çiftçiler, tatilciler...”

Rafaello sırtıttı. “Etrafta seni elimden kurtaracak kimse yok hayatım.”

Sonra olduğu yerde yuvarlanıp Magda’yı sırt üstü kilimin üzerine yatırdı, böylece onun üstüne çıkmıştı. Gerçekten de, kestane ağaçlarının gölgelediği, deniz kenarında çok ıssız bir yerdi burası. Rafaello, Magda’nın ellerini birer birer başının arkasında yere sabitleyerek ona baktı.

“Kimse seni elimden kurtaramaz,” diye tekrarladı.

Magda çaresizce ona bakarak, **“Kurtulmak isteyen kim?”** diye sordu.

Rafaello, *“Bene! İşte duymak istediğim sözler,”* dedikten sonra onu uzun uzun öptü. Sonra bir an durup geriye çekildi, gülümsedikten sonra onu öpmeye devam etti. Magda’nın içinde yeniden onunla sevişme arzusu alevlenmişti.

Tüm sabahı yatakta geçirmişlerdi oysa. Magda uyandığında Rafaello’yu yanında göremeyince şaşırılmıştı ama ondan çok daha erken kalkmış, Benji’yi Maria’ya emanet etmeye gitmişti. Döndüğünde, Maria’nın Benji’yi yeğenlerine götüreceğini söyledi Magda’ya.

Sonra yatak odasına kapanmışlar ve Rafaello bir gün önce yapmak istediği ne varsa hepsini yapmış, Magda’yla defalarca sevişmişti. Magda o kadar yoğun duygular içindeydi ki artık hücrelerine ayrıldığını hissediyordu.

Nihayet öğleye doğru Rafaello yataktan kalkıp güne başlamaları gerektiğini bildirmişti. Galiba güne birlikte duş alarak başlamak pek parlak bir fikir değildi, hayatlarının belki de en uzun duşunu almışlardı.

Şimdiyse açık havada sevişiyorlardı. Magda, Adem ve Hava gibi olduklarını düşündü bir an. Cennet bahçesinde olmalıydılar.

Rafaello'ya aşıktı. Başka türlü mümkün değildi, bu aşka karşı koymak Magda'nın gücünü çok aşıyordu. Yüreği bu aşkın coşkusuyla dolup taşsa da içten içe bunu talep etmeye hakkı olmadığını düşünüyordu Magda.

Rafaello'nun ona karşı tavırlarının neden değiştiğine anlam veremiyordu, belki de farklı olana duyulan basit bir meraktan kaynaklanıyordu bu değişiklik. Yine de ne olursa olsun Magda bu durumun süremeyeceğinin farkındaydı. Bu rüyanın sona erme zamanı elbette gelecekti.

Tüm bunların farkında olmasına rağmen hiç bir şey umurunda değildi. Kestane ağaçlarının gölgesinde, Rafaello'nun altında uzanmış, onun muhteşem vücudunun ağırlığını hazla hissederken, her şeyin sona erecek olmasına aldırmıyordu.

Birden Rafaello ağırlığını bir dirseğine vererek onun gözlerinin içine baktı. Magda bir an için onun düşündüklerini anlayacağından korktu. Rafaello bir ot parçasını onun yanağında gezdirince gülümsedi.

“Neden gülümsüyorsun?” diye sordu Rafaello.

Magda kısaca, “Çünkü çok mutluyum,” dedi.

Rafaello da keyifle gülümsedi.

“Ben de öyle hayatım, ben de öyle.” Sonra Magda'yı hafifçe öperek, “Hem de çok mutluyum,” dedi.

Uzun bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar, birbirlerinin gözünün içinde kayboldular. Daha biraz önce vücutları bir araya gelmiş, birlikte tutku ve arzu dolu bir yolculuğa çıkmışlardı. Şimdi o yolculuktan, daha sakin, daha huzurlu bir yere dönüyorlardı. Birbirlerinin gözünün içine bakarlarlarken Magda bir an, Rafaello'yla çok güçlü bir bağ paylaştıklarını hissetti.

Derken Rafaello'nun bakışları o noktadan ve Magda'dan uzaklaştı, hafifçe bulutlandı. Magda bu bulutların ne sebebinin anlayabilmiş ne de adını koyabilmişti. Yüreğinin derinliklerinde ufacık ama onu çok rahatsız eden bir sıkıntı olarak kalacaktı onlar.

Magda'nın besleyebileceği en ufak umut da böylece yok olup

gitmişti.

Ertesi gün pikniçe Benji'yle birlikte gittiler. Rafaello anne oğulun keyifle oynamalarını izlerken bir gün önceki güzellikleri yaşamayacaklarına hayıflansa da hep birlikte çok güzel vakit geçirdiler. Villaya döndüklerinde güneş batmak üzereydi.

Rafaello, neredeyse eve girer girmez Benji'yi Maria'ya bıraktıktan sonra Magda'nın elini tutarak, "Hadi," dedi ve yukarı doğru yöneldi.

Magda, Maria'nın gözlerine doğrudan bakamayarak Benji'nin başını okşayıp uslu durmasını söyledi. Maria, "O her zaman uslu bir çocuk," dedi. Kadının sesinde bir onay havası vardı.

Magda, Maria'nın sadece Benji'nin uslu durmasını değil, Rafaello'yla yaşadıklarını da onayladığının farkındaydı. Rafaello'nun sayesinde çirkin ördek yavrusundan mevcut durumuna dönüşmesini de gözleri parlayarak onaylamıştı Maria. Bu yaşlı ve çok şey bilen kadının onu böyle onaylaması Magda için çok değerliydi.

Magda bunun sebebini anlayabiliyordu. Zavallı Maria, ikisinin arasında bir şeyler yaşandığını; bu tuhaf ve geçici evliliğin gerçek olduğunu düşünüyordu.

Oysa gerçekler böyle değildi. Magda benliğinin ta en derinliklerinde, zihninde ve ruhunda, gerçeklerin böyle olmadığını biliyordu. Banyodan sızan ışıqla bronz bir heykel gibi görünen Rafaello ona yaklaşıırken, onun kendisini sadece beklenmedik bir haz fırsatına kaptırdığının farkındaydı. Çirkin ördek yavrusunun kuğuya değilse bile güzel bir kuşa dönüşmesi karşısında şaşkına dönmüştü, hepsi bu.

Şimdi gerçekten de arzusun kanatlarıyla uçuyordu Magda. Rafaello onun güneşten ısınmış tenine tutkuyla dokunup kulağına İtalyanca kelimeler fısıldarken kalbinin erimemesi mümkün değildi.

Daha sonra Rafaello onu kendisine çekerek sıkıca sarıldığında Magda da başını onun göğsüne koydu. Rafaello dalgın dalgın onuns saçlarıyla oynuyordu. Konuşmuyorlardı ama Magda'nın düşünebileceği en huzurlu anlardan biriydi bu.

Evde vakit geçirmek çok hoşlarına gidiyordu. Sabahları terasta uzun uzun kahvaltı yaptıktan sonra biraz odalarına çekiliyorlar, sonra biraz havuzda vakit geçiriyorlardı. Benji en fazla bu havuz faslını seviyordu, yakında yüzmeyle bile başlayabilirdi.

Arada sırada villanın arkasında, selvi ağaçlarıyla kaplı alanda yürüyüşe çıkıyorlardı. Magda, Londra'nın sağık, taş kaplı dünyasından sonra bu ıtır kokulu, yemyeşil dünyada kendisini çok mutlu hissediyordu. Bu yürüyüşleri sırasında Rafaello'yla sohbet ediyorlar, Rafaello küçükken bu civarda ne yaramazlıklar yaptığını anlatıyordu gülerek.

Magda onun en çok gülüşünü seviyordu. Dışarıdan bakıldığında mümkün değilmiş gibi duruyordu ama Magda içten içe onun da kendisinininkilere benzemese de çok büyük acılar çektiğini, zorluklarla mücadele ettiğini anlayabiliyordu. Yüzüne yapışmış gibi duran o ciddi ifade anlatıyordu Magda'ya bunları.

Magda, acılarla büyümüş insanların içtenlikle gülmesinin ne kadar zor olduğunu da iyi bilirdi. O yüzden, orman yürüyüşlerinde ya da evde kahvelerini içip sohbet ederlerken Rafaello komik bir şeyler anlatıp güldüğünde onun acılarını azaltmış gibi mutlu hissediyordu kendisini.

Ertesi akşam birlikte yemeğe çıktılar. Rafaello, vadiye tepeden bakan çok şık bir restoranda yer ayırtmıştı. Magda mavi ipek elbisesi ve boynundaki pırlanta kolyesiyle kendisini prensesler gibi hissediyordu.

Aslında kendisini prenses gibi hissettiren şey kıyafet ya da mücevherler değil, sevdiği adamdı; Rafaello'ydu. Öte yandan Magda prenseslerin sadece peri masallarında olduğunu farkındaydı. O sadece, yüreği ağzında gece yarısını bekleyen Sindrella'ydı.

Saatin ne zaman gece yarısını göstereceğini henüz bilmiyordu. Rafaello'nun ondan daha ne kadar süreyle etkilenip hoşlanacağını da bilmiyordu. Sadece günün birinde Rafaello'yu birisinin arayacağını, e-posta göndereceğini ya da babasının çıkıp gelmesiyle birlikte Rafaello'nun olayların nasıl bu hale geldiğini hatırlayıp ona göre davranacağını biliyordu.

Bu gerçekleştiğinde Magda'ya sadece eşyalarını toplayıp çocuğunu kucaklayarak gitmek kalıyordu. Bunu yaparken sadece, kalbini avucuna bıraktığı Rafaello'nun gözlerine son bir kez uzun uzun bakmak isteyecekti.

“Ne oldu?”

Rafaello onun keyfinin katđını fark etmişti. Magda kendisini zorlayarak gülümsedi. “Hiç bir şey, sadece İngiltere'dekiler için üzülüyordum. Dn bir gazetede, bu Temmuz ayının çok yağışlı geçtiğini okudum.”

Rafaello gülümseyerek, “Yağışlı İngiliz yazlarını boş ver, pırıl pırıl Toskana yazlarına bak sen!”

Magda şarap kadehini masaya koyarken, “Bu yazı asla unutmayacağım Rafaello, her şey için çok teşekkür ederim sana,” dedi.

Rafaello'nun gözlerinde bir an bir pırıltı belirdi. Başını hafifçe eğerek, “Benim için biz zevkti hayatım, hâlâ da yle...” Sonra uzanıp Magda'nın elini tuttu, parmaklarına bir öpücük kondurdu. Öpücük yumuşacıktı ama Rafaello'nun bakışlarındaki ifade daha da yumuşaktı.

Magda bir an kalbinin durduğunu sandı. Sonra yine aynı şey oldu ve Rafaello'nun bakışları bulutlandı.

“Yarın sana Firenze'yi gezdireceğim,” dedi Rafaello.

Yemek boyunca Magda'nın yüreğindeki ağırlık hiç kalkmadı.

Floransa muhteşemdi. İtalyan Rönesansının izlerini etraftaki onlarca heykel ve freskoda izlemek Magda'nın başını döndürmüştü. Yine de canını sıkan bir şey vardı. Uffizi'deki tarihi eserleri incelerken Lucca'daki o büyülü günü özlediğini fark etmişti. O gün bambaşka birisi olmuştu ve Rafaello ona hayranlıkla bakıp durmuştu.

Magda, canının sıkıldığını Rafaello'ya hissettirmemek için elinden geleni yapıyordu. Bu yüzden sürekli gülümsüyor, Rafaello'yu izliyor, mümkün olduğunca ona yakın yürümeye çalışıyordu.

Hem dinlenmek hem de kahve içmek için sokak kafelerinden birine oturdular bir ara. Magda bir yandan kahvesini içiyor, bir yandan insanları seyrediyordu. Rafaello bir koluyla ona sarılmıştı.

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

O sırada birisinin onlara seslendiğini duydular. “Rafaello! *Ciao!*” Lucia’ydı bu. Yanında dolgun dudaklı, kıvrıkcık saçlı genç bir ada vardı.

Rafaello onu kibarca selamladıktan sonra Lucia hemen Magda’ya döndü.

“Toskana’nın keyfini çıkarıyorsundur umarım?”

Magda başıyla onaylamakla yetindi.

Lucia başını hafifçe Rafaello’ya çevirerek, “Sanırım sadece Toskana’nın keyfini çıkarmıyorsun,” dedi.

Magda, Lucia’nın imasını anlamamış gibi yaparak Rafaello’nun kolundan sıyrıldı, hafifçe gülümsedi.

Lucia kayıtsızca omuzunu silkerek, “Keyfini çıkarabildiğin kadar çıkar hayatım,” dedi. “Şimdi gitmem gerek, Carlo bana en son tablosunu gösterecek.”

Sonra genç adamın koluna girdi, salınarak yanlarından uzaklaştı. Rafaello onları gözden kaybolana kadar izleyip, “Bir de onunla evlenebileceğimi hayal ediyordu bu kadın!” dedi.

“Pek senin için yanıp tutuşuyor gibi görünmüyor,” dedi Magda. Gerçekten de Lucia yanındaki genç aşığıyla son derece mutlu görünüyordu.

Rafaello, gözlerinde aniden beliren bir pırıltıyla, “Ya sen hayatım, benim için yanıp tutuşuyor musun?” diye sordu.

Soru o kadar ani olmuştu ki Magda bir an ne diyebileceğini bilemedi; Rafaello’yla göz göze gelmeye cesaret edemeyerek başını önüne eğdi.

Bunun üzerine Rafaello başını iki yana sallayarak, “Hayır, senin benim için yanıp tutuşmanı istemem,” dedi.

Rafaello’nun sesinde, Magda’nın daha önce hiç duymadığı bir tını vardı. Bu onun için bir uyarı olmalıydı. Bakışlarını meydanın ilerisindeki kiliseye doğru çevirdi.

Yüreğinde müthiş bir ağırlık vardı.

Magda ertesi sabah uyandığında yatakta yalnızdı. Tuhaf bir sezgiyle, bir şeylerin yolunda gitmediğini düşündü. Rafaello pence-

renin önünde durmuş, yemyeşil vadi manzarasını seyrediyordu. Sırtı Magda'ya dönüktü ama Magda üzerindeki takım elbiseyi tanımişti, evlendikleri gün giydiği, ona çok ciddi ve profesyonel bir hava veren elbiseydi bu.

Rafaello onun kıpırdadığını hissederek ona döndü.

Önce, "Magda?" dedi soran bir tonla. Pencereden giren güneş ışığı Rafaello'nun uzun, biçimli vücudunun etrafından kontür gibi geçerek müthiş bir etki yaratıyordu. Rafaello, Magda'nın gerçekten uyandığını görerek yatağa yaklaştı. Yeni duş almış ve tıraş olmuş, tam iş adamı kılığına bürünmüştü.

"Benim Roma'ya gitmem gerekiyor. Yönetim kurulu bugün toplanıyor ve mutlaka orada olmalıyım."

Sesi çok uzak ve mesafeli geliyordu. Magda'nın tanıyıp tüm kalbiyle sevdiği o Rafaello binlerce kilometre uzağa gitmiş gibiydi. Şimdi karşısında onu bir iş için tutup, ona para ödeyen o iş adamı vardı. Magda bunu bekliyordu ama o sabah değil; o kadar erken değil. Saatin gece yarısını vurmasına, arabasının balkabağına dönüşmesine daha çok yok muydu!

İçinde fırtınalar kopmasına rağmen, hiç bir şey olmamış gibi, bir dirseğinin üzerinde doğrularak, ifadesiz bir sesle, "Tabii, elbette," demeyi başardı Rafaello'ya.

Rafaello ona bakmaya devam ediyordu. Kaşlarını hafifçe çattıktan sonra, "Döndüğümde konuşmamız gerek," dedi birden. "Anlıyor musun hayatım?"

Magda başını sallayarak anladığını belirtti. Boğazına bir düğüm oturmuş, yutkunamıyordu. "Evet."

Rafaello gergin bir yüz ifadesiyle, "Günlerdir rüyada gibi yaşıyoruz..."

Magda boğazı parçalanarak, "Evet," diyebildi.

Rafaello'ya duygularını belli etmemeye uğraşıyor, ona dümdüz bakmaya çalışıyordu. Rafaello ona sıkıntılı bir şekilde uzun uzun baktıktan sonra birden yüzündeki ifade değişti, bir anlığına yeniden Magda'nın sevdiği, onu kollarında cennete taşıyan o eski Rafaello geldi.

"Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, emin ol,"

dedi Rafaello. Sonra saatine bakarak homurdandı.

“Gitmem gerek.”

Eğilip Magda’nın dudaklarına aceleci bir veda öpücüğü kondurduktan sonra gitti.

~ ONUNCU BÖLÜM~

MAGDA, Benji'yle birlikte havuzda zaman öldürüyordu. Canı çok sıkındı. Rafaello, paylaştıkları rüyanın bittiğini, artık gerçeklere dönmeleri gerektiğini daha net ifade edemezdi. Zihninde Rafaello'nun sözleri yankılanıp duruyordu. *Döndüğümde konuşmamız gerek.*

Zihninde yankılanan sadece bu sözler değil, mutluluğunun cennate çanlarıydı. Rafaello'nun döndüğünde onunla ne konuşacağını tahmin etmesi için Magda'nın müneccim olması gerekmiyordu. Rafaello, ait olduğu dünyaya dönüyordu. Başarılı bir iş adamı olarak, Magda'nın asla bir parçası olmadığı apayrı bir dünyaya aitti o.

Tüm bunların olacağını çok önceden öngörmüş olmak Magda'nın acısını azaltmıyordu. O kadar üzgündü ki, yüreğine tonlarca ağırlık çökmüş gibi hissediyordu.

Birden havuzla ev arasındaki taş patikada yankılanan topuk seslerini duyarak irkildi. Başını çevirdiğinde Lucia'yı görerek donakaldı. Bu kadının ne işi vardı burada? Magda'nın içinden bir ses, Lucia her neden geldiyse de bunun pek hayırlı olmadığını söylüyordu.

Lucia sesi titreyerek, "Magda, sana kötü haberlerim var," dedi.

Magda kadının yüzünde her zamankinin tersine fattan değil, büyük bir üzüntü ifadesi olduğunu fark etti.

“Enrico kalp krizi geçirdi!”

Magda bir an nefesini tuttu, sonra Benji’yi kenara bırakarak, oturmakta olduğu şezlongtan kalktı.

Diğeri anlatmaya devam etti. “Hastaneye kaldırılmış. Rafaello da yanında. Kurtulup kurtulamayacağını bilmiyorlar...” Lucia hıçkırıklara boğularak daha fazla konuşmadı.

Magda ne diyeceğini bilemeden öylece duruyordu. Sadece Rafaello için çok üzülmüştü, onun için büyük bir felaketti bu.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı. Sonra bir nefes alarak, anlamsız olduğunu bilmekle birlikte, söylemek zorunda olduğunu hissederek, “Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

Lucia ona baktıktan sonra başını evet anlamında salladı.

“Bunu benim için söylemek çok zor aslında,” diye söze başladı. “Asla düşmanlık hisleriyle söylemediğimi anlamamı isterim ama şu anda yapabileceğin en iyi şey gitmek olacak.”

Magda bir an Lucia’nın, onun Roma’ya, Rafaello’nun yanına gitmesini kastettiğini düşündü ama sonra aniden, gitmesi beklenen yerin orası olmadığını anladı. Kalbine bir bıçak saplanmıştı sanki.

Lucia sıkıntılı bir ifadeyle ona baktı. Uygun kelimeleri bulmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

“Enrico’nun Rafaello’ya ihtiyacı var, tıpkı Rafaello’nun Enrico’ya ihtiyacı olduğu gibi. Bir zamanlar düşünmüştüm ki...” Bir an tereddütle durduktan sonra sözlerine devam etti. “Bir zamanlar, baba oğlu bir araya getirmenin yolunun Rafaello’nun benimle evlenmesi olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Rafaello babasının onu kontrol etmeye çalışmasına karşı çıktı, buna izin vermedi. Onun, babasının onu yola getirmeye çalışmasından kurtulmak için neler yaptığını en iyi bilen kişi sensin.”

Magda sessizce Lucia’yı dinliyordu.

“Ama şimdi Enrico ölebilir. Baba oğul barışmak zorundalar.” Lucia, Magda’nın gözlerine dimdik bakarak, “Eğer sen burada olursan barışamayacaklar, bunu anlamak zorundasın,” dedi.

Magda’nın yüreğine saplanan bıçak sanki daha derinlere iniyor-

du. Yine de, çektiği tüm acıya rağmen Lucia'nın sözlerinde bir haklılık payı olduğunu görebiliyordu.

"Eğer hayatta kalırsa Enrico'ya, senin gittiğini söyleyebilmeliyim. Böylece oğluyla barışacaktır."

Magda bu kadar acıya nasıl dayanabildiğini anlayamıyordu. San ki ıstırabı yüzünden okunuyormuş gibi Lucia bir kez daha, bu kez daha yumuşak bir sesle konuştu.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum. Kuzenime aşık olduğunun farkındayım. Hayır, bunu inkâr etme boş yere. En başından beri böyle olacağı belliydi. Hem, nasıl aşık olamayabilirdin ki? Senin için Rafaello beyaz atlı prensin ta kendisi. Bunu söylememden hiç memnun kalmayacaksın ama bana sorarsan asıl hata Rafaello'da; seni öpüşleriyle uyandırmaması gerekiyordu. Burada ilk geldiğinde ona karşı böyle hislerin yoktu. Şimdiyse..."

Lucia içini çekti. "Ah, Rafaello hiç bir zaman anlamıyor, anlamadı. Hayatı boyunca kızlar ona aşık oldu. Rafaello onlara kötü davranmak istemiyor aslında ama neler olup bittiğini göremiyor."

Magda nefesini tutmuş, ıstırabının geçmesi için dua ediyordu.

Lucia omuzunu silkererek devam etti. "Onunla evlenseydik evliliğimizin yürüyeceğinden bu yüzden çok emindim ben. Bizim evliliğimiz yürürdü çünkü ona aşık olmayacak kadar iyi tanıyorum Rafaello'yu, bu yüzden beni asla incitemezdi."

Sonra tekrar Magda'ya baktı, bakışlarında kötü bir ifade yoktu. "Yaşadıklarınızın ona bir şey ifade ettiğini düşünmemişsinizdir umarım. Bu kısa maceranın sonsuza dek süreceğini düşünmüş olamazsın, değil mi?"

Magda oraya yığılıp kalacağından korktu bir an. Sinsi bir acı tüm vücudunu ele geçirmiş gibiydi. Yine de tüm gücünü toplayarak, "Böyle çekip gidemem hemen," dedi. "Rafaello henüz gitmemi istemiyor olabilir."

Daha bunları söylerken bile kendisini kandırdığını biliyordu aslında. O anda Rafaello'nun en son düşüneceği şey kendisiydi herhalde, doğal olarak babasının sağlığıyla ilgileniyor olmalıydı.

Lucia çantasından bir kağıt parçası çıkarıp Magda'ya uzattı.

"Rafaello bunu sana vermemi istedi." Sesi gergin çıkmış ve

Magda'nın yüzüne bakmamıştı kağıdı uzatırken. Magda kağıda bakınca sebebini anladı.

Bu, on bin avroluk bir çekti. Magda çeke bakakaldı. Rafaello'nun siyah mürekkeple atılmış, güçlü hatlı imzasına bakarken kâhın hücrelerinden çekildiğini hissediyordu.

Lucia yine bir şeyler söylüyordu. Magda onu dinlemek için kendisini zorladı ama asıl duyduğu şey benliğinde hissettiği, sağır edici sessizlikti.

"Rafaello dedi ki," diye devam etti Lucia. "Seninle daha sonra görüşüp her şeyi yoluna koyacakmış. Ne var ki şu anda babasıyla ilgilenmesi gerekiyormuş. Senin bunu anlayacağını umduğunu da söyledi."

Lucia yavaşça sustuktan sonra, "Üzgünüm hayatım," dedi. "Görüyorsun işte, senin ona karşı neler hissettiğini hiç anlamamış bile. Onun için evlilik, resmi bir sözleşmeden başka bir şey değildir."

Magda bir şey söyleyemeden sustu.

Lucia, "Afedersin, seni daha fazla kırmak istemem ama buraya havaalanına giderken uğradım, Roma uçağını yakalamam gerek. Bir an önce Enrico amcanın yanına gitmem, hâlâ hayattaysa onu görmem gerek."

Lucia'nın sesi, Magda'nın o haliyle bile anlayabileceği kadar gergin çıkıyordu. "Yani, eğer hazırlanman çok uzun sürmeyecekse, seni havaalanına ben bırakabilirim. Rafaello senin uçak biletini ayarlamamı istemişti benden," dedi.

Bir an acıyarak Magda'ya baktı. Magda orada öylece durmaya devam ediyordu. Etrafında olup bitenlerin, hatta bacağına sarılmaya çalışan Benji'nin bile farkında değilmiş gibi duruyordu.

Lucia, en az bakışındaki kadar acıma hissiyle dolu bir sesle, "Oyalanmamakta fayda var," dedi.

Yağmur yağıyordu. Yağmur damlaları karavanın sac tavanını ve pencere camlarını döverken Benji huzursuzca Magda'ya sokuldu.

Magda, "Biliyorum hayatım, korkunç bir yağmur bu," dedi onu yatıştırmaya çalışarak. "Belki yarın güneşli olur."

Ani bir rüzgâr karavanı salladı. İçerisi eski eşyalarla dolu, berbat bir yerdi. Zaten bu durumda olduğu ve her tarafı döküldüğü için, Magda bir aylığına gayet ucuza kiralamayı başarmıştı.

Magda, onları bekleyen günleri düşününce ürperdi. Güney sahilinin Benji'yi yetiştirip büyütmek için uygun bir yer olacağını umuyordu. Londra'da yapabileceği bir şey yoktu. Ufak odaları başkasına verilmiş, işini kaybetmişti.

Buradan başka gidecek bir yerim yok.

Öfkeyli bu kötü düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Bunlar doğru değildi. Hiç bir yere gidemese bile Benji hâlâ yanındaydı. Benji'nin başını okşayarak oyuncak kutusundan yapboz parçalarını çıkardı. Üzücü anıların canlanmasına izin vermeyecekti.

Geldiklerinde gitmek bilmeyen, yıkıcı derecede güzel anılardı aslında bunlar. Rafaello'yu bir an bile aklından çıkaramıyordu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi Rafaello, ona hayran olmamak mümkün değildi. Sonra Rafaello'nun onu kollarına alması, gülümsemesi, onu öpmesi aklına geliyordu hep. Kaygısızca sevişmelerini çaresizlikle özlüyordu.

En başından beri bildiği bir sonun onu bu kadar yıkmasına izin vermemeliydi. Yine de ne kadar engel olmaya çalışırsa çalışsın anılar bir yolunu buluyor, ördüğü duvarı tuğla tuğla delip geçiyordu. Her biri yüreğini bıçak gibi deşiyordu sonra.

Son görüşmelerindeki bir anı da hiç unutamıyordu. Rafaello durup ona bakmış ve, *'kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim'* demişti.

Magda onun sözünü tuttuğunu görüyordu. Rafaello onun, İtalya'dan sağsalım, cebinde parayla ayrılmasını sağlamıştı. Magda onunla zaten para için evlenmemiş miydi? Benji'ye bakabilmek, bir ev alabilmek için ihtiyacı olan para için evlenmişti onunla, aşık olduğu için değil.

Rafaello'nun Lucia'yla gönderdiği çeki bozduurmamak için iki hafta direnmiş, nihayet çaresiz kalarak bozduarmıştı çeki. O vakte kadar, Lucia'nın birinci sınıfta ayırttığı uçak biletini ekonomi sınıfına çevirerek havayolları firmasından aldığı iade parayla geçinmeyi başarmıştı. Heathrow'da değil, Gatwick'de inmiş, güney sahiline

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

giden bir trene atlamıştı. Burada da bu karavan kampını bulmuştu. Yaz yağışlı geçtiği için kalacak epey yer vardı kampta neyse ki.

Şimdiyse, bozdurduğu çekin parasıyla bu karavanı almayı, kendisi ve Benji için bir cv haline dönüştürmeyi planlıyordu. Elbette ahım şahım bir yer olmayacaktı ama hiç değilse ikisinin de başlarını sokabilecekleri bir sığınakları olacaktı. Rafaello'nun ona vermeyi vaat ettiği, uğruna anlaşmalar yaptıkları parayı ise asla almayı düşünmüyordu.

Tüm giysileri ve mücevherleri de geride bırakmıştı zaten. Hem, o kıyafetler buradaki hayatına pek de uygun değildi. Magda kendi kendine acı acı gülümsedi.

Sadece anılarını beraberinde getirmişti. Hayatı boyunca yüreğinde saklayacağı rüya gibi anılarını...

Benji'yle kumsala inmişlerdi. Benji eğilip ıslak çakıl taşlarını topluyordu. Ayaklarında yağmur botları, sırtında ise su geçirmez bir mont vardı. Batıdan esen rüzgârla birlikte yağın yağmur, Magda'nın içini ürpertiyor, yanaklarını ıslatıyordu. Damlalar yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı, net göremiyordu.

Önlerindeki İngiliz Kanalı'na baktı. Biraz ileride bir petrol tankeri ağır ağır doğuya doğru ilerliyordu. Bugün ortalıkta hiç tekne yoktu. Sahil de boştu zaten, kimse gelmemişti deniz kenarına. Magda da daha fazla içeride kalmaya tahammül edemediği için atmıştı canını dışarı. Benji de karavanda çok sıkılmış, hiç bir şeyle oyalanamaz olmuştu. Magda mutsuzdu, yaşlılar gibi kemikleri sızlıyordu.

Gün geçtikçe gerçekler canını daha fazla yakmaya başlıyordu. Rafaello hayatından tamamen gitmişti. Hayatına girdiği gibi, aniden gitmişti ve Magda bir daha onu hayatının sonuna kadar görmeyecekti.

Magda kendisini toparlamaya çalıştı. Böyle dağılmaya hakkı yoktu. Benji'yi düşünmeli, onun sağlığının ve kendi gücünün yerinde olması için çalışmalıydı. Her şeyden önce kendisine bir ev yaratmalıydı. Karavanı nasıl yoluna koyabileceğini düşünse daha iyi olacaktı. Açık hava ve kapısının hemen önündeki sahil, Benji'ye çok iyi

gelecekti.

Hem burada hiç yağmur altında durup, rüzgârı hissedebilir, güne, İtalya'ya doğru yüzünü çevirebilirdi. Yanakları sadece yağmur damlalarıyla değil, göz yaşlarıyla da sıırıslam olmuştu.

Benji yerden bir taş daha alıp var gücüyle denize fırlattı. Taş ufak bir sesle denize gömüldü. Benji sıkılmaya başlamıştı, arkasını dönüp başka bir tarafa yürümeye başladı.

Magda da onun peşinden gitti. Anorağına sıkı sıkı sarılmış, yüzünü, asla dinmeyecekmiş gibi yağın yağmura vermişti. Yağmur damlaları yüzünü dövüyor, botları çakılların üzerinde gıcırtilı sesler çıkarıyordu. Saçları rüzgârdan dağılmıştı. Tekrar toplamak için ellerini ensesine götürdüğünde birden durdu, ileriye baktı.

Çakıllı kumsalda tek başına duran birisi vardı. Kıpırtısız bir şekilde, yüzünü onlara dönmüş, duruyordu.

Magda gözlerini kırıştırdı, tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti kumsaldaki yabancı.

Uzanıp Benji'nin elini tuttu. Kumsaldaki adam onlara doğru yürümeye başlamıştı. Magda gözlerini ayıramadan ona bakıyordu.

Zaman yavaşlamıştı. Zaman neredeyse durmuştu. Yağmur durmuştu, rüzgâr durmuştu. Dünya durmuştu sanki.

Magda'nın kulaklarında yoğun bir sessizlik yankılanıyordu. Benji'nin elini sıkıp onu çekiştirdiğini hissetti ama tepki vermedi. Tepki verebilecek durumda değildi. Ayakları taş kesilmişti sanki, kıpırdıyamıyordu.

Nefes de alamıyordu. Ciğerlerindeki tüm hava boşalmıştı.

Adam onlara yürümeye devam etti.

Magda adamın yüzünü seçtiği an ölebilirdi. Benji o anda elini ondan kurtarıp neşeyle adama doğru koştu.

"Ra! Ra! Kucak!"

Rafaello gülümseyerek Benji'yi kucağına aldı. "Selam Benji."

Sonra Magda'ya, yüreğinin derinliklerine işleyen bakışlarla baktı.

"Eve dön," dedi. Serbest elini ona uzatarak, "Eve dön hayatım," diye tekrarladı.

Magda kıpırdıyamıyordu. Sadece, "Anlamıyorum," diye fısılda-

yabildi.

Rafaello'nun dudakları kıvrıldı. "Ben de anlayamamıştım," dedi. "Roma'dan döndüğümde sen çoktan evden ayrılmıştın. Maria bana senin sabah erkenden gittiğini söyledi ama buna hiç bir anlam vere-medim. Sonra Maria, çok yardımsever bir ziyaretçimizin seni havaa-lanına bıraktığını söyledi."

Rafaello'nun yüzü öfkeyle karardı. "Seni havaalanına bırakan bu çok yardımsever bir ziyaretçimizin kim olduğunu öğrenince düğüm çözüldü, taşlar yerine oturdu." Gözlerini öfkeyle açıp kapayarak, "O anda her şeyi anladım," dedi.

Magda rüzgârda sallanıyordu. Rafaello'nun sesi içine işliyor, yü-reğinde yankılanıyordu.

"Baban nasıl oldu?" diye sordu güçlülle.

"Babam mı? Ah, çok iyi." Rafaello'nun sesi çok hüzünlüydü. "Eğer bunu duymak seni memnun edecekse, hiç geçirmedığı kalp krizinden kurtuldu, tamamen iyileşti."

Magda ona bakakaldı.

Rafaello, "Babam sapaşğlam, sağlığı tamamen yerinde. Anla-mıyor musun, Lucia sana yalan söylemiş"

"Neden?"

"Neden mi? Elbette senden kurtulmak için!"

Magda yutkundü. Konuştuğunda sesi acıyla çıkıyordu. "Bu kadar uğraşmasına gerek yoktu aslında, bir gün daha beklese bunlara hiç gerek kalmayacaktı."

Rafaello kaşlarını çattıktan sonra Benji'yi dikkatlice yere bıraktı. "Anlayamadım, ne demek istiyorsun?"

Magda kendisini zorlayarak, boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "Sen zaten beni uyarmıştın, daha o sabah, beni göndereceğini söy-lemiştin."

Rafaello. "Sen neden söz ediyorsun?" dedi şaşkınlıkla.

Magda onun öfkelendiğini görerek şaşırdı. "O sabah, döndüğün-de konuş-mamız gerektiğini söyledin. Aslında ne demek istediğin çok açıktı."

Rafaello tamamen ifadesiz bir yüzle ona baktıktan sonra çok dik-katli bir şekilde, "Söyle bana hayatım, o sabah ne demek istemişim

ben?” diye sordu.

Magda ellerini anorağının cebine sokup bir kez daha kanala doğru baktı. Hayatında yaşadığı en zor anlardan birisiydi bu.

“Rafaello, lütfen... İnan bana, bana ne kadar iyi davranmaya çalıştığımı biliyorum. Sihirli bir değnek dokunmuş gibi olağanüstü bir rüya yaşattın bana. Ne var ki bundan daha fazlasını beklemem gerektiğini de başından beri biliyordum ben. Lütfen inan bana.” Bir an durup yutkunduktan sonra devam etti. “Daha o gün, Floransa’da bunun sinyalinı vermiştin aslında. Senin için yanıp tutuşmamı istemediğimi söylemiştin. O anda her şeyi tam bir netlikle anladım zaten.”

Rafaello gözlerini ondan ayırmamıştı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Magda bu ifadenin anlamını çözemesi de doya doya Rafaello’ya bakmak istiyordu. Onun güzel gözlerini, biçimli burnunu, yüz hatlarını, heykel gibi oyulmuş dudaklarını zihnine iyice kazımaya çalıştı.

“Anladın demek?” Rafaello’nun sesi dümdüz çıkmıştı. Benji onu çekiştirip bir deniz kabuğu uzattı bu sırada Rafaello’ya. Rafaello kabuğu alıp çocuğa bir şeyler mırıldandı. Bir süre dalgın dalgın kabuğu elinde çevirip durduktan sonra yeniden Magda’ya bakıp, “Anladın demek, öyle mi?” diye tekrarladı.

Sonra gerilip, kabuğu tüm gücüyle denize fırlattı. Benji’nin ağzı hayranlıktan açık kalmıştı. Hemen o da bir çakıl taşını denize fırlatmak için yanlarından uzaklaştı.

Böylece çevrelerinde onların nasıl büyük bir özlemle öpüştüğünü görececek kimse kalmamıştı.

Magda yine cennetine kavuşmuştu. Mutluluktan boğuluyor gibiydi. Daha deniz kabuğu elinden çıkmış, havadaki yolunu izlerken Rafaello onu kendisine çekmiş, “Asıl bunu anla!” diyerek dudaklarıyla dudaklarını bulmuştu.

Magda gözlerini sınıksıkı kapadı. Artık boz renkli bir İngiltere sahilinde değil, Toskana yıldızlarının altındaydı. Cığerlerinde tatlı İtalya havası, burnunda rengârenk Akdeniz çiçeklerinin mis kokusu vardı.

Rafaello’ya sınıksıkı, neredeyse kaybolacağından korkarak sarıldı.

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

Bu anın gerçek olduğuna inanamıyordu; Rafaello'nun ona böyle sımsıkı sarılması, aşkla öpmesi için hiç bir sebep yoktu. Ya da başını ellerinin arasına alıp ona aşk sözcükleri fısıldaması için hiç bir sebep yoktu.

Rafaello onu bıraktıktan sonra, “Şimdi anlıyor musun?” diye sordu.

Magda zor duyulur bir sesle, “Hayır,” dedi.

“*Dio!* Öyleyse benimle dön ve hayatım boyunca sana anlatmaya çalışayım. Seni o kadar çok seviyorum ki Magda!”

Magda duyduklarına inanamıyordu. Rafaello onun yüzünde bu ifadeyi okuyunca, “Benden şüphelenmen beni utandırıyor,” dedi alçak sesle. “Oysa ben sana bunu çok iyi anlattığımı sanıyordum, birlikte olduğumuz her gece, defalarca...” Sonra bir an susup Magda'nın elini tuttu.

“Sana karşı hislerimin ne olduğunu ben de anlayamamıştım. Benim için o kadar yeni duygulardı ki bunlar, tanıyamadım. Kafam karıştı, her şeyi sorguladım. Ne var ki tüm o duygular giderek içimde büyüdü ve günün birinde onların ne olduğunu tam olarak anlayıp, yaşadığımız rüyayı gerçeğe çevirmeye karar verdim. Benim için yanıp tutuşmanı istemiyorum derken bunu kastediyordum aslında, buna hiç ihtiyacın yoktu çünkü.”

Magda bakışlarını ondan ayırmadan Rafaello'yu dinliyordu.

“Yaşadığımız rüyayı gerçeğe dönüştürmeye karar vermiştim. O sabah o kadar düşünceli görünmemin sebebi de buydu. Gidip babamla konuşacaktım. Ona, isterse benimle hayatının sonuna kadar konuşmayabileceğini, isterse holdingi önüne gelene satabileceğini ama senden vazgeçmeyeceğimi; sana aşık olduğumu ve sensiz bir gün bile geçirmek istemediğimi anlatacaktım.”

Magda'nın mutluluktan başı dönüyordu.

“Tüm bunları gerçekten görmedin mi?” diye sordu Rafaello. Magda'ya inanamaz gözlerle bakıyordu.

“Nasıl görebilirdim ki? Böyle bir mucizenin gerçekleşeceğine nasıl inanabilirdim ki?”

Rafaello gülümseyerek ona baktı. “Asıl mucize sensin Magda. Sen ve Benji benim hayatımın mucizesisiniz. Her ikiniz de yüreğime

usulca, gün geçtikçe daha fazla yerleştiniz ve hayatımın sonuna kadar orada kalacaksınız. Sana olan aşkı bakişlarımından, dokunuşlarımından anlamam gerekirdi.”

Sonra yüzündeki ifade değışerek, “Lucia, Firenze’de bizi gördüğü gün birbirimize aşık olduğumuzu anlamış olmalı,” dedi. “Böylece onu reddetmemin intikamını almak için, eline geçen bu kozu değerlendiren bizi ayırmaya karar verdi herhalde. Bu yüzden sana gelip Enrico’nun kalp krizi geçirmesi hikâyesini anlatmış. Bunları uydurmuyorum, biraz sıkıştırınca Lucia her şeyi itiraf etti.”

“Peki ya çek? Bana senin imzanla bir çek getirmişti Lucia.”

Rafaello hoşnutsuzlukla homurdandı. “Tam bir dolandırıcılık örneğı. Lucia masamdan çek defterini alarak ayarlamış bu çek işini.” Sonra bir an durup yalvarır gibi, “Onun yalanlarına nasıl inanabildin sen?” diye sordu Rafaello.

Magda, “Çünkü benim korkularımı kullanıyordu aslında,” dedi.

Rafaello dişlerini sıktı. “Tıpkı babamın torun sahibi olma takıntısıyla benim holding konusundaki inadımı kullanması gibi. Hepimizi parmaklarında oynatmaya çalıştı sevgili kuzenim. Neyse, bir daha sorun çıkarmaya kalkarsa onu dolandırıcılıktan içeri atıracığımı söyledim.”

Sonra gülümseyerek, “Gerçi, o çek olmasaydı seni nasıl bulurdum bilemiyorum,” diye ekledi Rafaello.

Magda bir şey anlamamıştı, merakla ona baktı.

Rafaello, “Bankaya çek dolandırıcılığını hemen bildirmiştim. Onlar da çek bozulur bozulmaz işlemin hangi bankadan yapıldığını haber verdiler. İzini böylece buldum,” dedi.

Bir an dalgın bir şekilde Magda’ya bakarak, “Seni ne kadar aradığımı bilemezsin, sensiz geçen her gün azap doluydu benim için,” dedi.

Magda, aşk dolu gözlerle Rafaello’ya baktı, tekrar öpüştiler. Magda, ona sımsıkı sarılan Rafaello’nun kalp atışlarını bile duyabiliyordu neredeyse.

Bakişlarını yukarı kaldırıp, endişeyle, “Rafaello?” dedi.

Rafaello yüzünde mutlu bir ifadeyle onun saçlarını okşuyordu. “Şi?”

DÜŞLERİN GETİRDİĞİ

“Peki ya baban?”

“Gayet iyi durumda. Dedim ya, Lucia sana yalan söylemiş.”

“Hayır, onu kastetmiyorum. Aranız nasıl oldu, onu soruyorum.”

Rafaello dudaklarını Magda’nın alnına dokundurarak, “İnatçılık ve aptallıkla geçen onca yıldan sonra babamla bizi nihayet bir araya getiren sen oldun,” dedi.

Magda anlamaya çalışıyordu.

“Seni bulamayınca içine düştüğüm o çaresiz ve umutsuz durum babama, annemi kaybettiğindeki halini hatırlattı ve böylece aramızdaki buzlar eridi. On beş yıl önce annem öldüğünde, babam sebep-sizce aramıza bir duvar örmüş, kendisini o duvarın gerisine saklamıştı. Sayende o duvarı yıkmış olduk.”

Magda, Rafaello’nun elini sıkarak, “Bunu bilmiyordum,” dedi.

“Evet, aslında biz babamla annemin ölümünden sonra koptuk. Neden böyle oldu, buna ne gerek vardı bilmiyorum ama birbirimizin acısını hafifleteceğimize birbirimize sırtımızı döndük. Aramıza o koca duvar çekildikten sonra da yıkmayı bir türlü başaramadık. Ta ki sen bizim hayatımıza girene kadar. Bunun için sonsuz teşekkürler benim güzel sevgilim, babamı bana geri verdin.”

Magda’nın içi hâlâ rahat değildi. “Baban beni kabul etmeyecektir,” dedi sıkıntıyla.

“Öyle mi dersin?” Rafaello derin bir nefes aldı. “Ona, hakkındaki her şeyi anlattım Magda. Ölmekte olan bir kadının çocuğunu kendi çocuğun olarak aldığını, arkadaşına verdiği sözünü tutmak için her şeyi göze aldığını anlattım. Kendi hayatını bir kenara bıraktığını, sonsuz bir özveriyle bebeği annesine söz verdiği şekilde büyüttüme çalıştığını anlattım.”

Magda hayatının bu şekilde özetlenmesi karşısında şaşırılmıştı doğrusu. Ona göre, yapılması gerekeni yapıyordu o, Benji’nin mutluluğu için elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu, bunun için fazla düşünmesi gerekmiyordu.

Rafaello, “Bunları duyunca babam da en az benim kadar kötü hissetti kendisini. Sana söylediği ve hissettirdiği her şey için kendisini affetmeni istiyor hayatım. Bir de, şunu gönderdi. Her ikimiz için de takmanı dileyerek.”

Ceketinin iç cebine uzanıp, antika bir yüzük kutusu çıkardı. Kutuda pırlanta ve safirlerle işlenmiş muhteşem bir yüzük vardı.

“Bu yüzük annemindi. Babam anneme karşı hissettiği sonsuz aşkının bir sembolü olarak hediye etmişti.” Sonra aşk dolu bir sesle, “Şimdi de ben sana veriyorum, sana karşı sonsuza dek hissedeceğim aşkın bir sembolü olarak,” diye ekledi.

Rafaello yüzüğü parmağına takarken Magda’nın gözlerinden yaşlar süzüldü.

“Hep mutlu olalım,” dedi Rafaello ve Magda’yı yumuşacık öptü.

Bu sırada birisinin bacağına çektişirdiğini hissettirdi. İncecik bir ses, “Kucak!” diyordu.

Rafaello ufaklığı kucağına alıp sıkıca sarıldı. Üçü, yağın yağmura, esen rüzgâra aldırmadan, birbirlerine sınıksız sarılarak öylece durdular. Magda yüreği mutlulukla atarak, ‘ailem’ diye geçirdi içinden.

Rafaello Benji’yi omuzlarına almıştı. Benji anında onun siyah gür saçlarına yapışınca, “Ah!” dedi gülerek. “Benji, babanın saçını çekme! Bundan böyle benim oğlum olduğuna göre bana daha iyi davranmalısın.” Sonra Benji’yle birlikte, geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

Bir iki adım attıktan sonra dönüp Magda’ya seslendi. “Hadi, çabuk ol, uçağı kaçırmayalım. Babam gönlünü almak için sabırsızlıkla seni bekliyor. Halamla Maria da sevgili Benji’lerinin yolunu gözlüyorlar. Bense senin deliler gibi özledim!”

Magda çakıl taşlarının üzerinde uçar gibi koşarak kocasıyla oğluna doğru atıldı. Yüreğinde, sonsuza dek sürecek, harika bir şarkının notaları çınlıyordu.

Harlequin®
High Life

Tarama Dzida75
Düzenleme Ser_reS

JULIA JAMES *Düşlerin Getirdiği*

Magda karşısındaki adama dehşetle baktı. Korktuğu başına geliyordu. Bu adam, uygunsuz bir teklifte bulunacaktı. “Hayır, teşekkür ederim, ben öyle şeyler yapmıyorum,” dedi.

Rafaello kaşlarını çatarak, “İyi ama senden ne isteyeceğimi bilmiyorsun bile,” dedi.

“Her ne olursa olsun, ben bu işte yokum. Lütfen izin verin gideyim. Ben sadece bir temizlikçiyim, işim bu.”

Rafaello’nun yüzündeki ifade bir anda değişti. Bu kadıncağızın neden korktuğunu yeni anlıyordu. Buz gibi bir sesle, “Beni tamamen yanlış anlıyorsun,” dedi. “Seninle konuşacağım meselenin seksle hiç bir ilgisi yok.”